ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΒΡΑΙΟΥΣ!

4η ἔκδοσις

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΒΡΑΙΟΥΣ!

ΑΘΗΝΑ 1990

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ:
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΧΟΙΝΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ: ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ
Ιπποκράτους 69α - 10680 ΑΘΗΝΑΙ, Τηλ.: 3634932

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ

Ουδέποτε έκρυψα την αντίθεσιν μου προς τον εβραϊσμόν. Δηλαδή προς την στυγνή τάσι των εβραίων να κυριαρχούν επί των άλλων λαών, με δόλιο τρόπο, συνωμοτικά και με ραδιουργίες. Θά υπογραμμίσω κατόπιν, ότι ο εβραϊκός λαός, σαν λαός με αφήνει τελείως αδιάφορον. Δέν έχω τίποτε εναντίον του. Από την στιγμή όμως, που οι εβραίοι επιδιώκουν να βλάψουν την πατρίδα μου, την Ελλάδα, τότε είμαι υποχρεωμένος να τους αντιμετωπίσω σαν Εθνικό μας εχθρό.

Στις επόμενες σελίδες περιγράφω την εθνικοθρησκευτική πίστι των εβραίων και παρουσιάζω ακλόνητα ιστορικά στοιχεία, που αποδεικνύουν το εβραϊκό μίσος, κατά της Ελλάδος, των Ελλήνων και του Ελληνισμού.

Οι ψοφοδεείς, μικροαστοί, που με συμβουλεύουν «μη τα βάζης με τους εβραίους» δεν επηρεάζουν την Ελληνική ψυχή μου, όπου δεσπόζει το ηθικό έμβλημα του Ίω. Μεταξά, που λέγει: «κάνε ότι πρέπει κι ας γίνη οτιδήποτε».

Πολλές φορές στη ζωή μας έρχεται η ώρα του «πρέπει», άσχετα από συνέπειες. Οσα με την μελέτη έμαθα και με την έρευνα διεπίστωσα «πρέπει» να τα δημοσιεύσω, γιατί αλλοιώς θα ήτανε δειλία.

Ο φόβος θα είχε κάποιο νόημα, αν η ζωή ήταν αιωνία. Αφού είμαστε περαστικοί, ας περάσουμε από τη ζωή αυτή, με το κεφάλι ψηλά.

Κωνσταντίνος Πλεύρης

Αντιόχω   Βασιλεί
τώ   Επιφανεί

1. Θεός και λαός

Η Αγία Γραφή αποτελείται απο την Παλαιά Διαθήκη και την Καινή Διαθήκη. Η Παλαιά Διαθήκη είναι η συμφωνία που έκανε ο θεός με «τον εκλεκτό λαό του» τους εβραίους. Ενώ η Καινή Διαθήκη είναι η συμφωνία του θεού με τον άνθρωπο γενικώς.

Κατά την διδασκαλίαν της Εκκλησίας μας η Αγία Γραφή έγράφη υπό την έμπνευσιν του Αγίου Πνεύματος. Συνεπώς το έργον είναι θεόπνευστον. Το Αγιον Πνεύμα μίλησε διά μέσου των συγγραφέων των βιβλίων, που απαρτίζουν την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη.

Και όσον αφορά στην Καινή Διαθήκη, που αποτελεί την βάσιν του Χριστιανισμού, δεν έχω λόγους να την επικρίνω, από θρησκευτικής και γενικώτερον ηθικής πλευράς. Απεναντίας η αναγνώρισις της αξίας του Ελληνισμού, που γίνεται σ' αυτήν υπό του ιδίου του Χριστού και η Σταύρωσις με τις τραγικές διαστάσεις της μας υποχρεώνουν να την δούμε με θαυμασμό.

Δεν μπορώ όμως να ισχυρισθώ το ίδιο και για την Παλαιά Διαθήκη, την οποίαν κακώς θεωρούν προπαρασκευή για την κατανόησι της Καινής η αλλοιώτικα *«παιδαγωγόν εις Χριστόν»*. Ανακρίβειες. Η Παλαιά Διαθήκη ουδεμία σχέσι ηθική, θρησκευτική η άλλη έχει με την Καινή. Όποιος διαβάση την Παλαιά Διαθήκη δεν θα ωφεληθή ηθικά, αλλά θα ζημιωθή. Διότι στό κείμενο της βρίσκονται όλες οι ανήθικες πράξεις, τις οποίες διαπράττουν εβραίοι και επί πλέον δίνεται μια ψεύτικη εικόνα του Θεού, τον οποίον από Θεό αγάπης, τον παρουσιάζουν ως Θεόν μίσους, δολοφόνο, άδικο, ζηλιάρη, εκδικητικό, υποστηρικτή κακών και έν γένει του προσάπτουν απαράδεκτες Ιδιότητες.

Τά επώνυμα πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης, που πρωταγωνιστούν είναι σχεδόν όλα πρόστυχα. Ο Μωϋσής δολοφόνος. Οι κόρες του Λώτ αίμομίκτριες. Ο Ιακώβ απατεών. Η Ραχήλ κλέφτρα. Ο Αβραάμ προαγωγός. Η Σάρα πόρνη και μαστρωπός. Ο Κάιν δολοφόνος. Ο Αυνάν...

Ο Ισαάκ σωματέμπορος. Ο Δαυΐδ μοιχός, δολοφόνος. Ο Αμνών βιαστής. Ο Αθεσσαλώμ αδελφοκτόνος. Ο Σολομών έκλυτος. Η Ρουθ, η Ιουδήθ, η Εσθήρ μεταξύ δολοφονίας και πορνείας κ.τ.λ. κ.τ.λ. Όλα αυτά θα τα αποδείξω παρακάτω με τον πιό αναμφισβήτητο τρόπο, άφού θα παραθέσω αυτούσια τα κείμενα της Π.Δ.

Οι πράξεις που πρέπει κάθε αξιοπρεπής άνθρωπος να άποφεύγη πραγματοποιούνται στη Π.Δ. Φόνοι, αιμομιξίες, πορνείες, κλοπές, βιασμοί, μοιχείες, μαστρωπείες, απάτες, ειδωλολατρείες κ.τ.λ. γεμίζουν τις σελίδες του θεοπνεύστου βιβλίου. Και το χειρότερο οι εβραίοι κακοποιοί ανακατεύουν τον Θεό στίς προστυχιές τους και υποστηρίζουν, ότι πλήθος εγκλημάτων και ανομιών τους γίνανε από τον ίδιο τον Θεό η με την προτροπή του. Αν είναι δυνατόν!!

Όποιο παιδί στο σχολείο διαβάζει την Π.Δ. αμέσως μαθαίνει τα ανήθικα πράγματα που περιλαμβάνονται εκεί. Κατά συνέπειαν η Π.Δ. δεν δικαιούται να θεωρήται «παιδαγωγός είς Χριστόν» αλλά «παιδαγωγός είς Αντίχριστον». Άλλως τε για να εννοήσουμε την διδασκαλία του Ιησού, γιατί είναι απαραίτητο να μάθουμε τους φόνους και τις μοιχείες του Δαυΐδ, τις απάτες του Ιακώβ, τα σεξουαλικά συμπλέγματα της Ραχήλ ή την πράξι του Αυνάν; Διά του δολοφόνου Κάϊν ή της πόρνης Σάρας δεν οδηγούμεθα στον Χριστό.

Εκτός των άλλων το υπάρχον κείμενο της Π.Δ. είναι αναξιόπιστο και λόγω της παραποιήσεώς του από τους έβραίους που το αλλοιώσανε μεταγενέστερα, αν βέβαια ήταν αρχικά σωστό, πράγμα που κανείς δεν γνωρίζει.

Τα πρωτότυπα των εβραϊκών κειμένων χαθήκανε. Και μόνο το 2ον μ.Χ. (δεύτερον μετά Χριστόν!) αιώνα διεμορφώθησαν τα εβραϊκά κείμενα, που μας πληροφορούν για γεγονότα 5-6 αιώνων, μέχρι και 16 αιώνων! προηγουμένως...

Οι ειδικοί επιστήμονες δέχονται ότι αρκετά βιβλία, μάλλον τα πιό πολλά, της Π.Δ. πρωτογραφήκανε στην εβραϊκή γλώσσα. Άλλα στην Αραμαϊκή. Μερικά πρωτότυπα, όπως το «Μακκαβαίων Β'» και «Σοφία Σολομώντος» γραφήκανε στα Ελληνικά. Αντιλαμβάνεσθε τι σύγχυσις

επικρατεί, αφού ίερά βιβλία των εβραίων στα πρωτότυπα συγγραφήκανε σε μη εβραϊκή γλώσσα. Αργότερα στην Αλεξάνδρεια, μετεφράσθη όλη η Π.Δ. στην Ελληνιστική κοινή γλώσσα (μετάφρασις των Ο') για να μπορούν να την διαβάζουν οι εβραίοι της Αλεξανδρείας, που δεν γνώριζαν εβραϊκά και μιλούσαν μόνο Ελληνικά. Η μετάφρασις των εβδομήκοντα που για την ακρίβεια δεν ήταν 70, αλλά 72, Ισοδυναμεί με τα πρωτότυπα της Π.Δ. και γι' αυτό οι Ιουδαίοι την χρησιμοποιούσαν στις συναγωγές τους, απ' όπου κατόπιν την πήραν οι Χριστιανοί.

Και στα βιβλία της Π.Δ. που πρωτογραφήκανε εβραϊκά η αραμαϊκά υπάρχουν μερικά των οποίων χαθήκανε τα πρωτότυπα και σώζονται μόνο Ελληνικές μεταφράσεις π.χ. το βιβλίον «Τωβίτ» (ο ομώνυμος εβραίος ήταν ένας ευσεβέστατος που έχασε την όρασίν του αλλά ανέβλεψε, κατόπιν επαλείψεως των οφθαλμών με χολήν ιχθύος, καθώς του υπέδειξεν ο αρχάγγελος Ραφαήλ).

Τα βιβλία «Ταλμούδ» είναι εκτός πάσης συζητήσεως. Δέν άσχολούμαι μ' αυτά και για τον λόγο, ότι δεν αναγνωρίζονται από την Χριστιανική θρησκεία. Έτσι γράφω μόνο για την Παλαιά Διαθήκη, την οποίαν, τόσον ο Ιουδαϊσμός, όσον και ο Χριστιανισμός θεωρούν ίερό βιβλίο.

Αν γινότανε ένας διάλογος από την τηλεόρασι για την Π.Δ. οπωσδήποτε ο Ελληνικός λαός θα μάθαινε την αλήθεια και θ' απαιτούσε την αποβολή της εκ της Χριστιανικής θρησκείας. Αλλά οι εβραίοι δεν αφήνουν να δοθή στη δημοσιότητα η Π.Δ. Τήν έχουμε στις βιβλιοθήκες, αλλά δεν την διαβάζουμε. Κι αν την διαβάσουμε την περνάμε επιφανειακά και δεν προσέχουμε τις ανακρίβειες, τις ανηθικότητες και την εβραιοπληξία που την χαρακτηρίζει από την αρχή μέχρι το τέλος.

Το «Ταλμούδ» (=πειθαρχία) είναι ο πολιτικός και θρησκευτικός κώδιξ των εβραίων, που θεωρείται συνέχεια και ολοκλήρωσι της Παλαιάς Διαθήκης. Εδήλωσα ότι το περιεχόμενο του «Ταλμούδ» είναι εκτός πάσης λογικής συζητήσεως, διότι δεν αφήνει περιθώρια εξετάσεως και στον πιό καλοπροαίρετο ερευνητή. Για παράδειγμα, γράφει: *«εσείς οι Εβραίοι είσθε οι εκλεκτοί ενώ τα άλλα έθνη του κόσμου δεν είναι σωστό να αποκαλούνται άνθρωποι,*

αλλά ζώα» (Baba Metzia 114, 2). Τί να συζητήσουμε επ' αύτού; ή *«η εβραϊκή ψυχή είναι πιό πολύτιμη και πιό ευχάριστη στο Θεό απ' όλες τις ψυχές όλων των ανθρώπων της γής που κατάγονται από τον διάβολο και είναι ίδιες με τις ψυχές των ζώων»*. (Sefa tal. 4, Sepher Ha-Nechamma 221, Salqut Chad 1541). Εμείς τι να πούμε; ή κατά τους εβραίους βέβαια ο Θεός λέγει: *«Τι είναι πόρνη; Κάθε γυναίκα που δεν είναι εβραία»* (Eben-ha-Eser. 6, 8)

Λοιπόν, επειδή το Ταλμούδ περιέχει ύβρεις κατά παντός μη εβραίου δεν είναι δυνατόν να άποτελέση αντικείμενο επιστημονικής κριτικής.

Οι εβραίοι μπορούν να βρίζουν τον Χριστό και την Παναγία με βαρείς χαρακτηρισμούς στα «ιερά» τους βιβλία. Μπορούν να βρίζουν ακόμη οποιονδήποτε ξένο τους θεό και τους αγίους οποιασδήποτε θρησκείας. Θεωρούν έντιμο και ηθικό να προσβάλουν τους Θεούς και τους Αγίους των άλλων λαών. Αλλά θεωρούν ασυγχώρητο αμάρτημα να κατηγορήση κανείς τον Ιεχωβά ή τον Μωϋσή. Όταν π.χ. ο πρωτομάρτυρας Στέφανος (η μνήμη του εορτάζεται στίς 27 Δεκεμβρίου) συκοφαντήθηκε, ότι μίλησε εναντίον του Μωϋσέως και του Ιεχωβά, δίχως καταδικαστική άπόφασι οι εβραίοι τον θανάτωσαν με λιθοβολισμό.

Στήν Παλαιά Διαθήκη έχουμε αδιάκοπη επαφή Θεού και εβραίων. Κάθε μέρα ανεβοκατεβαίνουν Αγγελοι, εμφανίζεται ο ίδιος ο Θεός και συνομιλεί με εβραίους, για σημαντικά η για ασήμαντα πράγματα. Ο Κύριος συμμετέχει ενεργώς και προσωπικώς σε μάχες υπέρ των εβραίων, ενώ παράλληλα ασχολείται με λεπτομέρειες της ιδιαίτερης ζωής διαφόρων Ιουδαίων. Γενικώς το φαινόμενον της παρουσίας του θεού στους εβραίους είναι καθημερινό.

Ξαφνικά όμως εδώ και τουλάχιστον δύο χιλιάδες χρόνια προς τα πίσω σταματά αυτή η επικοινωνία κι επαφή μεταξύ Θεού και εβραίων. Γιατί άραγε; Τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια, τουλάχιστον, δεν εσημειώθη καμμιά παρουσία του Θεού στους εβραίους. Ούτε προφήτες έχουμε, ούτε Ιουδαίοι ανέρχονται στο Σινά για να συζητήσουν με τον Κύριο. Γιατί; Μήπως ο Ιεχωβάς εγκατέλειψε τον εκλεκτό λαό; ή πώς άλλοιώς να έξηγηθή που χάθηκε;

Σταμάτησε και η θρησκευτική βιβλιογραφία. Όσα γραφήκανε, γραφήκανε. Χιλιάδες χρόνια τώρα δεν έχουμε αύξησι των θεοπνεύστων βιβλίων, ενώ πριν κάθε λίγο και λιγάκι κάποιος εβραίος έβλεπε οράματα, όνειρα και μας τα ανακοίνωνε. Επίσης το Αγιον Πνεύμα ελλείψει προφητών δεν λαλεί πλέον. Τι να συμβαίνη; Ετσι λοιπόν δεν ξέρουμε αν οι γενναίοι στρατιώτες του Ισραήλ, που τους είδαμε στην τηλεόρασι να σπάνε με πέτρες τα χέρια παιδιών των Παλαιστινίων εφήρμοζαν θείες εντολές, δεν ξέρουμε ακόμη αν οι εβραίοι που θάβανε με «μπουλντόζες» ζωντανούς νέους Παλαιστινίους, καθώς είδαμε στην τηλεόρασι, ενεργούσαν κατόπιν υποδείξεων του Κυρίου.

Μακρυά από τους θρησκευτικούς φανατισμούς βρίσκεται η αλήθεια. Ο Θεός ουδέποτε συναναστράφη τους εβραίους, ουδέποτε τους ύπεσχέθη να κυριαρχήσουν στα έθνη κι ουδέποτε τους διάλεξε για εκλεκτό του λαό. Οι έβραίοι τα λένε, οι εβραίοι τα πιστεύουν, διότι τους συμφέρει.

Ο Ιεχωβάς της Π.Δ. εκτός του ότι είναι κακός και προσωπικά σφάζει κατά χιλιάδες αθώους ανθρώπους π.χ. όλα τα άρρενα των Αιγυπτίων, είναι και αφελής, αφού οι έβραίοι τον ξεγελάσανε. Πώς σαν Θεός δεν πρόβλεψε ότι οι Ιουδαίοι δεν θα τηρήσουν την συμφωνία που μαζί του κάνανε; μολονότι την ραντίσανε με αίμα τράγων και μόσχων (Εβρ. 9,12). Κι ενώ ο Θεός της Π.Δ. είναι όπως είναι, ο Θεός της Κ.Δ. είναι τελείως αντίθετος. Δέν εκδικείται, συγχωρεί, αγαπά, δεν μνησικακεί και φυσικά δεν ασχολείται με τις εβραϊκές μήτρες. Ο Κύριος στην Κ.Δ. είναι πνευματικόν όν και το δίδαγμα του είναι ηθικόν. Ενα τέτοιον Θεόν φυσικά τον δεχόμεθα, αλλά αρνούμεθα τον εβραιοθεό, τον Ιεχωβά, που τον χαρίζομεν έξ ολοκλήρου στον «εκλεκτόν του λαό». Τέτοιος λαός που είναι, τέτοιος θεός του αξίζει.

Οι Ελληνες πρέπει να αποβάλουν την Π.Δ. από την θρησκευτική εκπαίδευσι. Τί μας νοιάζει, αν ο Ιακώβ εξαπάτησε τον Ισαύ; και γιατί να μαθαίνουν και να δίνουν μάλιστα εξετάσεις τα παιδιά μας για το πώς ο δολοφόνος Μωϋσής περιφερότανε με τους νομάδες εβραίους στην έρημο.

Αφήνοντας κατά μέρος τις ανακρίβειες και τους ανιστόρητους ισχυρισμούς που περιέχει το θεόπνευστον έργον ερωτώ: Ποιο το όφελος να διδασκώμεθα την εβραϊκή ψευτοϊστορία; και να ταλαιπωρούνται τα Ελληνόπουλα με τα εγκλήματα του Δαυίδ και τους οικογενειακούς εβραϊκούς αλληλοσκοτωμούς; Ακόμη ερωτώ: Ποια τα ηθικά διδάγματα της Π.Δ.; και τι ενδιαφέρουν εμάς τους Ελληνες τα όνειρα που είδε ο Ωσηέ, ο Ναούμ κι ο κάθε εβραίος Μαλαχίας;

Ειλικρινά είναι ν' απορή κανείς, που υπάρχουν άνθρωποι να πιστεύουν ότι το Αγιο Πνεύμα υπαγόρευσε το κείμενο της Π.Δ. Αν ήταν αλήθεια αυτό, τότε το Αγιο Πνεύμα, ούτε άγιο είναι, ούτε πνεύμα. Διότι όσα περιγράφονται στην Π.Δ. μόνο άγια ή πνευματικά δεν είναι.

Ο Ιεχωβάς είναι ο μοναδικός Θεός που αποφασίζει, μετανοιώνει, ανακαλεί και ξαναμετανοιώνει. Τέτοιο αναποφάσιστο Θεό δεν έχουμε συναντήσει στην Ιστορία των θρησκειών. Και μιλάμε για σοβαρές ενέργειες. Παράδειγμα: Δημιουργεί τους ανθρώπους και τα ζώα. Κατόπιν:

> *«Ιδών δέ Κύριος ο Θεός, ότι επληθύνθησαν αί κακίαι των ανθρώπων επί της γής και πάς τις διανοείται εν τη καρδία αυτού επιμελώς επί τα πονηρά πάσας τάς ημέρας, και ενεθυμήθη ο Θεός ότι εποίησε τον άνθρωπον επί της γής, και διενοήθη»*. («Γένεσις» Στ, 5-6)

Αφού λοιπόν οι άνθρωποι είναι κακοί αποφασίζει την καταστροφή των ανθρώπων και των ζώων: *«και είπεν ο Θεός: απαλείψω τον άνθρωπον, όν εποίησα από προσώπου της γής, από ανθρώπου έως κτήνους και από ερπετών έως πετεινών του ουρανού, ότι μετεμελήθην ότι έποίησα αυτούς. Νώε δέ εύρε χάριν εναντίον Κυρίου του θεού»*. (ενθ. ανωτ. Στ, 7-8).

Αλήθεια τα κτήνη, τα ερπετά και τα πετεινά τι του φταίξανε, διότι φυσικά δεν πιστεύω να *«επληθύνθησαν αί κακίαι»* και σ' αυτά; Τέλος πάντων ο Θεός *«μετεμελήθη»* που εποίησε ζώα και ανθρώπους και αποφασίζει δια του κατακλυσμού να τα πνίξη όλα. Γίνεται ο κατακλυσμός και σώζεται ο Νώε οικογενειακώς, διότι ήταν καλός, μαζί

με τα ζώα, που εισήλθαν στην κιβωτό. Μετά τον κατακλυσμό ο Νώε θυσιάζει διάφορα ζώα στον Ιεχωβά. Οι μυρωδιές από το ψήσιμο των κτηνών και πετεινών ερεθίζουν την μύτη του Κυρίου, *«ώσφράνθη Κύριος ο Θεός οσμήν ευωδιάς»* (ενθ. άνωτ. Η, 21) και ποιος ξέρει για ποιο λόγο — Θεός είναι λογαριασμό θα μας δώση; — μετανοιώνει, που μετάνοιωσε που έκανε τον άνθρωπο και τα ζώα και μετανοιώνει, που τα κατέστρεψε. Δεν θα επαναλάβη αυτό που έκανε:

> *«ου προσθήσω ούν έτι πατάξαι πάσαν σάρκα ζώσαν, καθώς έποίησα. πάσας τάς ημέρας της γης σπέρμα και θερισμός ψύχος και καύσι».*

Δέν έχω διάθεσι να αρχίσω τις ειρωνείες, για τις επιπόλαιες μεταστροφές του Ιεχωβά. Ωστόσον θα παραδεχθούμε όλοι, οτι δεν πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη σ' ένα Θεό, που συνεχώς αλλάζει γνώμες.

Ο Ιεχωβάς έχει κι άλλες ιδιότητες ανάξιες Θεού. Στεναχωριέται που οι εβραίοι δεν τον ήθελαν. Ακου! Ο Θεός να στενοχωριέται. Μέ παραπικράνατε λέγει στον Ιεζεκιήλ. Μέ παραπικράνανε παραπονείται, όπως κι οι πατέρες τους. Παρακαλεί μάλιστα τον εβραιοπροφήτη να μη τον παραπικράνη κι αυτός. Στή συνέχεια ο παραπικραμένος Θεός καλεί τον Ιεζεκιήλ να ανοίξη το στόμα του και να φάγη ο,τι του δώση. Ο προφήτης ανοίγει το στόμα του και ο Ιεχωβάς του χώνει μέσα μια *«κεφαλίδα βιβλίου»* που περιείχε *«θρήνο, μέλος καί ουαί»*. Ο Ιεζεκιήλ έφαγε το βιβλίο κι εγέμισε η κοιλιά του μ' εκείνο, το οποίον στο στόμα του γλύκιζε σαν μέλι: *και είπε προς με· υιέ ανθρώπου, εξαποστέλλω εγώ σε προς τον οίκον του Ισραήλ, τους παραπικραίνοντάς με, οίτινες παρεπίκρανάν με, αυτοί και* οι *πατέρες αυτών έως της σήμερον ημέρας, και έρείς προς αυτούς· τάδε λέγει Κύριος· εάν άρα ακούσσωσιν ή πτοηθώσι. διότι οίκος παραπικραίνων εστί. και συ, υιέ ανθρώπου, άκουε του λαλούντος προς* σε, *μη γίνου παραπικραίνων καθώς ο οίκος ο παραπικραίνων χάνε το στόμα σου και φάγε ό εγώ δίδωμί σοι. και είδον και ιδού χείρ εκτεταμένη προς με, και έν αυτή, κεφαλίς βιβλίου· και α-*

νείλησεν αυτήν ενώπιον μου, και ήν έν αυτή γεγραμμένα τα έμπροσθεν και τα όπισθεν, και εγέγραπτο επ' αυτήν θρήνος και μέλος και ούαί...

Και είπε πρός με· υιέ ανθρώπου, κατάφαγε την κεφαλίδα ταύτην και πορεύθητι και λάλησον τους υιοίς και Ισραήλ, και διήνοιξε το στόμα μου, και εψώμισέ με την κεφαλίδα και είπε πρός μέ· υιέ ανθρώπου, το στόμα σου φάγεται, και η κοιλία σου πλησθήσεται της κεφαλίδος ταύτης της δεδομένης εις σε, και έφαγον αυτήν, και έγένετο έν τω στοματί μου ως μέλι γλυκάζον».
(«Ιεζεκιήλ» Β, 3-11, Γ, 1-4)

Ο Ιεχωβά φροντίζει για την έξασφάλισι των δικαιωμάτων ιδιοκτησίας μεταξύ των εβραίων και διατάσσει να μη μετακίνηση κανείς τα όρια της γής, που ορίζουν τις κτηματικές ιδιοκτησίες και τις οποίες χώρισαν οι πατέρες κ.τ.λ. *«ου μετακινήσεις όρια του έν τη κληρονομιά ή κατεκληρονομήθης έν τη γη ήν κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι έν κλήρω»* («Δευτερονόμιον» ΙΘ, 14).

Όπως διαβάσατε στο βιβλικό κείμενο την γή (διανομή σε κλήρους) την έδωσε ο Θεός στους εβραίους. Εδώ λοιπόν έχουμε έναν Θεό κτηματομεσίτη. Ο ίδιος όμως ο Θεός που τόσο ειρηνικά ρυθμίζει τις κτηματικές σχέσεις των εβραίων, όταν πρόκειται για εδάφη ξένων Εθνών, τότε γίνεται άγριος άρπαξ ξένων κτημάτων. Κυττάξτε πώς σκέφτεται και θαυμάστε τον εγκληματικό κυνισμό του. Συμβουλεύει ο Θεός τον εκλεκτό λαό. Οταν προχωρήσης σε κάποια πόλι κάλεσε τους κατοίκους να σου παραδοθούν. Κι αν ειρηνικά σου ανοίξουν και εισέλθης μέσα μετάτρεψε τους σε υπηκόους και φυσικά φορολόγησε τους. Εάν τώρα δεν σου παραδοθούν και δεν υποταχθούν, αλλά αντιδράσουν και σε πολεμήσουν, τότε έγώ ο Κύριος ο Θεός σου θα στους παραδώσω στα χέρια σου και σύ σκότωσε όλους τους άρρενες, ένώ τις γυναίκες, τα κτήνη και τις περιουσίες τους και οτιδήποτε άλλο αγαθό υπάρχει στην πόλη απόκτησε το, είναι δικά σου, στα δίνει ο Θεός σου:»

«10 Εάν δέ προσέλθης προς πόλιν έκπολεμήσαι αυτούς, και εκκαλέσαι αυτούς μετ' ειρήνης· 11 έάν μεν

ειρηνικά αποκριθώσί σοι και ανοίξωσί σοι, έσται πάς ο λαός οι ευρεθέντες εν αυτή έσονται σοι φορολόγητοι και υπήκοοι σου· 12 εάν δέ μη υπακούσωσί σοι και ποιώσι προς σε πόλεμον, περικαθαριείς αυτήν, 13 έως αν παραδώ σοι αυτήν Κύριος ο θεός σου εις τάς χείρας σου, και πατάξεις πάν αρσενικόν αυτής εν φόνω μαχαίρας, 14 πλην των γυναικών και της αποσκευής και πάντα τα κτήνη και πάντα, όσα αν υπάρχη εν τη πόλει, και πάσαν την άπαρτίαν προνο- μεύσεις *σεαυτώ και φαή πάσαν την προνομήν των εχθρών σου ών Κύριος ο θεός σου δίδωσί σοι».*
(«Δευτερονόμιον» (Κ, 10-15).

Τέτοια ληστρική και καταπιεστική νοοτροπία δήθεν θείας προελεύσεως, ενσταλλάζουν στα παιδιά τους οι εβραίοι. Περάσανε όμως πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια και ο εκλεκτός λαός όχι πόλεις εθνών δεν κατέλαβε, αλλά μόλις που κατορθώνει (χάρις στα ξένα έθνη που τον βοηθούν) να χαροπαλεύη μέσα στο ετοιμοθάνατο κρατίδιο του, πετροβολούμενος από τα γενναία παιδιά της Παλαιστίνης.

Οι εβραίοι που κλαψουρίζουν για διωγμούς εναντίον τους, είναι αυτοί, που από θρησκευτική πίστι επιδιώκουν *«φόνω μαχαίρας»* το σφάξιμο, δηλαδή, όσων δεν υποτάσσονται στην εβραϊκή κυριαρχία και στην λεηλασία των περιουσιών τους. Εάν, λέγω εάν, Ιστορικά κάποιοι, κάποτε εξωλόθρευσαν εβραίους και τους πήραν τις περιουσίες να μη διαμαρτύρωνται οι εβραίοι, διότι είναι οι πρώτοι διδάξαντες και εφαρμόσαντες, όπου και όποτε μπορέσανε.
Ενας λαός που κατά θείαν επιταγήν δέχεται τον φόνο παιδιών και αιχμαλώτων, πολύ περισσότερο αποδέχεται την δολοφονία σαν μέσον ασκήσεως πολιτικής. Δολοφονούν κι όταν τους κατηγορούν αρνούνται την ενοχή τους, η οποία βέβαια αποκαλύπτεται κατόπιν και προκαλεί την οργήν των λαών π.χ. οι εβραίοι τρομοκράτες της «Στέρν » εδολοφόνησαν τον κόμητα Μπερναντότ, Πρόεδρο του Σουηδικού Ερυθρού σταυρού, απεσταλμένου του ΟΗΕ

στην Παλαιστίνη. Οι εβραίοι αρνήθηκαν την ενοχή τους, η οποία εφανερώθη μετά και προκάλεσε διαμαρτυρίες στην Ευρώπη. Στήν Κοπεγχάγη οι Δανοί διαδηλώνουν. «Δεν θέλουμε δολοφόνους στη χώρα μας...» («Ακρόπολις» 7 Όκτ. 1970).

Στήν Νορβηγία μάλιστα «Ισραηλινοί πράκτορες σκότωσαν κατά λάθος» μερικούς Αραβες. «Μετά την δολοφονίαν, η Νορβηγική αστυνομία συνέλαβε έξη εβραίους πέντε από τους οποίους καταδικάστηκαν σε φυλάκιση, αλλά πήραν αργότερα χάρι και εγκατέλειψαν την Νορβηγία» («Μακεδονία» Αύγ. 1976) και ούτω καθ' εξής:

Προσέξτε την φράσιν *«εάν δε προσέλθης προς πόλιν...»* που σημαίνει ότι οι εβραίοι προσέρχονται σε άλλες πόλεις, δηλαδή επιτίθενται και δεν αμύνονται. Πάνε λοιπόν οι εβραίοι μόνο και μόνο για να κατακτήσουν ξένα έθνη, δίχως να έχουν προκληθή. Απλώς εμπνέονται από κατακτητική διάθεσι. Αυτά δεν πρέπει να περνάνε απαρατήρητα, άν θέλουμε να έχουμε ακριβή γνώσι του εβραϊσμού και να μη παρασυρώμαστε, από την σιωνιστική προπαγάνδα, περί των αδίκως κατατρεγμένων εβραίων.

Πάντως σε καμιά θρησκεία του κόσμου δεν υπάρχει θεός, που να λέγη σ' έναν λαό: Κατάκτησε τους άλλους λαούς. Αν υποκύψουν δίχως αντίστασι υπόταξε τους και φορολόγησε τους. Αν σου αντισταθούν, τότε θα στους παραδώσω για να σφάξης τους άνδρες και να άρπάξης τις περιουσίες τους.

Ποιος άνθρωπος μπορεί να πιστεύη σ' ένα τέτοιο Θεό; Ποιος άνθρωπος μπορεί να δεχθή έναν τέτοιο Θεό;! Μόνον οι εβραίοι συνεχίζουν φανατικά (ψυχοπαθητικά) να πιστεύουν στον «ιμπεριαλιστή» θεό τους και να επιδιώκουν να έφαρμώσουν, όσα τάχα τους είπε.

Οι εβραίοι δεν αποκηρύσσουν τα δήθεν σχέδια περί σφαγών και ληστειών σε βάρος των ξένων εθνών. Τα γράφουν στο ίερό τους βιβλίο. Τα πιστεύουν σαν θεία εντολή.

Τα ξένα έθνη είναι λοιπόν αναγκασμένα να παραδοθούν στους εβραίους η να τους πολεμήσουν. Όλα τα ξένα έθνη διάλεξαν το δεύτερο, προς μεγάλη απογοήτευσι του Ιε-

χωβά.

Η διεθνής υποκρισία είναι πρωτοφανής. Τήν στιγμή κατά την οποίαν οι Ισραηλίτες με απαίσιους τρόπους δολοφονούν παιδάκια στα κατεχόμενα αραβικά εδάφη, την ίδια στιγμή οι εβραίοι κινητοποιούν τον τύπο για να γράφη για τα «εγκλήματα» των Γερμανών, που έγιναν εδώ και πενήντα χρόνια.

Τους πρώτους επτά μήνες του 1988 δολοφονήθηκαν από τον εβραϊκό στρατό κατοχής πάνω από τριακόσια (300) παιδιά των Παλαιστινίων, αλλά οι εβραιόπληκτες εφημερίδες περιορίζονται στην αναφορά μόνο αριθμών, τίποτε περισσότερο. Η συμπεριφορά των εβραίων στην Παλαιστίνη δίνει μια αντικειμενική εικόνα των Ιουδαίων, που επιβάλλεται να μη ξεχάσουμε ποτέ. Ο εβραίος δεν δικαιούται να παριστάνη τον καταδιωκόμενο που είναι άξιος λύπης και συμπαραστάσεως. Όσο και να προσποιούνται τα θύματα, πάντα υπήρξαν θύτες κι εκμεταλλευτές, ιδίως το τελευταίο που προκάλεσε την οργή των λαών. Είναι γνωστή η Ελληνική παροιμία που λέει ότι «ο εβραίος χτυπούσε κάποιον, ενώ ταυτόχρονα φώναζε βοήθεια»! Τήν Ιουδαϊκή αυτή τακτική εφαρμόζουν οι Ισραηλίτες. Βομβαρδίζουν Παλαιστινιακά χωριά και κραυγάζουν οι Παλαιστίνιοι είναι τρομοκράτες.

Από παιδικής ηλικίας, θα έλεγα από βρεφικής, οι έβραίοι διαπαιδαγωγούνται σύμφωνα με τις παραδόσεις του ιερατείου τους. Ομολογώ ότι όλα είναι σοφά φτιαγμένα. Αποτείνονται στην ματαιοδοξία του ανθρώπου και την εκμεταλλεύονται με άριστο τρόπο. Στούς ανθρώπους αρέσει να θεωρούν τις επιθυμίες τους ως πραγματικότητα. Ερχεται λοιπόν το εβραϊκό ιερατείο και βεβαιώνει τους Ιουδαίους, ότι είναι οι «εκλεκτοί του θεού» κι ότι προορίζονται να κυβερνήσουν τον κόσμο. Τα παιδιά το πιστεύουν. Κι όταν μεγαλώσουν εξακολουθούν να το πιστεύουν, διότι δεν μπορούν να αποφύγουν τις συνέπειες της μακροχρονίου πλύσεως εγκεφάλου, που υπέστησαν.

Αντίθετα συμβαίνει μ' έμας τους Ελληνες, οι όποιοι δικαιολογημένα θα ισχυριζώμεθα, ότι προοριζόμεθα να κυβερνήσουμε τον κόσμο, αφού τον κυβερνήσαμε όχι μιά,

άλλα πολλές φορές. Ουδέποτε ο Ελληνισμός υπεστήριξε ότι μας διάλεξε ο Θεός ως εκλεκτούς. Αποδειχθήκαμε ιστορικά εκλεκτοί και κατορθώσαμε να κυριαρχήσουμε πολιτιστικά και δυναμικά, χάρις στη δύναμι μας και μόνο κι όχι γιατί μας βοήθησε κανένας Ιεχωβάς. Απλές αλήθειες, που οι φανατισμένοι εβραίοι δεν θέλουν να εννοήσουν.

Το παράδοξο δεν σταματά στην επιλογή των εβραίων ως δήθεν «εκλεκτού λαού» υπό του θεού, αλλά προχωρεί και στο γεγονός, ότι οι εβραίοι αρνούνται συνεχώς τις συμφωνίες τους με τον θεό και στην θέσι του πιστεύουν στο μοσχάρι, το οποίον δεν υποσχέθηκε τίποτε στους εβραίους. Τι αχαριστία! Από το ενα μέρος ο Ιεχωβάς να χαρίζη στους εβραίους την γή της επαγγελίας, να τους υπόσχεται όλα τα αγαθά των εθνών και να υπογράφεται σχετική συμφωνία μεταξύ Ιεχωβά-έβραίων κι από το άλλο μέρος οι Ιουδαίοι να παραβιάζουν την συμφωνία και να λατρεύουν ένα μοσχάρι.

Στήν «Εξοδο» (Κ, 3-5) ο Κύριος *«έλάλησε»* και ξεκαθάρισε την θέσιν του. Είπε καθαρά στο Ισραήλ. Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο οποίος σ' έβγαλα από την Αίγυπτο, όπου ήσουν δούλος. Δέν θάχης άλλους θεούς παρά μόνο εμένα. Δέν θα κατασκευάσης είδωλα, ούτε θα προσκύνησης, ούτε θα λατρεύσης τίποτε που βρίσκεται στη γή, στον ουρανό και στα νερά, ούτε θα κατασκευάσης ομοιώματα αυτών. Διότι έγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου και ζηλεύω κιόλας... *«Και ελάλησε Κύριος πάντας τους λόγους τούτους λέγων έγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου, όστις εξήγαγαν σε έκ γής Αιγύπτου, έξ οίκου δουλείας, ουκ έσονται σοι θεοί έτεροι πλην εμού. ου ποιήσεις σε αυτώ είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα, όσα έν τω ουρανώ άνω και όσα έν τη γή κάτω και όσα έν τοις ύδασιν υποκάτω της γής. ου προσκυνήσεις αυτοίς, ούδέ μή λατρεύσεις αυτοίς έγώ γάρ ειμί Κύριος ο Θεός σου, Θεός ζηλωτής»,* (ένθ. ανωτ.)

Αλλά το Ισραήλ, ο «εκλεκτός λαός» δηλαδή, πρόδινε αδιάκοπα τον Κύριο. Ανέβηκε ο Μωϋσής στο όρος για να συζήτηση με τον Θεό, κι επειδή καθυστερούσε να κατέβη, συγκεντρώθηκαν οι εβραίοι και είπαν στον Ααρών να τους κάνη θεούς, διότι δεν ξέρανε τι απέγινε ο Μωϋσής.

Ο Ααρών παίρνει τα χρυσά ενώτια (σκουλαρίκια) των γυναικών και κατασκεύασε ένα χρυσό μοσχαράκι και είπε: *«Ιδού οι θεοί σου Ισραήλ, οι οποίοι σ' έβγαλαν άπο την Αίγυπτο».*

> *«Και ιδών ο λαός ότι κεχρόνικε Μωϋσής καταβήναι έκ του όρους συνέστη ο λαός επί Ααρών καί λέγουσιν αυτώ- ανάστηθι και ποίησον ημίν θεούς, οι προπορεύσονται ημών ο γάρ Μωϋσής ούτος ο άνθρωπος ος εξήγαγεν ημάς εκ γής Αιγύπτου, ουκ οίδαμεν τι γέγονεν αυτώ. και λέγει αυτοίς Ααρών περιέλεσθε τα ένώτια τα χρυσά τα έν τοις ώσί των γυναικών υμών και θυγατέρων και ενέγκατε προς με. και περιείλαντο πάς ο λαός τα ένώτια τα χρυσά τα έν τοις ώσίν αυτών και ήνεγκαν προς Ααρών, και έδέξατο εκ των χειρών αυτών και έπλασεν αυτά εν τη γραφίδι και εποίησεν αυτά μόσχον χωνευτόν και είπεν ούτοι οι θεοί σου, Ισραήλ, οίτινες ανεβίβασάν σε εκ γής Αιγύπτου»,* (ένθ. άνωτ. ΛΒ, 1-5).

Δέν ξέρουμε πώς πληροφορείται τα νέα ο Ιεχωβά, και γίνεται έξαλλος. Τρέξε φωνάζει στον Μωϋσή *«ηνόμησε»* ο λαός σου, που τον έβγαλα από την Αίγυπτο, παρέβησαν όσα τους καθώρισα και κατασκεύασαν *«μόσχον»* στον όποίον προσκυνούν και θυσιάζουν, λέγοντας ότι τα μοσχάρια είναι οι θεοί του Ισραήλ, που τους έβγαλαν από την Αίγυπτο Ασε με τώρα γιατί είμαι πολύ θυμωμένος... Ο Μωϋσής μαλακώνει τον θεό υπενθυμίζοντας του τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ που του ήσαν *«οικέται»* και στους οποίους είχε δώσει υποσχέσεις κ.τ.λ.

Τέλος πάντων λέγει ο Κύριος για τακτοποίησε το ζήτημα. Κατεβαίνει λοιπόν ο Μωϋσής με τις πέτρινες πλάκες και παρατηρεί τον λαό: *«ημαρτήσατε αμαρτίαν μεγάλην»* («Εξοδος» ΛΒ, 30). θ' ανέβω στο βουνό να δεηθώ για σας και θα μεσολαβήσω στο Θεό. Ανέρχεται στο όρος, πηγαινοέρχονται Αγγελοι, ο Θεός διαμαρτύρεται και με το δίκαιό του, διότι ενώ χάριζε στους εβραίους *«γήν ρέουσαν γάλα και μέλι»* (ενθ. άνωτ. ΛΓ, 3) αυτοί προτιμήσανε το χρυσό μοσχαράκι, το οποίον *«εποίησεν Ααρών»*. Ευτυ-

χώς όλα είχαν καλό τέλος.

Πάντως μετά ξαναρχίσανε οι εβραίοι να λατρεύουν τα μοσχάρια. Ο Ησαΐας τραβάει τα μαλλιά του. Ο Θεός είναι έξω φρενών. Τι πράγματα είναι αυτά κραυγάζει. Ακουσε ουρανέ! Ακουσε γη! Το βόδι γνωρίζει τον κύριο του, ο γάιδαρος την φάτνη του αφεντικού του και ο λαός μου ο Ισραήλ δεν με αναγνωρίζει! Αλλοίμονό σας έθνος αμαρτωλόν, λαέ γεμάτε αμαρτίες, σπέρμα πονηρόν υίοί άνομοι, που με εγκαταλείψατε ορύεται ο Θεός:

> *«Ακουε ουρανέ και ενωτίζου γη ότι Κύριος έλάλησεν υιούς εγέννησα και ύψωσα, αυτοί δε με ηθέλησαν, έγνω βούς τον κτησάμενον και όνος την φάτνην του κυρίου αυτού. Ισραήλ δέ με ουκ έγνω και ο λαός με ού συνήκεν. ούαί έθνος αμαρτωλόν, λαός πλήρης αμαρτιών, σπέρμα πονηρόν, υιοί άνομοι εγκατελείπατε τον Κύριον και παρωργίσατε».* («Ησαΐας» Α, 2-4).

Πάλιν οι εβραίοι συμφιλιώνονται με τον Θεόν και πάλιν τον εξαπατούν. Τώρα ο Θεός απευθύνεται στον Ζαχαρία (Α, 2-3) τον προφήτην του, στον όποιον *«εγένετο λόγος Κυρίου»*. Ο Θεός είναι ωργισμένος, αλλά αφήνει περιθώρια συμφιλιώσεως. Πές τους, λέγει στον Ζαχαρία να επιστρέψουν σε μένα, που είμαι Κύριος των δυνάμεων και παντοκράτωρ κι έγώ θα επιστρέψω σε σας κ.τ.λ.

> *«ώργίσθη Κύριος έπί τους πατέρας υμών οργήν μεγάλην. και ερείς προς αυτούς' τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ επιστρέψατε προς με, λέγει Κύριος των δυνάμεων, και επιστραφήσομαι προς υμάς, λέγει Κύριος των δυνάμεων».*

Τί μανία είναι αυτή; οι εβραίοι να μη τον θέλουν για Θεό κι ο Ιεχωβάς να στέλνη Αγγέλους και προφήτες για την αγάπη των εβραίων. Τέτοιος εξευτελισμός δεν ξανάγινε σε Θεό.

Ολες αυτές οι διενέξεις μεταξύ εβραίων και Θεού ξεφεύγουν από κάθε λογική έξέτασι. Μόνο παιδάκια και πρωτόγονοι πιθανώς να τις πιστεύουν. Εν τούτοις στην

Ελλάδα μάς τις διδάσκουν στο σχολείο!...

Οι εβραίοι αντιλαμβάνονται τον Θεό, όπως τους αρέσει και ιδιαίτερα όπως ταιριάζει στα συμφέροντα τους. Δίχως ενδοιασμό παρουσιάζουν ένα Θεό εγκληματία, σφαγέα αθώων ανθρώπων, δολοφόνο παιδιών. Θά περάσω, λέγει ο Κύριος στον Μωϋσή, από την χώρα της Αιγύπτου και θα σκοτώσω κάθε πρωτότοκο στη χώρα αυτή, από άνθρωπο μέχρι ζώο. Γιά να μη μπερδευθή ο Θεός και σκοτώση και εβραίους, πού ήταν ακόμη στην Αίγυπτο παρήγγειλε στον Μωϋσή κι αυτός μετέφερε στην εβραϊκή γερουσία να βάψουν με αίμα προβάτου κάθε θύρα οικίας, όπου μένουν Ιουδαίοι. Ώστε όταν ο Θεός θανατώνη τους Αιγυπτίους, να δη το κόκκινο χρώμα και να μη μπή μέσα, αλλά να πάη παρακάτω για σφάξιμο.

Τα μεσάνυχτα ο Θεός δολοφόνησε όλα τα πρωτότοκα των Αιγυπτίων από το παιδί του Φαραώ, μέχρι το πρωτότοκο κάθε ζώου. Τέτοιο αιμοδιψή Θεό δεν έχουμε ξαναδή. Τόσο αιμοσταγής ήταν, που έσφαξε αθώα παιδιά. Εσφαξε τόσο κόσμο ο Θεός, ώστε όπως γράφουν στα κείμενα σηκώθηκε *«κραυγή μεγάλη»* σ' ολόκληρη την Αίγυπτο και δεν υπήρξε οικία, στην όποια να μήν υπήρχε νεκρός. Ο Φαραώ τότε, περίτρομος από την εξολόθρευσι των συμπατριωτών του κάλεσε τον Μωϋσή και τον Ααρών και τους επέτρεψε να φύγουν από την Αίγυπτο.

Βλέπετε λοιπόν ότι οι αδιάντροποι εβραίοι θρησκευτικοί συγγραφείς δεν διστάζουν να εμφανίζουν τον Θεό, δολοφόνο χάριν των Ιουδαίων. Στήν «*Εξοδο*» (IB, 12-16, 22-24, 29-32) περιγράφεται η μεγάλη σφαγή:

> *«και διελεύσομαι έν γη Αίγύπτω έν τη νυκτί ταύτη και πατάξω παν πρωτότοκον έν γη Αίγύπτω από ανθρώπου εως κτήνους και έν πάσι τοις θεοίς των Αιγυπτίων ποιήσω την έκδίκησιν εγώ Κύριος, και έσται το αίμα υμίν έν σημείω, επί των οικιών, έν αίς ύμείς εστε εκεί, και όψομαι τό αίμα και σκεπάσω υμάς, και ουκ έσται έν υμίν πληγή του εκτριβήναι, όταν παίω έν γη Αιγύπτω. λήψεσθε δε δέσμην υσσώπου, και βάψαντες από του αίματος του παρά την θύραν καθίζετε της φλιάς και επ' αμφοτέρων των σταθμών από*

του αίματος, ό έστι παρά την θύραν υμείς δε ουκ έξελεύσεσθε έκαστος την θύραν του οίκου αυτού έως πρωί. και παρελεύσεται Κύριος πατάξαι τους Αιγυπτίους και όψεται το αίμα επί της φλιάς και έπ' αμφοτέρων των σταθμών, και παρελεύσεται Κύριος την θύραν και ουκ αφήσει τον ολοθρεύονται εισελθείν εις τάς οικίας υμών πατάξαι.

Εγενήθη δε μεσούσης της νυκτός και Κύριος επάταξε πάν πρωτότοκον έν γη Αιγύπτω από πρωτοτόκου Φαραώ του καθήμενου επί του θρόνου έως πρωτοτόκου της αιχμαλωτίδος της έν τω λάκκω και έως πρωτοτόκου παντός κτήνους, και αναστάς Φαραώ νυκτός και οι θεράποντες αυτού και πάντες οι Αιγύπτιοι και εγενήθη κραυγή μεγάλη έν πάση γή Αιγύπτω· ου γάρ ήν οικία, έν η ουκ ήν έν αυτή τεθνηκώς. και έκάλεσε Φαραώ Μωϋσήν και Ααρών νυκτός και είπεν αύτοίς ανάστησε και εξέλθετε έκ του λαού μου και ύμείς και οι υιοί Ισραήλ βαδίζετε και λατρεύσατε Κυρίω τω Θεώ υμών, καθά λέγετε»

Στό ίδιο βιβλίο της «*Εξόδου*» (ΚΑ, 28-36) ο μόλις πρό ολίγου Θεός - δήμιος νομοθετεί και δίνει διαταγές στον Μωϋσή για γελοία θέματα. Θά σας παραθέσω ενα θέμα που αντικείμενο έχει τον... ταύρο! Ο ίδιος ο Θεός καθορίζει τι θα ακολουθήση αν ταύρος κερατίση άνδρα η γυναίκα, αν ταύρος κερατίση υίόν η θυγατέρα, αν ταύρος κερατίση παίδα η παιδίσκην κ.τ.λ. Μ' όλα αυτά τα σοβαρώτατα ζητήματα ασχολείται προσωπικώς ο Θεός και δίνει εντολές περί του πρακτέου.

Μας λέγει επίσης τι θα πρέπει να γίνη αν ταύρος κερατίση ταύρον. Στή συνέχεια αφού ο Θεός τελειώση αυτές τις σαχλαμάρες ασχολείται με το τι θα συμβή, αν κάποιος ανοίξη λάκκο και δεν τον καλύψη και μέσα πέση μόσχος η όνος. Ναί, ναί, με τέτοιες βλακείες κι άλλες χειρότερες βάζουν οι εβραίοι τον Θεό να καταπιάνεται. Αν είναι δυνατόν... Γιά να μη αμφιβάλλετε διαβάστε το κείμενο (ενθ. άνωτ. ΚΑ, 28-36).

«Εάν δεν κερατίση ταύρος άνδρα η γυναίκα και απο-

θάνη, λίθοις λιθοβοληθήσεται ο ταύρος, και ου βρωθήσεται τα κρέα αυτού· ο δέ κύριος του ταύρου αθώος έσται. έάν δέ ο ταύρος κερατιστής η πρό της χθες και πρό της τρίτης, και διαμαρτύρωνται τω κυρίω αυτού, και μη αφανίση αυτόν, ανέλη δέ άνδρα η γυναίκα, ο ταύρος λιθοβοληθήσεται και ο κύριος αύτού προσαποθανείται. εάν δέ λύτρα επιβληθή αυτώ δώσει λύτρα της ψυχής αυτού όσα έάν έπιβάλωσιν αυτώ. εάν δέ υίόν η θυγατέρα κερατίση, κατά το δικαίωμα τούτο ποιήσωσιν αυτώ. εάν δέ παίδα κερατίση ο ταύρος ή παιδίσκην, αργυρίου τριάκοντα δίδραχμα δώσει τω κυρίω αυτών, και ο ταύρος λιθοβολήσεται. εάν δέ τις ανοίξη, λάκκον ή λατομήση λάκκον και μή καλύψη αυτόν, και εμπέση εκεί μόσχος ή όνος, ο κύριος του λάκκου αποτίσει αργύριον δώσει τω κυρίω αυτών, το δέ τετελευτηκός αυτώ έσται. εάν δέ κερατίση τινός ταύρος τον ταύρον του πλησίον και τελευτήση, αποδώσονται τον ταύρον τον ζώντα και διελούνται το αργύριον αυτού, και τον ταύρον τον τεθνηκότα διελούνται. εάν δε γνωρίζηται ο ταύρος ότι κερατιστής εστί πρό της χθες και πρό της τρίτης ημέρας, και διαμεμαρτυρημένοι ώσι τω κυρίω αυτού, και μη άφανίση αυτόν, αποτίσει ταύρον αντί ταύρου, ο δέ τετελευτηκώς αυτώ έσται».

Όλα αυτά που στο σχολείο, την Εκκλησία κ.τ.λ. περνούν απαρατήρητα πρέπει να διαβασθούν με προσοχή, διότι δείχνουν την προσαρμογή της ιδέας του Θεού και του Θεού ως όντότητος, που κάνουν οι εβραίοι προς τα συμφέροντα του εβραϊσμού πάντοτε και προς τις καθημερινές ανάγκες της ζωής των εβραίων κτηνοτρόφων τότε. Μά δεν είναι γελοιοποίησις του θεού τα παραπάνω; Η Ανωτάτη Αρχή του Σύμπαντος, ο Δημιουργός να συμβουλεύη τους εβραίους βοσκούς για τους ταύρους και για το τι θα πρέπει να κάνουν αν πέση μόσχος ή όνος σε λάκκο; Κι απ' την άλλη μεριά ο ίδιος ο Θεός να σφάζη αθώους, ενώ δολοφόνους σαν τον Κάιν, Μωϋσή, Αβεσσαλώμ, Δαυΐδ κ.τ.λ. να τους αφήνη ατιμώρητους. Εχουμε αναμφίβολα όχι έναν οποιονδήποτε Θεό, όχι μιά περιγραφή έ-

νός Θεού, αλλά ένα εβραϊκό έκτρωμα που δήθεν είναι θεός, ενώ πρόκειται για προϊόν εβραϊκής νοσηρής φαντασίας προς έξυπηρέτησι του εβραϊσμού τότε και στο μέλλον.

Ο νομαδικός λαός των εβραίων ποιμένων δεν διέθετε πνευματικό βίο. Ακόμη και η θρησκεία τους στερείται εννοιών και ιδεών. Είναι θρησκεία υλικών παραστάσεων και το χειρότερο και ταπεινότερο, που μπορεί να έχη μια θρησκεία είναι η συναλλαγή. Ο Θεός διαπραγματεύεται με τους εβραίους την πίστι τους. Εσείς θα πιστεύετε σε μένα τους προτείνει! και εγώ θα σας δώσω γή και μάλιστα ξένη, όνους, ήμιόνους, καμήλους κ.τ.λ. Αναλαμβάνει ο Θεός για να εξασφάλιση την πίστι των εβραίων σ' αυτόν να μετατραπή εις δολοφόνο, σφαγέα νηπίων, εξολοθρευτή πόλεων, εθνών κ.τ.λ. Ωραίος θεός! συμφώνως προς την εβραϊκή νοοτροπία. Οι Ιουδαίοι παρακινούνται να πιστεύουν στον Ιεχωβά χάρις στις υποσχέσεις υλικών παροχών που εκείνος τους δίνει. Λέγω λοιπόν ότι ο εβραϊσμός στερείται πνευματικού περιεχομένου. Είναι κατώτερος υλισμός. Θά πρωτοτυπήσω ονομάζοντας τον κτηνοτροφικό υλισμό, αφού αι συζητήσεις Θεού - εβραίων μονίμως περιστρέφονται σε άλογα, μουλάρια, αίγες, κριούς, όνους κ.τ.λ.

Από άλλης πλευράς είναι κατόρθωμα, το ότι στον όγκο της Παλαιάς Διαθήκης δεν αναλύεται ούτε μία έννοια, ούτε ένας όρος, ούτε μία ιδέα. Αλλά δίχως εννοίας, δίχως όρους, δίχως ιδέες είναι αδύνατο να ομιλή κανείς περί του πνευματικού γεγονότος της θρησκείας.

Το μόνο, θα έλεγα βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, που περιέχει κάποια ηθική ή αν θέλετε φιλοσοφική διδασκαλία είναι ο *«Εκκλησιαστής» ο* όποιος όμως έχει ουσιαστικά Ελληνική προέλευσι. Στά δώδεκα μικρά κεφάλαια του βλέπετε την έντονη επιρροή των Ελληνικών ιδεών των Ελληνιστικών χρόνων. Κατά την γνώμη μου το βιβλίο έγράφη υπό την επήρεια της *«Κυρηναϊκής σχολής» και* ιδιαίτερα το πασίγνωστο εδάφιο *2* του κεφ. Α *«Ματαιότης ματαιοτήτων τα πάντα ματαιότης»* πρέπει να αποδοθή στον Ηγησία τον Πεισιθάνατο. Οπωσδήποτε η κυριαρχία του Ελληνισμού στον *«Εκκλησιαστή»* είναι από παλιά διαπιστωμένη. Ο Ούγος Γρότιους (1583-1645)

και άλλοι ερευνητές της Π.Δ. άπεφάνθησαν ότι ο *«Εκκλησιαστής»* είναι νεώτερον έργον συνταχθέν «υπό την έπίδρασιν της Ελληνικής φιλοσοφίας των Αλεξανδρινών Χρόνων, μετά το 300 π.Χ.».

Αλλα και σύγχρονοι ειδικοί επιστήμονες άπεφάνθησαν κατηγορηματικά για την Ελληνικότητα του κειμένου. Αναφέρω τον Αγγλο καθηγητήν Πανεπιστημίου και Ακαδημαϊκόν της αρχαίας ιστορίας και των κλασσικών γραμμάτων F.N. Walbank ο όποιος στο σύγγραμμα του *«ο Ελληνιστικός κόσμος»* γράφει: *«Το βιβλίο «εκκλησιαστής» γράφηκε γύρω στο 250 υπό την πλήρη έπίδρασι των Ελληνικών ιδεών».* «The book of Ecclesiastes was written about 250 under the full influence of Greek, ideas» (F.W. Walbank: «The hellenistic world» ed. «Fontana» Glasgow, 1986 p. 294).

Η θρησκευτική ηγεσία των Εβραίων, που ταυτόχρονα ήταν και πολιτική διεπίστωσε, ότι οι Ιουδαίοι δεν μπορούσαν να διακριθούν έναντι των πολιτισμένων Εθνών και ιδιαίτερα έναντι των Ελλήνων. Απεφάσισαν λοιπόν να προχωρήσουν όχι ανεβάζοντας τους εαυτούς τους, αλλά κατεβάζοντας τους άλλους. Το θετικό δημιουργικό έργο τους λείπει. Αντίθετα στην υπονόμευσι και στην συνωμοσία εις βάρος άλλων λαών είναι δεξιοτέχνες.

Ταυτόχρονα ανέπτυξαν την ξενοφοβία και επέβαλαν ενότητα και υποταγή στίς διαταγές των ηγετών τους, έν ονόματι πάντοτε του Ιεχωβά. Οτιδήποτε συμβαίνει με τους εβραίους συμβαίνει, γιατί έτσι θέλει ο Θεός τους. Επιτυχαίνουν, διότι έτσι θέλει ο Θεός. Αποτυχαίνουν διότι έτσι θέλει ο Θεός. Σφάζουν διότι έτσι τους διέταξε ο Θεός. Σφάζονται διά να τους τιμωρήση ο Θεός! Μά τι Θεός!! όπως ακριβώς τον έδημιούργησαν οι ίδιοι. Φαντασθήτε ότι ο Θεός τους δίνει οδηγίες και τους συμβουλεύει να μη τοκίζουν χρήματα μεταξύ των, αλλά να παίρνουν τόκο μόνο από τους αλλοεθνείς, ώστε να τους ευλόγηση ο Κύριος: *«τω άλλοτρίω εκτοκιείς, τω δε αδελφώ ουκ εκτοκιείς, ίνα ευλογήση σε Κύριος ο Θεός σου...» («Δευτερονόμιον» ΚΓ, 21).*

Εάν διαβάσετε, διότι είμαι βέβαιος, ότι δεν το έχετε

κάνει το *«Λευϊτικόν»* της Παλαιάς Διαθήκης θα χάσετε κάθε καλή ιδέα για τον Θεό. Αν είναι δυνατόν να ασχολήται ο Θεός μ' όσα απίθανα πράγματα ανακοινώνει δια του Μωϋσέως και του Ααρών στους εβραίους.

Στό κεφάλαιο Α είναι ένας πειναλέος Θεός, που ρυθμίζει λεπτομερώς τις θυσίες των ζώων, με ιδιαίτερη προτίμησι στα τρυγόνια, που με σχολαστικότητα καθοδηγεί πώς να τα σφάξουν και να τα ψήσουν, ώστε να είναι *«οσμή ευωδίας τω Κυρίω»* (ένθ. άνωτ. 14-17). Προβλέπονται βέβαια στο ίδιο κεφάλαιο πρόβατα, ερίφια, βόδια και μόσχοι των οποίων συνιστά να πλυθούν καλά οι πατσάδες και τα ποδαράκια: *«τα δε εγκοίλια και τους πόδας πλυνούσιν ύδατι...»* (ένθ. άνωτ. 9) μη τυχόν και του δηλητηριασθή κανένας ίερεύς. Στο Β' κεφάλαιο φεύγουμε, από τις χασαποταβερνικές οδηγίες και μπαίνουμε σε αρτοποιΐα-ζαχαροπλαστική. Εδώ ο Θεός ασχολείται με την *«σεμίδαλιν»* (σιμιγδάλι), τα άζυμα ψωμιά, τις λαγάνες και τους άρτους, που τους θέλει ψιλοκομμένους και λαδωμένους για νοστιμιά: *«και διαθρύψεις αυτά κλάσματα και επιχεείς επ' αυτά έλαιον»* (ένθ. άνωτ. 6). Κατόπιν ο λιχούδης Θεός ορίζει να πασαλείβουν τα άζυμα με μέλι. Στό Γ' κεφάλαιο ο Θεός επανέρχεται σε λεπτομέρειες επί λεπτομερειών για τα σφαχτά, διότι φαίνεται κάτι δεν του ψήσανε καλά. Ασχολείται με το λίπος των αιγών (κατσικάκι του γάλακτος) που μετά το σφάξιμο δίνει οδηγίες για *«το στέαρ το κατακαλύπτον την κοιλίαν και πάν το στέαρ το έπί της κοιλίας και αμφοτέροις τους νεφρούς και πάν το στέαρ το επ' αυτών το έπί των μηρίων και τον λοβόν του ήπατος σύν τοις νεφροίς περιελεί»* (ένθ. άνωτ. 14-16). Τα ίδια περίπου διατάσσει και για τα πρόβατα. Το στεάρ (λίπος) έφερνε βαρυστομαχιά και ώρισε να το αποφεύγουν. Στό Δ κεφάλαιο είσέρχεται στα μοσχάρια. Ο Ιερεύς που θά σφάξη μόσχον δέχεται θείες εντολές σχετικές με *«το δέρμα του μόσχου και πάσαν αυτού την σάρκαν σύν* τη *κεφαλή και τοις ακρωτηρίοις και τη κοιλία και τη κόπρω...»* (ένθ. άνωτ. 11). Στό Ε κεφάλαιο συμπληρώνονται οι οδηγίες για τα τρυγόνια, τα οποία τώρα τα θέλει ζεύγος εάν δεν γίνεται, ας τους φέρνουν «δύο *νεοσσούς περιστεριών»* (ένθ. άνωτ. 11). Το ΣΤ κεφάλαιον είναι περισσότερον τεχνικόν. Υπάρχουν εδάφια όπως:

«πάν αρσενικών των ιερέων έδονται αυτήν (10), «πας αρσην *έν τοις ίερεύσιν φάγεται αυτά»* (22) και καλή σας ορεξι... Κάποτε προσφερθήκανε τόσα σφάγια που οι ιερείς δεν προλαβαίνανε ούτε να τα γδάρουν: *«μόσχοι εβδομήκοντα, κριοί εκατόν, αμνοί διακόσιοι εις ολοκαύτωσιν κυρίως πάντα ταύτα. Και Αγιασμένοι μόσχοι εξακόσιοι, πρόβατα τρισχίλια αλλ' ή οι Ιερείς ήσαν ολίγοι και ουκ ηδύναντο εκδείραι...* («Παραλειπομένων Β», ΚΘ, 32-34)

Ώστόσον έχομεν νέες θείες οδηγίες π.χ. ο ιερεύς να *«καύση ξύλα το πρωί-πρωί»* (ένθ. άνωτ. 5) προφανώς για να μη μεσημεριάσουν πεινασμένοι και τέλος τα χάλκινα σκεύη, που χρησιμοποιούνται στο φαγητό να τριφθούν καλά και να πλυθούν με νερό: *«εκτρίψει αυτό και εκκλύσει ύδατι»* (ενθ. άνωτ. 21). Μέσα στη βιασύνη του ο Θεός ξέχασε τους κριούς. Το κεφάλαιο Ζ καλύπτει την παράλειψιν. Πάλιν και εδώ γίνεται λόγος για το λίπος, τα εντόσθια, το ήπαρ του κριού, ο οποίος θά σφαχτή στο σύνηθες μέρος. Δέν έχουμε προβλήματα. Κατά τα λοιπά οι ιερείς τρώγουν την θυσίαν: *«πάς άρσην έκ των ιερέων έδεται αυτά»* (ενθ. άνωτ. 6). Επειδή δεν υπήρχαν τότε ψυγεία ο Θεός απαγορεύει να φαγωθή κρέας μετά την τρίτην ημέραν, ώστε να μη πάθη κόψιμο κανένας εκπρόσωπος του. Τους ειδοποιεί μάλιστα και να σας το δίνουν μη το πάρετε είναι μίασμα: *«εάν δέ φαγών φάγη από των κρεών τη ημέρα τη τρίτη ού δεχθήσεται αυτώ τω προσφέροντι αυτό ού λογισθήσεται αυτώ μίασμα εστίν»* (ενθ. άνωτ. 18).

Στό κεφάλαιο Η ο Μωϋσής αφού συνεννοήθη με τον Θεό, φόρεσε καλά ενδύματα στον Ααρών και στους γιους του τακτοποίησε τα σκεύη και ήρχισε την εφαρμογή των θείων εντολών. Σφάξανε έναν μόσχον, κατόπιν σφάξανε κριάρι, που ο Θεός του παρήγγειλε: *«Καθάπερ ενετείλατο Κύριος τω Μωϋσή»* (ενθ. άνωτ. 21) μετά σφάξανε κι άλλο κριάρι, κι άρχισε το ψήσιμο: *«και είπε Μωϋσής προς Ααρών και τους υιούς αυτού έψήσατε τα κρεά...»* (ενθ. άνωτ. 31) και: *«φάγεσθε αυτά»* και φυσικά *«Ααρών και οι υιοί αυτού φάγονται αυτά»,* (ενθ. άνωτ.) Όσα μείνανε δεν τα δώσανε στους σκύλους, αλλά τα κατακάψανε: *«και το καταλειφθέν των κρεών και των άρτων έν πυρί κατακαύσατε»* (ενθ. άνωτ.).

Αυτά συνέβαιναν έξω από την λεγομένην σκηνήν του μαρτυρίου! και συνεχίσθησαν στο Θ κεφάλαιον, όπου ήλθον νέες προμήθειες «μοσχαριών και κριών». Από το Ι κεφάλαιο αρχίζει μιά τρελλή διαιτολογία. Στό ΙΑ ο Θεός απαγορεύει μεταξύ πολλών και διαφόρων το φάγωμα της νυχτερίδος, του πελεκάνου, του νυχτοκόρακος κ.τ.λ.

Στό ΙΒ κεφάλαιον ο Θεός πάντοτε, λέγει στον Μωϋσή να διαβιβάση τις εντολές του στους εβραίους, που τώρα είναι μαιευτικής και γυναικολογικής φύσεως. Μετά τον τοκετόν το θήλυ είναι ακάθαρτον, αλλά το ζήτημα ρυθμίζεται με ένα αρνί ή νεοσσούς περιστεριών, έστω και τρυγόνια που θα φέρουν *«επί την θύραν της σκηνής του μαρτυρίου προς τον ιερέα»* (ενθ. άνωτ. 6) Από το ΙΓ κεφάλαιον αρχίζουν ιατρικά παραγγέλματα. Ξεκινούν από την δερματολογία. Υπάρχει επίσης και η βαθυστόχαστη διαπίστωσι: *«Εάν δέ τινί μαδήση η κεφαλή αυτού, φαλακρός έστι»* (ενθ. άνωτ. 40). Το ΙΔ κεφάλαιο αναφέρεται στη λέπρα, στη θεραπεία της οποίας προβλέπονται και *«θυσίαι περιστεριών»* η *«τρυγόνων»*. Στό ΙΕ ο Κύριος *«ελάλησε προς Μωϋσήν»* για τα αφροδίσια, όπου και εδώ τα τρυγόνια και οι νεοσσοί περιστεριών τους οποίους ο πάσχων πρέπει να *«δώσει αυτά τω ιερεί»* (ενθ. άνωτ. 14) είναι μέρος της θεραπείας. Το κεφάλαιο ΙΖ επαναλαμβάνει βαρετά «ός *εάν σφάξη μόσχον ή πρόβατον ή αίγα...»* (ενθ. άνωτ. 3). Ενώ στο ΙΗ ο Θεός έλάλησε γύρω από την γεννητική δραστηριότητα και απαγορεύει: *«και προς παν τετράπουν ού δώσεις την κοίτην σου είς σπερματισμούς»* (ενθ. άνωτ. 23). Ολόκληρα εδάφια επίσης διαλαμβάνουν για τις ερωτικές σχέσεις *«θυγατρός θυγατρός σου», «θυγατρός γυναικός πατρός σου», «γυναικός αδελφού σου», «γυναικός πατρός σου»* και ούτω καθ' εξής. Στή συνέχεια φθάνουμε στο ΙΘ κεφάλαιο όπου μεταξύ άλλων δήθεν ηθικών εντολών ο Θεός λέγει *«ού πορεύση δόλω τω έθνει σου»* (ενθ. άνωτ. 16). Προσέξτε τον περιορισμόν *«τω έθνει σου»*. Μόνον στο έθνος σου θα άποφεύγης τον δόλον. Στά υπόλοιπα έθνη αδίστακτα να είσαι δόλιος. Αλλως τε ο ίδιος ο Θεός υποσχέθηκε στο Ισραήλ να χαρίση στους εβραίους την γήν των εθνών (ένθ. άνωτ. ΙΘ, 24).

Μετά στο Κ κεφάλαιο ο Θεός ανακοινώνει τους όρι-

σμούς του στον Μωϋσή για την κτηνοβασία. Οποιοσδήποτε συνευρεθή με κτήνος θα θανατωθή και το κτήνος, διότι αμφότεροι είναι ένοχοι: *«θανάτω θανατούσθωσαν, ένοχοι είσίν»* (ένθ. άνωτ. 15-16). Στό κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνονται και διατάξεις για την αίμομιξία, την μοιχεία, την ομοφυλοφιλίαν κ.τ.λ. Αλήθεια φαντάζεσθε το υπερβατικόν όν, ο Θεός να συνομιλή με τον Μωϋσή και να του καθορίζη την σεξουαλική συμπεριφορά των εβραίων και ιδιαίτερα μη τυχόν και καμμιά εβραία πηδηχθή από τετράποδον, το οποίον βεβαίως πρέπει να φονευθή ωσάν να ευθύνεται αυτό: *«και το τετράπουν αποκτενείτε»* (ενθ. άνωτ. 15).

Μά είναι σοβαρά πράγματα αυτά; και να τα θεωρήτε θεόπνευστα; Τα υπόλοιπα επτά κεφάλαια ΚΑ-ΚΖ είναι ανιαρά και ακαταλαβίστικα, όποιος θέλει άς τα διάβαση, για να εχη καλίτερη γνώμη.

Η λεγομένη «Σκηνή του Μαρτυρίου» την οποίαν αναφέραμε, ήταν κατά την Π.Δ. ένας φορητός ναός, που κατασκεύασε ο Μωϋσής από επιχρυσωμένο ξύλο. Μπροστά του είχε αυλή, όπου υπήρχε ένας λουτήρας για να πλένονται οι ιερείς και το θυσιαστήριον, που, όπως είδαμε, επρόκειτο για ψησταριά, όπου έψηναν ορτύκια, αρνιά, μόσχους κ.τ.λ. Οι εβραίοι πίστευαν ότι η «Σκηνή του Μαρτυρίου» αποτελούσε την κατοικία του Θεού, ο όποιος εκεί συναντούσε τους εκπροσώπους του «εκλεκτού λαού». Το 586 π.Χ. οι Βαβυλώνιοι που κατέλαβαν και κατέστρεψαν την Ιερουσαλήμ κάψανε και την «Σκηνή του Μαρτυρίου» και άφησαν άστεγο τον Ιεχωβά.

Γιατί ονομάζεται «Σκηνή του Μαρτυρίου» δεν το καταλαβαίνομεν, αφού μέσα σ' εκείνο το ξύλινο δωμάτιο οι ίερείς και τα παιδιά τους καλοτρώγανε. Εκτός από τα συμπόσια συνέβαιναν και άλλα πράγματα. Συγκεκριμένα («Σαμουήλ Α» Β 22, η «Βασιλειών Α» Β 22) οι υίοί του Ιερέως Ήλί «εκοιμώντο μετά των γυναικών των συνερχομένων είς την θύραν της «Σκηνής του Μαρτυρίου». Φαντάζεσθε τι γινότανε εκεί πέρα. Μέχρι κι' ο γέρος (πρεσβύτης σφόδρα) Ήλί αγανάκτησε από τα πηδήματα στην θεϊκή κατοικία και συμβούλευσε τους γιους του να σταματή-

σουν, αλλά εκείνοι «ούκ ήκουαν της φωνής του πατρός αυτών». Αλλως τε γιατί να τον ακούσουν; Παράδειγμα τους είχαν τον ίδιο τον Ιεχωβά, ο οποίος «επεσκέφθη» κάποιαν Ανναν, που μετά την «έπίσκεψιν» έμεινε έγκυος και έγέννησε πεντάδυμα (τρία αγόρια και δύο θυγατέρες) «και επεσκέψατο Κύριος την Ανναν και έτεκε έτι τρεις υίούς και δύο θυγατέρας» («Βασίλειων Α» Β, 21) ή και σ' άλλη έκδοση της «Βιβλικής Εταιρείας» («Σαμουήλ Α» Β, 21): «επεσκέφθη δέ ο Κύριος την Ανναν και συνέλαβε και εγέννησε τρεις υίούς και δύο θυγατέρας».

Στό πρώτο κεφάλαιο του «Σαμουήλ Α» ή «Βασιλειών Α» μπορείτε να διαβάσετε το ενδιαφέρον του Κυρίου για την Ανναν, της οποίας αρχικώς «ο Κύριος είχε κλείσει την μήτραν αυτής» (ένθ. άνωτ. Α, 6) αλλά κατόπιν της την άνοιξε για τα καλά.

Σύζυγος της Αννας ήταν ο Λευίτης Ελκανά. Ο θεός που ξέχασε το «ού μοιχεύσης» και πήδαγε την γυναίκα του ιερέως του δεν ντρέπεται; Χάθηκαν τόσες άλλες γυναίκες; ήτανε ανάγκη να κερατώσουν τον λευΐτη Ελκανά; που του φορτώσανε και τα πεντάδυμα!

Νά δούμε τι άλλο θα πουν ακόμα για τον Θεό οι εβραίοι!

Όταν μελετάη κανείς τα περιστατικά που περιγράφονται στην Παλαιά Διαθήκη και προπαντός στη «Γένεσι» μερικές φορές γελάει και τις περισσότερες απορεί. Μά είναι δυνατόν να πιστεύη κανείς στίς ανοησίες που περιλαμβάνονται εκεί;

Παρατηρούνται επίσης ώρισμένες αντιφάσεις π.χ. ο Δαυίδ μπορεί να βιάζη δίχως συνέπειες. Όταν όμως ο Συχέμ *«εκοιμήθη»* με την κόρη του Ιακώβου Δείναν, οι αδελφοί της γίνανε θηρία. Απαίτησαν να περιτμηθούν όλοι οι Συχεμίτες για να δώσουν την αδελφή τους στο Συχέμ. Οι άνθρωποι ήσαν ειρηνικοί *«ούτοι ειρηνικοί είσί»* (ένθ. άνωτ. ΛΔ, 21) και θελήσανε να λύσουν την διαφορά. Οι εβραίοι όμως τους έπιτεθήκανε αιφνιδιαστικά τους κατασφάξανε και τους κατακλέψανε.

Συγκεκριμένα οπλισθήκανε με μαχαίρια και με τους ανθρώπους τους μπήκαν στην πόλι των Συχέμ και έσφαξαν

όλους τους άρρενες. Όρμήσανε στη συνέχεια και διήρπασαν την πόλιν. Πήραν πρόβατα, βόδια, όνους κι οτιδήποτε άλλο βρήκαν. Αιχμαλώτισαν γυναίκες και ελεηλάτησαν τις οικίες. Μέχρι που και ο Ιακώβ είπε στα παιδιά του. Μέ τις πράξεις σας με κάνατε μισητό σ' όλους που κατοικούν στην περιοχή της Χαναάν κ.τ.λ. είμαι ολιγάριθμος κι άν οι αντίπαλοί μας συγκεντρωθούν θα με εξοντώσουν. Οι δολοφόνοι ληστές απαντήσανε... αλλά να μεταχειρίζωνται την αδελφή μας σαν πόρνη; (!!!). Οι εβραίοι που εκπόρνευαν τι γυναίκες τους, τώρα αγανακτούν διότι μετέχειρίσθησαν την αδελφή τους σαν πόρνη, που δεν είναι αληθές, διότι ο Συχέμ την νυμφευότανε. Παρακολουθήστε όμως την αγριότητα της εβραϊκής επιθέσεως:

> *«εγένετο δέ έν τη ημέρα* τη *τρίτη, ότε ήσαν έν τω πόνω έλαβον οι δύο υίοί Ιακώβ Συμεών και Λευί αδελφοί Δείνας έκαστος την μάχαιραν αυτού και εισήλθον εις την πόλιν ασφαλώς και απέκτειναν πάν αρσενικόν τον τε Εμμώρ και Συχέμ τον υίόν αυτού απέκτειναν έν στόματι μαχαίρας, και έλαβον την Δείναν έκ του οίκου του Συχέμ και εξήλθον. οι δέ υίοί Ιακώβ είσήλθον επί τους τραυματίας και διήρπασαν την πόλιν, έν η εμίαναν Δείναν την άδελφήν αυτών, και τα πρόβατα αυτών και τους βόας αυτών και τους όνους αυτών, όσα τε ήν έν τη πόλει και όσα ήν έν τω πεδίω έλαβον. και πάντα τα σώματα* αυτών *και πάσαν την αποσκευήν αυτών και τάς γυναίκας αυτών ηχμαλώτευσαν, και διήρπασαν όσα τε ήν έν τη πόλει και όσα ήν έν τοις οίκίαις. είπε δέ Ιακώβ προς Συμεών και Λευί μισητόν με πεποιήκατε, ώστε πονηρόν με είναι πάσι τοις κατοικούσι την γήν εν τε τοις Χαναναίοις και εν τοις Φερεζαίοις εγώ δέ ολιγοστός είμι έν άριθμώ, και συναχθέντες επ' έμέ συγκόψουσί με, και έκτριβήσομαι έγώ και ο οίκος μου. οι δέ είπαν αλλ' ωσεί πόρνη χρήσονται τη αδελφή ημών;»*

Όταν μπορούν οι εβραίοι μετατρέπονται σε ανήμερα θηρία, που ανελέητα σκοτώνουν και ληστεύουν. Τίς άλλες φορές παριστάνουν τον κακομοίρη, το θύμα που το κατα-

διώκουν. Μετά από όλα αυτά ο Θεός εμφανίζεται στον Ιακώβ, όχι για να τον επιπλήξη για τα εγκλήματα, αλλά για να του πή να ανέβη εις τον τόπον Βαιθήλ και εκεί να του *«ποιήση θυσιαστήριον»!* Ο Θεός ήταν πολύ στεναχωρημένος, διότι οι εβραίοι έφεραν μαζί των *«αλλότριους θεούς!»* Οι φόνοι δεν ενδιέφεραν τον Κύριον. Το ζήτημα ήταν να πετάξουν τα είδωλα των αλλότριων Θεών. Ο Ιακώβ *«είπε τω οίκω αυτού. και πάσι τοις μετ' αυτού· άρατε τους θεούς τους αλλοτρίους τους μεθ' υμών εκ μέσου υμών και καθαρίσθητε και αλλάξατε τάς στολάς υμών. και αναστάντες αναβώμεν εις Βαιθήλ και ποιήσωμεν εκεί θυσιαστήριον τω Θεώ τω επακούσαντί μου έν ημέρα θλίψεως, ός ήν μετ' εμού και διέσωσε με έν τη οδώ, η επορεύθην. και έδωκαν τω Ιακώβ τους θεούς τους αλλότριους, οι ήσαν έν ταις χερσίν αυτών, και τα ενώτια τα εν τοις ώσίν αυτών, και κατέκρυψεν αυτά Ιακώβ»*.

Μετά τι μας λένε για τους μονοθεϊστές εβραίους; Πολυθεϊστές ήταν και επί πλέον ειδωλολάτρες, αφού λατρεύανε το χρυσό μοσχάρι τους.

Ο εβραίος από την φύσι του, αλλά οπωσδήποτε κι από την έντονη διαπαιδαγώγισι στην οποία τον υποβάλλουν από παιδικής ηλικίας μαθαίνει να μισή τους άλλους. Το μίσος που αισθάνεται δικαιολογείται θρησκευτικά, διότι ο Θεός τους κατηύθυνε στην οδό του μίσους. Εκατοντάδες εδάφια της Παλαιάς Διαθήκης στάζουν μίσος. Επιλέγω το Ζ κεφάλαιο του *«Δευτερονομίου»* όπου οι εβραίοι ιερείς και πολιτικοί ηγέτες εμφανίζουν έναν απάνθρωπο Θεό, ένα φρικτό εγκληματία, ο οποίος αρπάζει την γή ξένων εθνών, λές και χάθηκε ο χώρος, τα οποία κατόπιν άν και είναι ισχυρότερα από τους εβραίους, τα παραδίδει στα Ιουδαϊκά χέρια, για να τα σφάξουν και να τα αφανίσουν. Ο εγκληματίας Θεός συμβουλεύει τους εβραίους μη τυχόν και κανένας τους νυμφευθεί αλλοεθνή γυναίκα, ούτε φυσικά οι εβραίες να παντρευτούν ξένο άνδρα και νοθευθή ο άγιος λαός του Ισραήλ. Ναι, ναί *«ότι λαός άγιος εί Κυρίω»* ο οποίος διάλεξε τους εβραίους ως *«λαόν περιούσιον παρά πάντα τα Εθνη, όσα επί προσώπω της γης* (ενθ. άνωτ. Ζ, 6).

Ετσι ε; Ο Θεός απεφάσισε ότι οι εβραίοι είναι οι εκλεκτοί από όλα τα Εθνη, που υπάρχουν στην γή! Και ποιος το είπε αυτό; Ο Θεός. Σέ ποιους; Στόν Μωϋση. Αφού λοιπόν οι εβραίοι είναι οι εκλεκτοί του Θεού γιατί ο Θεός δεν τους αφήνει να αναπτύξουν τον πολιτισμό τους και να δείξουν την αξία τους, αλλά τους δίνει γή άλλων εθνών; και ακόμη τους διατάσσει να σφάξουν τους αλλοεθνείς και μέχρι και τα *«άλση αυτών έκκόψετε»!*

Είναι απαίσιος δολοφόνος ο έβραιοθεός ο οποίος άκουσον! άκουσον! διαβεβαιώνει τους Ιουδαίους, ότι θα έξοντώση τα έθνη από το πρόσωπο του Ισραήλ όχι αμέσως, αλλά λίγο-λίγο για να μη μείνη η γή έρημος!! Πάντως ο Θεός θα παραδώση στα εβραϊκά χέρια τους άλλους λαούς και οι εβραίοι θα τους εξοντώνουν μέχρι να τους εξολοθρεύσουν τελείως. Και τους βασιλείς των εθνών θα σας τους δώσω στα χέρια σας, για να τους εξαφανίσετε και να χαθή το όνομά τους. Παρακαλώ ιδιαίτερα τον αναγνώστη να διάβαση το παρακάτω κεφάλαιο *(«Δευτερονόμιο» Ζ):*

> *Και έσται ή νίκα αν άκούσητε τα δικαιώματα ταύτα και φυλάξητε και ποιήσητε αυτά, και διαφυλάξει Κύριος ο Θεός σου σοι την διαθήκην και το έλεος, ό ώμοσε τοις πατράσιν υμών, και αγαπήσει σε και ευλογήσει σε και πληθύνει σε και ευλογήσει τά έκγονα της κοιλίας σου και τον καρπόν της γής σου, τον σίτον σου και τον οίνον σου και τον έλαιόν σου, τα βουκόλια των βοών σου και τα ποίμνια των προβάτων σου επί της γής, ής ώμοσε Κύριος τοις πατράσι σου δούναι σοι. ευλογητός έση παρά πάντα τα έθνη· ούκ έσται έν ύμίν άγονος ουδέ στείρα και έν τοις κτήνεσί σου. και περιελεί Κύριος ο Θεός σου από σού πάσαν μαλακίαν και πάσας νόσους Αιγύπτου τάς πονηράς, άς εώρακας, και όσα έγνως, ούκ επιθήσει επί σε και έπιθήσει αυτά επί πάντας τους μισούντάς σε. και φαγή πάντα τα σκύλα των εθνών, ά Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι ου φείσεται ο οφθαλμός σου επ' αυτοίς, και ου μη λατρεύης τοις θεοίς αυτών, ότι σκώλον τούτο εστί σοι. εάν δε λέγης έν τη διανοία σου, ότι πολύ το έθνος τούτο η εγώ, πώς δυνήσο-*

μαι έξολοθρεύσαι αυτούς: ού φοβηθήση αυτούς· μνεία μνησθήση όσα εποίησε Κύριος ο θεός σου τω Φαραώ και πάσι τοις Αιγυπτίοις, τους πειρασμούς τους μεγάλους, ούς είδοσαν οι οφθαλμοί σου, τα σημεία και τα τέρατα τα μεγάλα εκείνα, την χείρα την κραταιάν και τον βραχίονα τον ύψηλόν, ως εξήγαγε σε Κύριθος ο Θεός σου, ούτω ποιήσει Κύριος ο Θεός υμών πάσι τοις έθνεσιν, ούς ού φοβή από προσώπου αυτών, και τά σφηκίας αποστελεί κύριος ο Θεός σου εις αυτούς, έως άν εκτριβώσιν οι καταλελειμμένοι και οι κεκρυμμένοι από σού. ού τρωθήση από προσώπου αυτών, ότι Κύριος ο Θεός σου έν σοι, Θεός μέγας και κραταιός, και καταναλώσει Κύριος ο Θεός σου τα έθνη ταύτα από προσώπου σου κατά μικρόν μικρόν ού δυνήση έξαναλώσαι αυτούς το τάχος, ίνα μη γένηται η γή έρημος και πληθυνθή έπί σε τα θηρία τα άγρια, και παραδώσει αυτούς Κύριος ο Θεός σου εις τάς χείρας σου και απολείς αυτούς απωλεία μεγάλη, έως άν έξολοθρεύσητε αυτούς, και παραδώσει τους βασιλείς αυτών εις τάς χείρας υμών, και άπολείται το όνομα αυτών έκ του τόπου εκείνου ούκ αντιστήσετα ουδείς κατά πρόσωπον σου, έως άν εξολοθρεύσης αυτούς, τα γλυπτά των θεών αυτών καύσετε πυρί ούκ επιθυμήσεις αργύριον ουδέ χρυσίον απ' αυτών σύ λήψη σεαυτώ, μη πταίσης δι' αυτό, ότι βδέλυγμα Κυρίω τω Θεώ σού εστί και ούκ είσοίσεις βδέλυγμα είς τον οίκον σου και ανάθεμα έση ώσπερ τούτο· προσοχθίσματι προσοχθιείς και βδελύγματι βδελύξη, ότι ανάθημα εστί».

Ευτυχώς ο έβραιοθεός απεδείχθη ψεύτης διότι δεν κατώρθωσαν οι εκλεκτοί του Ιουδαίοι να μας σφάξουν, ούτε να χαθούν τα ονόματα των βασιλέων μας. Απεναντίας δύο χιλιάδες χρόνια και πάνω, τα Εθνη τσακίζουν τον εβραϊσμό, οπουδήποτε αυτός σηκώση κεφάλι.

Ξέρουμε πολλές θρησκείες. Από την Απω Ανατολή μέχρι την Κεντρική Αφρική συναντά κανείς ποικίλες θρησκείες. Καμμιά τους δεν εμφορείται από τον εγκληματικό πρωτογονισμό της εβραϊκής. Καμμιά θρησκεία δεν

παρουσίασε τον Θεό ως εγκληματία, που διάλεξε ένα λαό και απεφάσισε να εξοντώση όλους τους άλλους. Τέτοια θρησκεία μίσους μόνον οι φανατικοί εβραίοι έχουν. Κι αυτό αρκεί για να τους θεωρούμε αποβλήτους του ανθρωπίνου πολιτισμού.

Και μετά από όλα αυτά που δεν επιδέχονται την παραμικρή αμφιβολία έρχονται οι εβραίοι να μας παραστήσουν, επί πλέον κιόλας, ότι αδίκως τους καταδιώκουν. Μά κύριοι Ιουδαίοι όταν πιστεύετε, ότι τα έθνη πρέπει να δουλεύουν για σας και με ραδιουργίες το επιδιώκετε είναι επόμενο τα έθνη να αμύνονται, τουλάχιστον.

Στόν Ησαΐα (Ξ, 12) καθορίζεται σαφέστατα ότι όσα έθνη και όσοι βασιλείς δεν υπηρετήσουν τους εβραίους θα καταστραφούν: *«τα γαρ έθνη και οι βασιλείς οίτινες ού δουλεύσουσι σοι απολούνται και τα έθνη ερημία ερημωθήσεται»*.

Σείς οι Ιουδαίοι δεν τα αρνείσθε, ούτε αποκηρύσσετε αυτά τα εξωφρενικά. Τα ακολουθείτε πιστά και θέλετε να τα εφαρμόσετε. Εμείς λοιπόν δεν δικαιούμεθα να άντισταθούμε; Οφείλουμε να υποκύψουμε σε σάς και στις δήθεν εντολές, του δήθεν Θεού σας; Αφού σε τέτοια πιστεύετε, αφού τέτοια λέτε και άφού για τέτοια αγωνίζεσθε μη διαμαρτύρεσθε για τα επακόλουθα, διότι και λίγα πάθατε μπροστά σ' όσα έχετε διαπράξει σε βάρος ολοκλήρων λαών.

Ο Διόδωρος (34, 35,1) επιστοποίησε ότι οι εβραίοι μόνοι από όλα τα έθνη βλέπουν όλους τους ανθρώπους σαν εχθρούς τους. Οι εβραίοι με τα λόγια και τα έργα τους, του δώσανε το δικαίωμα να τους χαρακτηρίζη έτσι.

Παρά το κύρος του ιερατείου και παρά την προσωπικήν ύποστήριξιν του Ιεχωβά προς τους προφήτες του, μερικοί από αυτούς τους θείους απεσταλμένους καταδιωχθήκανε αγρία από τους ίδιους τους Εβραίους. Φαίνεται πώς ανάμεσα στους Ραββίνους κ.τ.λ. υπήρχαν διαφωνίες και αντιθέσεις, που εκδηλώνονταν με πράξεις βίας και εναντίον προφητών.

Ενας από τους διαπρεπέστερους προφήτες των εβραίων ήταν ο Ιερεμίας. Οι συμπατριώτες του τιμώντες τον προφήτην τον κλείσανε στην φυλακή, όπου παρέμεινε μέχρις

ότου οι Αιγύπτιοι κατέστρεψαν την Ιερουσαλήμ, οπότε απελευθερώθηκε. Οταν οι Αιγύπτιοι νικηθήκανε από τους Βαβυλώνιους και φύγανε από την Ιουδαία οι εβραίοι στραφήκανε κατά του Ιερεμία, που αναγκάσθηκε να δραπετεύση στην Αίγυπτο. Εκεί οι ομοεθνείς του τον σκοτώσανε με λιθοβολισμό.

Ο προφήτης είχε και γραμματέα, κάποιον Βαρούχ, ο οποίος διέδωσε τις προφητείες του, που κατέγραψε σε βιβλίον.

Κάθε 1ην Μαΐου η εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη αυτού, που ούτε οι εβραίοι θέλανε!

2. Ήθος υπανθρώπων

Οι προσωπικότητες των εβραίων, που ανοήτως τιμούν και οι Χριστιανοί είναι πρόσωπα ανήθικα, μ' όλη την σημασία της λέξεως. Θά αναφέρω τους σπουδαιότερους.

Ο Α β ρ α ά μ ήταν ένας προαγωγός της γυναίκας του της Σάρας, την οποίαν παρουσίασε στους Αιγυπτίους όχι σαν σύζυγο του, αλλά σαν αδελφή του, ώστε να κάνη μαζί της έρωτα ο Φαραώ για να εχη ο Αβραάμ οφέλη. Μάλιστα ο «Πατριάρχης»! των εβραίων Αβραάμ εξηγήθηκε καθαρά με την Σάρα. Τής είπε, ξέρω ότι είσαι ωραία και θα πούμε ότι είσαι αδελφή μου, ώστε να τα οικονομήσουμε. Και η Σάρα αντάξια της ηθικής του συζύγου της δέχθηκε. Πήγαν στην Αίγυπτο. Τήν θαυμάσανε οι Αιγύπτιοι. Τήν παρουσιάσανε στον Φαραώ. Τήν πήδησε ο Φαραώ. Ετσι ο Αβραάμ απέκτησε πρόβατα, όνους μόσχους κ.τ.λ. Κάποτε όμως ό Φαραώ έμαθε την αλήθεια, ότι δηλαδή η Σάρα δεν είναι αδελφή του Αβραάμ, αλλά σύζυγος του. Ο Αιγύπτιος ήταν ηθικός άνθρωπος. Κάλεσε λοιπόν τον εβραίο και παρουσία της Σάρας τον ρώτησε: Γιατί μού το έκανες αυτό; γιατί δεν μου είπες ότι είναι σύζυγος σου; γιατί μού είπες ότι είναι αδελφή σου; και τον διέταξε να φύγη από την Αίγυπτο. «Πάρτην και βάλτο στα πόδια», του είπε ακριβώς *(«λαβών απότρεχε»). Ιδού* και το κείμενο από την Παλαιά Διαθήκη («Γένεσις ΙΒ, 11-19).

> *έγένετο δε, ήνίκα ήγγισεν Αβράμ εισελθείν εις Αίγυπτον, είπε Αβραμ Σάρα τη γυναικί γινώσκω εγώ, ότι γυνή ευπρόσωπος ει έσται ούν, ως αν ίδωσί σε οι Αιγύπτιοι, ερούσιν ότι γυνή αυτού έστιν αύτη, και αποκτενούσί με, σε δέ περιποιήσονται, ειπόν ούν, ότι αδελφή αύτού ειμι, όπως αν εύ μοι γένηται διά σε, και ζήσεται η ψυχή μου ένεκεν σου, έγένετο δέ, ήνίκα εισήλθεν Αβραμ εις Αίγυπτον, ίδόντες οι Αιγύπτιοι την γυναίκα αυτού, ότι καλή ήν σφόδρα, και είδον αυτήν οι άρχοντες Φαραώ και επήνεσαν αυτήν*

προς Φαραώ και εισήγαγον αυτήν εις τον οίκον Φαραώ· και τω Αβραμ εύ εχρήσαντο δι' αυτήν, και εγένοντο αυτώ πρόβατα και μόσχοι καί όνοι και παίδες και παιδίσκαι και ήμίονοι και κάμηλοι, και ήτασεν ο Θεός τον Φαραώ ετασμοίς μεγάλοις και πονηροίς και τον οίκον αυτού περίΣάρας της γυναικός Αβραμ καλέσας δέ Φαραώ τον Αβραμ είπε τι τούτο εποίησάς μοι, δοτι ούκ απήγγειλάς μοι, ότι γυνή σου εστίν; ίνα τί είπας ότι αδελφή μου εστί; και έλαβον αυτήν έμαυτώ γυναίκα, και νυν ιδού η γυνή σου έναντι σου λαβών απότρεχε».

Ο Αβραάμ για να σωματεμπορεύεται την Σάρα, πάντοτε είχε την δικαιολογία, ότι άν πώ ότι είσαι σύζυγος μου θα με σκοτώσουν, για να σε πάρουν, ενώ αν πώ ότι είσαι αδελφή μου θα κερδίσουμε χρήματα. Σάν επαγγελματίας προαγωγός δεν αρκέσθηκε σ' όσα πήρε από τους Αίγυπτίους. Όταν τον διώξανε πήγε στους Φιλισταίους, όπου πάλι παρουσίασε την Σάρα σαν αδελφή του. Ο βασιλεύς των Φιλισταίων Αβιμέλεχ *«έλαβε»* την Σάραν και θα συνέχιζε να την *«λαμβάνη»* άν δεν επενέβαινε ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος *«καθ' όναρ»* παρήγγειλε στον Αβιμέλεχ να έπιστρέψη την γυναίκα στον Αβραάμ, ο όποιος είναι προφήτης του.

Ο Αβιμέλεχ έχει μια ωραία συζήτησι με τον Θεό, στον οποίο λέγει δεν είναι εκείνος, ο Αβραάμ δηλαδή, που είπε ότι είναι αδελφή του; και εκείνη δεν είπε ότι είναι αδελφή του; Τί φταίω έγώ; Καλά έν τάξει, του λέει ο Θεός ήξερα ότι δεν γνωρίζεις την αλήθεια και γι' αυτό δεν σε τιμωρώ. Τώρα όμως σταμάτησε το πήδημα της Σάρας, γιατί θα σε σκοτώσω και σένα και τους δικούς σου. Φυσικά ο βασιλεύς δεν τα έβαλε με τον Θεό. Κάλεσε τον Αβραάμ του έδωσε την Σάρα, ελαφρώς μεταχειρισμένη και για αντάλλαγμα των υπηρεσιών της, της πρόσφερε δύο χιλιάδες δραχμές της εποχής, ενώ στον Αβραάμ χάρισε πρόβατα και μόσχους και *«παίδας και παιδίσκας»*.

Κάθε ηθικός άνθρωπος διερωτάται γιατί ο Θεός άπειλούσε να τιμωρήση όσους πηδούσανε την γυναίκα του προφήτη του; και δεν διέταξε τον προφήτη του να μη που-

λάη την σύζυγο του; Τέλος πάντων, αντιγράφω τα ανάλογα εδάφια από την «Γένεσι» (Κ, 2-12,, 14-16):

> *«είπε δε Αβραάμ περί Σάρρας της γυναικός αυτού, ότι αδελφή μου εστίν έφοβήθη γάρ ειπείν ότι γυνή μου εστί, μη ποτέ αποκτείνωσιν αυτόν οι άνδρες της πόλεως δι'αυτήν, απέστειλε δέ Αβιμέλεχ, βασιλεύς Γεράρων, και έλαβε την Σάρραν. και είσήλθεν ο Θεός προς Αβιμέλεχ έν ύπνω την νύκτα και είπεν ιδού σύ αποθνήσκεις περί της γυναικός, ής έλαβες, αύτη δε έστι συνωκηκυία ανδρί. Αβιμέλεχ δέ ούχ ηψατο αυτής και είπε Κύριε, έθνος αγνοούν και δίκαιον απολείς; ουκ αυτός μοι είπεν, αδελφή μου εστί; και αύτη μοι είπεν, αδελφός μου εστίν; έν καθαρά καρδία και έν δικαιοσύνη χειρών εποίησα τούτο, είπε δέ αυτώ ο Θεός καθ' ύπνον καγώ έγνων ότι έν καθαρά καρδία εποίησας τούτο, και εφεισάμην σου του μη αμαρτείν σε είς έμέ· ένεκα τούτου ούκ αφήκά σε άψασθαι αυτής, νυν δέ απόδος την γυναίκα τω ανθρώπω, ότι προφήτης εστί και προσεύξεται περί σου και ζήση εί δέ μη αποδίδως, γνώση ότι άποθανή ού και πάντα τα σά. έλαβε δέ Αβιμέλεχ χίλια δίδραχμα και πρόβατα και μόσχους καί παίδας καί παιδίσκας και έδωκε τώ Αβραάμ και άπέδωκεν αυτώ Σάρραν την γυναίκα αυτού».*

Εν πάση περιπτώσει ο Αβραάμ δεν έκανε καμμιά δουλειά για να βγάλη λεφτά. Μέ τον Θεό τα είχε καλά και την γυναίκα του εξέδιδε. Φαίνεται οι είσπράξεις ήσαν αξιόλογες, διότι και άλλες γυναίκες πήρε και παλλακίδες. («Γένεσις» ΚΕ, 6).

Γέρος πιά ο Αβραάμ ενυμφεύθη και δευτέρα γυναίκα, την Χεττούρα με την οποία, παρά την ηλικία του, έκανε αρκετά παιδιά. Εφθασε 175 χρονών, αλλά δεν ξέρουμε αν εξέδωσε και την δεύτερη γυναίκα του.

Ο Ι σ α ά κ , άλλη μεγάλη εβραϊκή μορφή, ακολούθησε πιστά την ηθική του πατρός του. Σύζυγόν του είχε την Ρεβέκκα, την όποια παρουσίασε στους Φιλισταίους σαν αδελφή του. Όπως ακριβώς συνέβη με την Σάρρα. Ατυ-

χώς για τον Ισαάκ ο βασιλεύς των Φιλισταίων Αβιμέλεχ τυχαία τον είδε να ερωτοτροπή με την δήθεν αδελφή του. Τόν κάλεσε αμέσως και τον επέπληξε. Γιατί μας είπες ότι είναι αδελφή σου; γιατί το έκανες αυτό; λίγο έλειψε να κοιμηθή κάποιος από μας με την γυναίκα σου... Ο Ισαάκ άρχισε τις δικαιολογίες ότι τάχα φοβήθηκε μήπως τον σκοτώσουν επειδή έχει ωραία γυναίκα. Ο Αβιμέλεχ τότε διέταξε τον λαόν του να μη πειράξουν τον Ισαάκ και την γυναίκα του. Αργότερα δέ τους έδιωξε, διότι το υποδειγματικό αυτό ζεύγος του δημιουργούσε προβλήματα. Στή «Γένεσι» (ΚΣΤ, 7-11, 16) διαβάζομεν:

«Επηρώτησαν δέ οι άνδρες του τόπου περί Ρεβέκκας της γυναικός αυτού, και είπεν αδελφή μου εστίν έφοβήθη γάρ ειπείν ότι γυνή μου έσί, μήποτε άποκτείνωσιν αυτόν οί άνδρες του τόπου περί Ρεβέκκας, ότι ωραία τη όψει ήν. έγένετο δέ πολυχρόνιος εκεί και παρακύψας Αβιμέλεχ ο βασιλεύς Γεράρων διά της θυρίδος, είδε τον Ισαάκ παίζοντα μετά Ρεβέκκας της γυναικός αυτού. εκάλεσε δέ Αβιμέλεχ τον Ισαάκ και είπεν αύτώ· άρα γε γυνή σου εστί; τι ότι είπας, αδελφή μου εστίν; είπε δέ αύτώ Ισαάκ είπα γάρ, μήποτε αποθάνω δι' αυτήν, είπε δέ αύτώ Αβιμέλεχ τι τούτο έποίησας ήμίν; μικρού εκοιμήθη τις έκ του γένους μου μετά της γυναικός σου, και επήγαγες άν έφ' ημάς άγνοιαν...»

Ο Ισαάκ που έζησε 180 χρόνια, είναι ο δεύτερος από τους τρεις πατριάρχες των εβραίων.

Η μητέρα του Σαρρα έμεινε έγκυος σε ηλικία 90 ετών όταν ο Αβραάμ ήταν 100 ετών. Τί όμορφο ζεύγος εραστών. Τι σφρίγος!

Η Σάρρα δεν ήταν μόνο ακριβοπληρωμένη πόρνη, αλλά και μαστρωπός. Πήρε την *«παιδίσκη* (δούλη) *Αγαρ»* την Αιγύπτιαν και την υποχρέωσε να συνευρεθή με τον Αβραάμ που ήταν 86 χρονών αλλά φαίνεται το έλεγε η καρδιά του, για να κάνη παιδί μαζί του. Η Αγαρ έμεινε έγκυος, αλλά κατόπιν η Σάρρα διεπίστωσε ότι και αυτή ήτο έγκυος και έγιναν μεγάλα επεισόδια, επενέβη ο Θεός!! και

έστειλε είδικό Αγγελο στη γή να συννενοηθή με την Αγαρ και να τακτοποιηθή το νόθον. Για περισσότερες λεπτομέρειες σας παραπέμπω στο ίδιο το θεόπνευστο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης («Γένεσις» ΙΣΤ, 1-12, 16):

> *«Σάρα δέ γυνή Αβραμ ούκ έτικτεν αύτώ. ήν δέ αυτή παιδίσκη Αίγυπτία, η όνομα Αγαρ. είπε δέ Σάρα προς Αβραμ· Ιδού συνέκλεισέ με Κύριος του μη τικτειν είσελθε ούν προς την παιδίσκην μου, ίνα τεκνοποιήσωμαι έξ αυτής, υπήκουσε δέ Αβραμ της φωνής Σάρας, και λαθούσα Σάρα η γυνή Αβραμ Αγαρ την Αιγυπτίαν την εαυτής παιδίσκην, μετά δέκα έτη του οικήσαι Αβραμ έν γή Χαναάν, έδωκεν αυτήν τω Αβραμ άνδρί αυτής αύτώ γυναίκα, και εισήλθε προς Αγαρ, και συνέλαβε, και είδεν ότι έν γαστρί έχει, και ήτιμάσθη η κυρία εναντίον αυτής, είπε δέ Σάρα προς Αβραμ αδικούμαι έκ σού έγώ δέδωκα την παιδίσκην μου εις τον κόλπον σου, ιδούσα δέ ότι έν γαστρί έχει, ήτιμάσθην εναντίον αυτής κρίναι, ο Θεός ανά μέσον έμού και σου. είπε δέ Αβραμ προς Σάραν ιδού η παιδίσκη σου έν ταις χερσί σου χρώ αυτή ως άν σοί αρεστόν η και εκάκωσεν αυτήν Σάρα, και απέδρα από προσώπου αυτής. Εύρε δέ αυτήν άγγελος Κυρίου επί της πηγής του ύδατος έν τη ερήμω επί της πηγής έν τη οδώ Σούρ. και είπεν αυτή ο άγγελος Κυρίου. Αγαρ, παιδίσκη Σάρας, πόθεν έρχη και πού πορεύη; και είπεν από προσώπου Σάρας της κυρίας μου εγώ αποδιδράσκω, είπε δέ αυτή ο άγγελος Κυρίου αποστραφηθι προς την κυρίαν σου και ταπεινώθητι υπό τάς χείρας αυτής, και είπεν αυτή ο άγγελος Κυρίου πληθύνων πληθύνω το σπέρμα σου, και ούκ άριθμηθήσεται υπό του πλήθους, και είπεν αυτή ο άγγελος Κυρίου ιδού, σύ έν γαστρί έχεις και τέξη υίόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ισμαήλ, ότι επήκουσε Κύριος τη ταπεινώσει σου...»*

Παρ' όλα αυτά κατά την διάρκειαν της γαμήλιου τελετής ο ιερεύς ευλογεί τον γαμπρόν και την νύμφην και τους εύχεται να μοιάσουν στον Αβραάμ και στην Σάρρα. Δέν

είμαστε καθόλου καλά...

Αργότερα την ίδια ακριβώς μαστρωπεία θα κάνη και η σύζυγος του Ιακώβ Ραχήλ η οποία εκπόρνευσε την παιδίσκην Βαλλάν στον πατριάρχην Ιακώβ: *«Και έδωκε αυτώ Βαλλάν την παιδίσκην αυτής αυτώ γυναίκα και εισήλθε προς αυτήν Ιακώβ»* («Γένεσις» Λ, 4). *Τήν Βαλλάν επήδησε κι ο γιος του Ιακώβ, Ρουβήν* (ένθ. άνωτ. ΛΕ, 21).

Ο Ι α κ ώ β είναι ο γνωστός απατεώνας, που εξαπάτησε τον πατέρα του Ισαάκ προσποιούμενος ότι είναι ο πρωτότοκος γιος του, για να πάρη την περιουσία. Επειδή ο Ισαάκ, που δεν έβλεπε ήταν πονηρός, με την συμβουλή της μητρός του Ρεβέκκας ο Ιακώβ μετεμφιέσθη κατάλληλα με προβιές στους βραχίονες κ.τ.λ. ώστε αν τον ψηλαφήση ο πατέρας του να μοιάζη του αδελφού του Ήσαύ, που ήτανε δασύτριχος.

Ο Ιακώβ στην ερώτησι του πατρός του Ισαάκ: ποιος είσαι παιδί μου; απάντησε είμαι ο Ήσαύ ο πρωτότοκος σου, σού έφερα φαγητό όπως ήθελες και ευλόγησε με. Ο Ισαάκ έμπειρος στίς πονηριές, για έλα εδώ, του λέει, να σε αγγίσω. Τόν αγγίζει και τον ευλογεί. Μέσα του όμως αμφιβάλλει. Ξαναρωτά. Είσαι σύ ο γιος μου ο Ήσαύ; Εγώ επιμένει ο ψεύτης Ιακώβ. Τελικά πείθεται ο Ισαάκ, τον φιλεί, τρώνε, πίνουν και εκτός από την περιουσία του εύχεται τα έθνη να δουλεύουν γι' αυτόν! *(«δουλευσάτωσάν σοι έθνη»).* Τι μανία οι εβραίοι να θέλουν τα έθνη να δουλεύουν γι' αυτούς!

Κατόπιν έρχεται ο Ήσαύ φέρνοντας το φαγητό που έπιθυμούσε ο Ισαάκ. Αποκαλύπτεται η έξαπάτησι του Ισαάκ, αλλά η «ευλογία» του είχε τελειώσει και δεν είχε άλλη να του δώση. Αρχισαν οι διαπραγματεύσεις για την ευλογία. Ο Ήσαύ, με το δίκιο του, άπειλούσε να σκοτώση τον Ιακώβ *(«άποκτείνω Ιακώβ τον αδελφό μου»).* Τελικά δραπέτευσε ο Ιακώβ στη Μεσοποταμία στον θείο του Λάβαν. Πρίν φύγη ο εξαπατηθείς Ισαάκ τον... ξαναευλόγησε. Αξίζει όμως να διαβάσετε αυτά τα θεόπνευστα («Γένεσις» ΚΖ, 15-29, 30-41, 47):

> *«και λαβούσα Ρεβέκκα την στολήν Ήσαύ του υίού αυτής του πρεσβυτέρου τήν καλήν, η ήν παρ' αυτή έν*

τω οίκω ενέδυσεν αυτήν Ιακώβ τον υίόν αυτής τον νεώτερον και τα δέρματα των ερίφων περιέθηκεν επί τους βραχίονας αυτού και επί τα γυμνά του τραχήλου αυτού και έδωκε τα εδέσματα και τούς άρτους, ούς έποίησεν είς τάς χείρας Ιακώβ του υιού αυτής, και είσήνεγκε τω πατρί αυτού. είπε δε πάτερ, ο δέ είπεν ιδού εγώ· τις εί σύ τέκνον; και είπεν Ιακώβ τω πατρί· έγώ Ησαύ ό πρωτότοκος σου· πεποίηκα καθά ελάλησάς μοι' αναστάς κάθισον και φάγε από της θήρας μου, όπως ευλόγηση με η ψυχή σου. είπε δέ Ισαάκ τω υίώ αυτού' τι τούτο, ό ταχύ εύρες, ώ τέκνον; ο δέ είπεν ο παρέδωκε Κύριος ο Θεός σου εναντίον μου. είπε δέ Ισαάκ τω Ιακώβ έγγισόν μοι και ψηλαφήσω σε, τέκνον, ει σύ εί ο υιός μου Ήσαύ η ου. ήγγισε δε Ιακώβ προς Ισαάκ τον πατέρα αυτού, και εψηλάφησεν αυτόν και είπεν η μέν φωνή φωνή Ιακώβ, αί δέ χείρες αυτού ως αί χείρες Ήσαύ του άδελφού αυτού δασείαι · και εύλόγησεν αυτόν και είπε ού εί ο υίός μου Ήσαύ; ο δέ είπεν έγώ. και είπε προσάγαγε μοι, και φάγομαι από της θήρας σου, τέκνον, ίνα εύλογήση σε η ψυχή μου. και προσήνεγκεν αυτώ, και έφαγε· και είσήνεγκεν αυτώ οίνον, και έπιε. και είπεν αυτώ Ισαάκ ο πατήρ αυτού· έγγισόν μοι και φίλησόν με τέκνον. και εγγίσας εφίλησεν αυτόν, και ώσφράνθη την όσμήν των ιματίων αυτού και εύλόγησεν αυτόν και είπεν ιδού οσμή του υίού μου ως οσμή άγρού πλήρους, όν ευλόγησε Κύριος, και δώη σοι ο Θεός από της δρόσου του ούρανού και από της ποιότητος της γής και πλήθος σίτου και οίνου. και δουλευσάντωσάν σοι έθνη. και Ήσαύ ο αδελφός αυτού ήλθεν από της θήρας, και εποίησε και αυτός εδέσματα και προσήνεγκε τω πατρί αυτού. και είπε τω πατρί· αναστήτω ο πατήρ μου και φαγέτω από της θήρας του υίού αυτού, όπως ευλόγηση με η ψυχή σου. και είπεν αυτώ Ισαάκ ο πατήρ αυτού· τις εί σύ; ο δέ είπεν εγώ ειμί ο υίός σου ο πρωτότοκος Ήσαύ. εξέστη δέ Ισαάκ έκστασιν μεγάλην σφόδρα και είπε· τις ούν ο θηρεύσας μοι θήραν και εισενέγκας μοι; και έφαγον από πάντων πρό του έλθειν σε και ευλόγησα αυτόν,

και ευλογημένος έσται. έγένετο δε, η νίκα ήκουσεν Ήσαύ τα ρήματα δε, ήνίκα άκουσεν Ήσαύ τα ρήματα του πατρός αυτού Ισαάκ, ανεβόησε φωνήν μεγάλην και πικράν σφόδρα και είπεν εύλόγησεν δή καμε, πάτερ, είπε δέ αύτώ· έλθών ο αδελφός σου μετά δόλου έλαβε την ευλογία σου....»

Η Ραχήλ εμφανίζεται έδώ ακριβώς. Είναι κόρη του Λαβάν, πρώτη εξαδέλφη δηλαδή του Ιακώβ. Συναντηθήκανε την ώρα που η εβραία πότιζε πρόβατα. Της είπε ποιος είναι και φιληθήκανε. Ειδοποίησαν τον Λάβαν, που έτρεξε αμέσως *(«έδραμεν»)* φίλησε κι αυτός τον Ιακώβ. Ακολουθούν συγκινητικά λόγια. Ο Λάβαν είπε στον Ιακώβ ότι είσαι *«έκ των οστών μου και έκ της σαρκός μου εί συ»*. Πέραν όμως από τα λόγια αγάπης ο Λάβαν σαν καλός έθραίος κοιτάζει τα συμφέροντα του. Εχει δύο κόρες την Λεία και την Ραχήλ. Ο Ιακώβ αγάπησε την Ραχήλ, άλλως τε η Λεία ήταν μεγάλη, είχε κι *«ασθενείς οφθαλμούς»*. Λάβαν και Ιακώβ συμφωνούν να δουλεύη επτά χρόνια ο Ιακώβ στον Λάβαν και για αμοιβή να πάρη την Ραχήλ. Περάσανε τα επτά χρόνια κι ο Ιακώβ ζήτησε την Ραχήλ για να *«εισέλθω προς αυτήν»*. Βεβαίως λέγει ο Λάβαν. Μαζεύει φίλους και γνωστούς και γίνεται ο γάμος. Οταν νύχτωσε ο Λάβαν οδηγεί την νύφη, που ήταν αθέατη στον Ιακώβ για *«να εισέλθη»* ο άνθρωπος και *«εισήλθεν προς αυτήν Ιακώβ»*. Ο Λάθαν όμως εξαπάτησε τον Ιακώβ, διότι αντί της ωραίας και νέας Ραχήλ, τον πάντρεψε με την μεγάλη και στραβή Λεία. Το πρωί που ξυπνήσανε ο Ιακώβ τα χάνει. Δίπλα του κοιμότανε η Λεία *(«έγένετο δέ πρωί και ιδού ήν Λεία»)*. Πετάγεται επάνω ο Ιακώβ και τρέχει στον Λάβαν. Γιατί μού το έκαμνες αυτό; διαμαρτύρεται. Εγώ για την Ραχήλ δεν σου δούλευα; Ναί, λέει ο Λάβαν, έχεις δίκηο, αλλά ξέρεις στον τόπο μας συνηθίζεται να παντρεύουμε πρώτα την μεγαλύτερη και μετά την μικρότερη. Ελα τώρα, δούλευσε άλλα επτά χρόνια και θα σου δώσω την Ραχήλ! Τί εβραϊκός ηθικός κόσμος! Ο Ιακώβ που δεν μπορεί να γυρίση, διότι τον περιμένει ο Ήσαύ για να τον σκοτώση, αναγκάζεται και εργάζεται άλλα επτά χρόνια στον θείο του. Αφού παρήλθον τα νέα αυτά

επτά έτη *«εισήλθε προς Ραχήλ».* Μέχρι τότε *«είσήρχετο»* μόνον στην Λεία. Τελικά βάστηξε και τις δύο. Το θεόπνευσο κείμενο μάς πληροφορεί, ότι *«ηγάπησε δέ Ραχήλ μάλλον η Λεία».* Ο Θεός όμως που όπως ξέρουμε ασχολείται με τα σεξουαλικά των εβραίων, μόλις αντελήφθη, ότι ο Ιακώβ μισεί τη Λεία εθύμωσε. Εδώ να με συγχωρή ο Κύριος, αλλά παίρνω το μέρος του Ιακώβ. Σάν δικηγόρος θα μπορούσα να ισχυρισθώ, ότι εμείς Κύριε δεν θέλαμε την Λεία, αλλά την Ραχήλ. Μας έξηπάτησαν και μας φορτώσανε την Λεία. Συνεπώς δεν υποχρεωνόμαστε να την αγαπούμε. Ο Θεός όμως δεν ακούει τίποτε. Επειδή ο Ιακώβ αγαπάει την Ραχήλ, της κλείνει την μήτρα! Ενώ *«ήνοιξε την μήτραν»* της Λείας, η οποία άρχισε να γεννοβολή αγόρια. Η κατάστασι αύτη ανησυχεί την Ραχήλ. Φωνάζει τον Ιακώβ και απαιτεί: *«δός μοι τέκνα»* άλλοιώς θα πεθάνω, απειλεί. Αγανακτεί κι ο Ιακώβ. Εγώ σ' έκανα στείρα μωρή, της λέει η ο Θεός; Τελικά βρήκε κάποιο σεξουαλικό σύμπλεγμα η Ραχήλ. Εφερε τη δούλη της Βαλλάν με την οποία έκανε έρωτα ο Ιακώβ, μετά *«τέξεται επί των γονάτων μου και τεκνοποιήσομαι κάγώ έξ αυτής»* διαβάζουμε στο κεφ. (3-4) της «Γενέσεως», αλλά δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς συνέβη. Μέ τον τρόπο όμως αυτό έγέννησε (!) κι άλλα παιδιά η Ραχήλ. Ελα όμως που η Λεία δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Μιμείται τον τρόπο της Ραχήλ. Παίρνει την δούλη της Ζελφάν και λέει στον Ιακώβ να κάνη μαζί της έρωτα και ο Ιακώβ *«εισήλθε προς αυτήν»* που του εγέννησε δύο γιους για τους οποίους ύπερηφανεύθη η Λεία! *(«μακαρία εγώ, ότι με μακαριούσί με αί γυναίκες»).*

Πιό κάτω έχουμε αλλαγές διότι ο Θεός μετανοιώνει και ανοίγει την μήτρα της Ραχήλ. *«Ο Θεός και ανέωξεν αυτής την μήτραν»* (ένθ. άνωτ. Λ. 22). Τέλος πάντων δεν μπορεί κανείς να καταλάβη πότε ο Θεός ανοιγοκλείνει τις μήτρες. Τί τρελλά πράγματα. Όλη η ίστορία κατόπιν μετατοπίζεται από τα σεξουαλικά και πάει στις κλοπές. Η Ραχήλ μέχρι που *«έκλεψε τα είδωλα του πατρός αυτής»* (ένθ. άνωτ. ΛΑ, 19) κατόπιν έχομεν καταδιώξεις από τον Λάβαν και τους αδελφούς του, πιάσιμο του Ιακώβ και επέμβασι του

ίδιουτουθεού,προςσωτηρίαντουΙακώβ. Μάλιστασταλθήκανε και Αγγελοι του Θεού, οι όποιοι *«συνήντησαν αυτώ»* (ένθ. άνωτ. ΛΒ, Ι). Παραθέτω όλο το κείμενο για να μη νομίζετε, ότι αστειεύομαι. («Γένεσις» ΚΘ, 11-34, Λ, 1-13):

«και έφίλησεν Ιακώβ την Ραχήλ· και βοήσας τη φωνή αυτού έκλαυσε, και άπήγγειλε τη Ραχήλ ότι αδελφός του πατρός αυτής έστι *και ότι υιός Ρεβέκκας εστί και δραμούσα άπήγγειλε τω πατρί αυτής κατά τα ρήματα ταύτα. έγένετο δέ, ως ήκουσε Λάβαν το όνομα Ιακώβ του υίού της αδελφής αυτού, έδραμεν εις συνάντησιν αυτώ και περιλαβών αυτόν εφίλησε και εισήγαγεν αυτόν εις τον οίκον αυτού, και διηγήσατο τω Λάβαν πάντας τους λόγους τούτους, και είπεν αυτώ Λάβαν έκ των οστών μου και εκ της σαρκός μου εί σύ, και ήν μετ' αυτού μήνα ημερών.*

Είπε δέ Λάβαν τω Ιακώβ ότι γάρ αδελφός μου εί, ού δουλεύσεις μοι δωρεάν απάγγειλαν μοι, τις ο μισθός σου εστί; τω δέ Λάβαν ήσαν δύο θυγατέρες, όνομα τη μείζονι Λεία, και όνομα τη νεωτέρα Ραχήλ. οι δέ οφθαλμοί Λείας ασθενείς, Ραχήλ δέ ήν καλή τω είδει και ωραία τη όψει σφόδρα, ήγάπησε δέ Ιακώβ την Ραχήλ και είπε δουλεύσω σοι επτά έτη περί Ραχήλ της θυγατρός σου της νεωτέρας, είπε δέ αύτώ Λάβαν βέλτιον δούναί με αυτήν σοι, η δούναί με αυτήν ανδρί ετέρω οίκησον μετ' εμού. και εδούλευσεν Ιακώβ περί Ραχήλ επτά έτη, και ήσαν εναντίον αύτου ως ήμέραι όλίγαι, παρά το αγαπάν αυτόν αυτήν, είπε δέ Ιακώβ τω Λάβαν δός μοι την γυναίκα μου, πεπλήρωνται γάρ αί ημέραι, όπως εισέλθω προς αυτήν, συνήγαγε δέ Λάβαν πάντας τους άνδρας του τόπου και εποίησε γάμον. και έγένετο εσπέρα, και λαβών Λείαν την θυγατέρα αυτού εισήγαγε προς Ιακώβ και είσήλθε προς αυτήν Ιακώβ, έδωκε δέ Λάβαν Λεία τη θυγατρί αυτού Ζελφάν την παιδίσκην αυτού αυτή παιδίσκην. έγένετο δέ πρωί, και ιδού ήν Λεία. είπε δέ Ιακώβ τω Λάβαν τι τούτο έποίησάς μοι; ου περί Ραχήλ έδούλευσα παρά σοι; και ινατί παρελο-

γίσω με; επεκρίθη δέ Λάβαν ούκ έστιν ούτως έν τω τόπω ημών, δούναι την νεωτέραν πρίν η την πρεσβυτέραν συντέλεσον ούν τα έβδομα ταύτης, και δώσω σοι και ταύτην αντί της εργασία, ής έργα παρ' εμοί, έτι επτά έτη έτερα, έποίησε δέ Ιακώβ ούτως και άνεπλήρωσε τα έβδομα ταύτης, και έδωκεν αυτώ Λάβαν Ραχήλ την θυγατέρα αυτού αυτώ γυναίκα, έδωκε δέ Λάβαν τη θυγατρί αυτού Βαλλάν την παιδίσκην αυτ-
ούαυτήπαιδίσκ
πησε δέ Ραχήλ μάλλον η Λείαν και έδούλευσεν αυτώ επτά έτη έτερα.

Ιδών δέ Κύριος ο Θεός ότι έμισείτο Λεία, ήνοιξε την μήτραν αυτής Ραχήλ δέ ήν στείρα, και συνέλαβε Λεία και έτεκεν υίόν τω Ιακώβ εκάλεσε δέ το όνομα αυτού Ρουβήν λέγουσα διότι είδε μου Κύριος την ταπείνωσιν και έδωκε μοι υίόν νυν ούν αγαπήσει με ο άνήρ μου. και συνέλαβε πάλιν, και έτεκεν υίόν δεύτερον τω Ιακώβ και είπεν ότι ήκουσε Κύριος ότι μισούμαι, και προσέδωκέ μοι και τούτον εκάλεσε δέ το όνομα αυτού Συφμεών και συνέλαβεν έτι και έτεκεν υίόν και είπεν έν τω νύν καιρώ προς εμού έσται ο άνήρ μου, τέτοκα γάρ αυτώ τρεις υιούς διά τούτο εκάλεσε το όνομα αυτού Λευεί. και συλλαβούσα έτι έτεκεν υίόν και είπε- νυν έτι τούτο εξομολογήσομαι τω Κυρίω διά τούτο εκάλεσε το όνομα αυτού Ιούδαν. και έστη του τίκτειν.

Ιδούσα δέ Ραχήλ ότι ού τέτοκε τω Ιακώβ, και έζήλωσε Ραχήλ την άδελφήν αυτής και είπε τω Ιακώβ δός μοι τέκνα ει δέ μη, τελευτήσω έγώ. θυμωθείς δέ Ιακώβ τη Ραχήλ είπεν αυτή μη αντί θεού έγώ ειμί, ός εστέρησέ σε καρπόν κοιλίας; είπε δέ Ραχήλ τω Ιακώβ ιδού η παιδίσκη μου Βαλλά είσελθε προς αυτήν, και τέξεται επί των γονάτων μου, και τεκνοποιήσομαι κάγώ έξ αυτής, και έδωκεν αυτώ Βαλλάν την παιδίσκην αυτής αυτώ γυναίκα και εισήλθε προς αυτήν Ιακώβ, και συνέλαβε Βαλλά η παιδίσκη Ραχήλ και έτεκε δτώ Ιακώβ υίόν. και είπε Ραχήλ έκρινε μοι ο θεός και επήκουσε της φωνής μου και έδωκε μοι υίόν διά τούτο εκάλεσε το όνομα αυτού

Δάν. και συνέλαβεν έτι Βαλλά η παιδίσκη Ραχήλ και έτεκεν υιόν δεύτερον τώ Ιακώβ, και είπε Ραχήλ συναναστράφην τη αδελφή μου και ήδυνάσθην και εκάλεσε το όνομα αυτού Νεφθαλείμ.

Είδε δε Λεία ότι έστη του τίκτειν, και έλαβε Ζελφάν την παιδίσκην αυτής και έδωκεν αυτήν τω Ιακώβ γυναίκα, και εισήλθε προς αυτήν και συνέλαβε Ζελφά η παιδίσκη Λείας και έτεκε τω Ιακώβ υιόν. Και είπε Λεία έν τύχη- και επωνόμασε το όνομα αυ-

τούΓαδ.καισυνέλα

και έτεκε τω Ιακώβ υιόν δεύτερον, και είπε Λεία· μακαρία έγώ, ότι μακαριούσί με αί γυναίκες»

Η Ίουδίθ αποτελεί τυπική περίπτωσι εβραϊκής συμπεριφοράς. Όταν ο Όλοφέρνης, Αρχιστράτηγος του Ναβουχοδονόσορος, έξεστράτευσε κατά των εβραίων αυτοί τον αντιμετώπισαν διά της Ίουδίθ. Συγκεκριμένα στολίσανε και εκαλλώπισαν την Ίουδίθ, ώστε να γίνη ύπερθελκτική. Στό κεφάλαιο Ι (3-6) του θεοπνεύστου βιβλίου της Παλαιάς Διαθήκης *«Ίουδίθ»* περιγράφεται λεπτομερώς ο τρόπος με τον όποιον οι εβραίοι εκόσμησαν την Ίουδίθ για να είναι *«απάτησις οφθαλμών ανδρών»*.

Κατόπιν η Ίουδίθ προσέρχεται στο στρατόπεδον των Ασσυρίων και λέγει στους στρατιώτας, που πρώτους συνάντησε, ότι έγώ είμαι εβραία και φέρνω σημαντικές πληροφορίες στο στρατηγό σας, στον όποιον θα δείξω διαβάσεις στα βουνά, ώστε να μη έχετε απώλειες. Οι στρατιώτες την οδηγούν στον Όλοφέρνη, ο οποίος θαυμάζει την ομορφιά της. Γι' αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία. Τήν προσκαλεί σε δείπνο, όπου φαίνεται επακολουθεί ξενύχτι και γλέντι μ' όλα τα σχετικά. Διασκεδάσανε πολύ, άφού ο Όλοφέρνης ήπιε τόσο κρασί όσο δεν ήπιε ποτέ στην ζωή του.

Αργά πιά φεύγουν οι συνδαιτημόνες όλοι πτώματα. Στή σκηνή μένει η Ίουδίθ με τον μεθυσμένο Όλοφέρνη, ο οποίος πέφτει αναίσθητος στο κρεββάτι του. Η Ίουδίθ προστάζει την υπηρέτρια της να προσέχη στην έξοδο μήν έρθη κανείς, πλησιάζει στο κρεββάτι, παίρνει το σπαθί

του Όλοφέρνη, του σηκώνει το κεφάλι από τα μαλλιά *«κραταίωσσόν με ο Θεός του Ισραήλ»* ψιθυρίζει και τον χτυπάει δύο φορές μ' όλη την δύναμί της στον τράχηλο. Το κεφάλι κατρακύλησε χάμω, το παίρνει το βάζει σε μιά σακκούλα τροφίμων *(πήρα βρωμάτων)* και το πηγαίνει στους εβραίους, για να το κρεμάσουν στα τείχη τους.

Η πράξι της Ίουδίθ από πολιτικής πλευράς εγκρίνεται. Σκότωσε τον Αρχηγό των εχθρών της φυλής της. Καμμιά αντίρρησι. Από θρησκευτικής πλευράς όμως; μη μού πήτε ότι είναι ηθικό υπόδειγμα η υποκρίτρια και δολοφόνος Ίουδίθ, της όποιας το κατόρθωμα θεωρείται θεόπνευστον!!

Πέστε μας ότι βρήκαμε μιά ωραία εβραία που κατώρθωσε να παραπλάνηση τον Όλοφέρνη και να τον θανατώση και θα σας πούμε, εύγε. Μή μας λέτε όμως, ότι τάχα ο Θεός τα θέλησε έτσι κι ότι τάχα η Ίουδίθ ενεργούσε θεία εμπνεύσει. Τιμήστε την πολιτικώς, όχι θρησκευτικώς.

Και τώρα προσέξτε πώς αφηγούνται τα γεγονότα όσοι επιθυμούν να αμβλύνουν τις αλγεινές εντυπώσεις. Στήν εγκυκλοπαίδεια ΗΛΙΟΣ (τόμος 9, σελ. 935, λ. «Ίουδίθ») διαβάζομεν:

> *«ΙΟΥΔΕΙΘ (και Ίουδίθ). 'Ονομαστή ηρωίς της εβραϊκής ιστορίας της εποχής των Κριτών, η οποία με την τόλμην της και την εύσέβειάν της έσωσε την πατρίδα της εκ του κινδύνου των Ασσυρίων ότε ο βασιλεύς αυτών Όλοφέρνης, προελαύνει επί κεφαλής ισχυρότατου στρατού, έφθασεν εις την πεδιάδα Εσδρελλών και επολιόρκησε την οχυράν Βεθούλην. Οι κάτοικοι αυτής κατελήφθησαν από απόγνωσιν και πανικόν. Η Ίουδείθ όμως, θυγάτηρ του άρχοντος της πόλεως, πιστεύουσα εις την δύναμιν του Θεού, ενεθάρρυνε τον λαόν, περιφερόμενη εις τα τείχη και εις τάς οδούς, και τελικώς μετέβη εις το έχθρικόν στρατόπεδον. Εκτιμηθείσα ένεκα της άπαραμίλλου καλλονής της, εισήχθη εις την σκηνήν του Όλοφέρνους και κατόρθωσε να αποκεφαλίση τούτον, την δέ κεφαλήν του εκόμισεν εις τους αγωνιώντας Ίσραηλίτας. Το γεγονός τούτο έδωκε θάρ-*

ρος εις αυτούς, οίτινες εξελθόντες των τειχών επετέθησαν εναντίον των Ασσυρίων, τους οποίους έτρεψαν εις φυγήν, υπό πανικού καταληφθέντες, λόγω της εκλείψεως του αρχηγού των. Ούτως όχι μόνον η πόλις, αλλά ολόκληρος η χώρα απηλλάγη του κινδύνου, και όλος ο λαός έχων επί κεφαλής τον αρχιερέα Ιωακείμ, ετίμησε και ηυλόγησε την ηρωΐδα».

Το ότι προυσιάσθηκε στους Ασσυρίους στρατιώτες και προσποιήθηκε, ότι θα τους αποκάλυψη μυστικά, έγινε απλώς *«τελικώς μετέβη εις το έχθρικόν στρατόπεδον»*. Το ότι έπηκολούθησε γλέντι όπου έρρευσε άφθονο κρασί και όπου ποιος ξέρει τι προσόντα σωματικά βεβαίως επέδειξε η Ίουδίθ έγινε: *«έκτιμηθείσα ένεκα της απαράμιλλου καλλονής της»* και το ότι μέθυσε ο Όλοφέρνης κι εκείνη αφού έλαβε όλες τις απαραίτητες προφυλάξεις του έκοψε το κεφάλι, έγινε *«και κατώρθωσε να αποκεφάλιση τούτον»*. Δημιουργείται λοιπόν το ερώτημα γιατί μερικοί εμφανίζονται εβραϊκώτεροι των εβραίων; Οι εβραίοι τα γράφουν όλα όπως συνέβησαν. Γιατί μερικοί τα ωραιοποιούν; και γιατί μπερδεύουν την πράξι της Ίουδίθ με την δύναμιν του Θεού. Αν θέλη να κάνη κάτι ο Θεός ασφαλώς θα έχη άλλον τρόπον, παρά να χρησιμοποιή τα γυναικεία κάλλη και την οινοποσία για να κόβη κεφάλια. Η ωραιοποίησι στην εγκυκλοπαίδεια οφείλεται στον εβραίο Ισαάκ Καμπελή που έγραψε το κείμενο. Στά κεφ. ΙΒ, ΙΓ, του θεοπνεύστου βιβλίου «Ίουδίθ» διαβάζομεν:

«εστράφη διά των Εβραίων και αποδιδράσκω από προσώπου αυτών, ότι μέλλουσι δίδοσθαι ύμίν είς κατάστρωμα καγώ έρχομαι εις το πρόσωπον Όλοφέρνου αρχιστρατήγου δυνάμεως υμών του αναγγείλαι ρήματα αληθείας και δείξω πρό προσώπου αυτού οδόν, καθ' ήν πορεύεται και κυριεύσει πάσης της ορεινής, και ου διαφωνήσει των ανδρών αυτού σαρξ μία ουδέ πνεύμα ζωής. ως δέ ήκουσαν οι άνδρες τα ρήματα αυτής και κατενόησαν το πρόσωπον αυτής και ην εναντίον αυτών θαυμάσιον τω κάλλει σφόδρα — και είπαν προς αυτήν σέσωκας την ψυχήν σου σπεύσα-

σα καταβήναι εις πρόσωπον του κυρίου ημών και εισελθούσα ανέπεσεν Ίουδά και έξέστη η καρδία Ολοφέρνου έπ' αυτήν, και εσαλεύθη η ψυχή αυτού, και ήν κατεπίθυμος σφόδρα του συγγγενέσθαι μετ' αυτής και ετήρει καιρόν του απατήσαι αυτήν αφ' ής ημέρας είδεν αυτήν. και είπε προς αυτήν Όλοφέρνης· πίε δή και γενήθιητι μεθ' ημών εις ευφροσύνην. και είπεν Ίουδίθ πίομαι δή, κύριε, ότι έμεγαλύνθη το ζήν μου έν έμοί σήμερον παρά πάρας τάς ημέρας της γενέσεως μου. και λαβούσα έφαγε και έπιε κατέναντι αυτού ά ητοίμασεν η δούλη αυτής, και ηύφράνθη Όλοφέρνης απ' αυτής και έπιεν οίνον πολύν σφόδρα, όσον ούκ έπιε πώποτε έν ημέρα μια αφ' ού έγεννήθη...

Ώς δέ όψία έγένετο,... και απώχοντο εις τάς κοιτάς αυτών ήσαν γάρ πάντες κεκοπωμένοι, διά το επί πλείον γεγονέναι τον πότον. υπελείφθη δέ Ίουδήθ μονή έν τη σκηνή, και Όλοφέρνης προπεπτωκώς έπί την κλίνην αυτού ήν γάρ περικεχυμένος αυτώ ο οίνος, και είπεν Ίουδίθ τη δούλη αυτής στήναι έξω του κοιτώνος αυτής και επιτηρείν τήν έξοδον αυτής· και προσελθούσα τω κανόνι της κλίνης, ός ήν προς κεφαλής Όλοφέρνου, καθείλε τον ακινάκην αυτού έπ' αυτού και έγγίσασα της κλίνης εδράξατο της κόμης της κεφαλής αυτού και είπε· κραταίωσόν με, ο Θεός Ισραήλ, έν τη ημέρα ταύτη, και επάταξεν εις τον τράχηλον αυτού δις εν τη ισχΰϊ αυτής και αφείλε την κεφαλήν αυτού απ' αυτού, και επεκύλισε το σώμα αυτού από της στρωμνής.
Και είπεν προς αυτούς Ίουδίθ· ακούσατε δή μου, αδελφοί, και λαβόντες την κεφαλήν ταύτην κρεμάσατε αυτήν επί της επάλξεως του τείχους υμών».

Η Εσθήρ είναι πάντως χειρότερη από την Ίουδίθ. Διότι η μιά έσφαξε έναν άνθρωπο, ένώ η άλλη προκάλεσε την σφαγή ενός ολόκληρου λαού. Όταν ο βασιλεύς Αρταξέρξης, λέει το βιβλίο «*Εσθήρ*», ένω οι ιστορικοί υποστηρίζουν ότι πρόκειται περί του Ξέρξου, ζήτησε όμορ-

φες γυναίκες ο εβραίος Μαρδοχαίος κατόρθωσε να του γνωρίση την άνηψιά του Εσθήρ, την όποια ο Πέρσης βασιλεύς αγάπησε και της προσέφερε το *«διάδημα το γυναικείο»* που σήμαινε, ότι από τάς άλλας νέας που του παρουσίασαν διάλεξε εκείνη. Η Εσθήρ δεν απεκάλυψε, όπως την συμβούλευσε ο θείος της, ότι είναι εβραία.

Εκείνη την έποχήν ο πρωθυπουργός της Περσίας Αμάν εξέδωσε διαταγή, που υπέγραψε ο βασιλεύς να υπακούουν όλοι στους νόμους του βασιλέως και κυρίως έννοούσε τους εβραίους που ακολουθούσαν τους δικούς των νόμους. Οσοι δεν πειθαρχούσαν θα έτιμωρούντο. Ο Μαρδοχαίος και η Εσθήρ, που έν τω μεταξύ ανεκηρύχθη βασίλισσα συνωμοτούσαν και με πλήθος δολοπλοκιών που αναφέρονται στο «Εσθήρ» και που δεν υπάρχει λόγος να επαναλάβω εδώ, αλλά αξίζει να τις διαβάσετε, ανατρέπουν τον Αμάν, τον όποιον εκρέμασαν μαζί με τα παιδιά του και του παίρνουν όλη την περιουσίαν, ενώ βάζουν τους εβραίους να σφάξουν χιλιάδες, χιλιάδων Περσών.

Πρωθυπουργός τώρα διορίζεται, ο Μαρδοχαίος. Ο δέ βασιλεύς των Περσών κατέστη υποχείριον των εβραίων. Ελεγε στην Εσθήρ πές μου τι θέλεις και θα το κάνω αμέσως, γράφτε και υπογράψτε με το δακτυλίδι μου. Πραγματικά η Περσία έπεσε θύμα της εβραϊκής υπονομεύσεως, η οποία επεκράτησε χάρις στα κάλλη της Εσθήρ. Εννοείται ότι τα διατάγματα κατά των εβραίων ανεκλήθησαν και εκείνοι πανηγύριζαν για την απρόσμενη επικράτησί τους πάνω σε μιά ολόκληρη αυτοκρατορία.

Φυσικά κατά την εβραϊκήν γνώμην, όλα τα εγκλήματα που διέπραξαν τότε εις βάρος των Περσών *«παρά του θεού εγένετο ταύτα»* (ένθ. άνωτ. 1,3). Τα εγκλήματα των εβραίων ήσαν αναρίθμητα. Μέ εντολή του εβραίου Μαρδοχαίου εσφάζοντο όσοι ήσαν εχθροί των εβραίων και τους άρπαξαν τις περιουσίες. Ο Μαρδοχαίος ήταν ο φόβος και ο τρόμος των Περσών.

Δέν τους έφτανε μιά μέρα να σκοτώνουν, θέλαν κι άλλη. Η Εσθήρ παρακάλεσε τον Βασιλέα των Περσών, δώσε κι άλλη μέρα στους εβραίους για να κρεμάσουν τα δέκα παιδιά του Αμάν. Μετά την φοβεράν σφαγήν *(«μύριους πενταχισχιλίους»)* οι εβραίοι συγκεντρώθηκαν στα Σούσα

και πανηγύρισαν. Εόρτασαν την ήμερα της εγκληματικής νίκης των ως ήμερα χαράς και ευφροσύνης. Να πώς οι ίδιοι οι εβραίοι περιγράφουν τα γεγονότα, με αύτοθαυμασμό για τις δολοφονίες τους :

«και εισήλθεν Εσθήρ πρός Αρταξέρξην τον βασιλέα τω δωδεκάτω μηνί, ός έστιν Αδάρ, τω εβδόμω έτει της βασιλείας αυτού. και ήράσθη ο βασιλεύς Εσθήρ, και εύρε χάριν παρά πάσας τάς παρθένους, και επέθηκεν αυτή το διάδημα το γυναικείον.
και Μαρδοχαίος προσεκλήθη υπό του βασιλέως υπέδειξε γάρ Εσθήρ, ότι ενοικείωται αυτή. έλαβε δέ ο βασιλεύς τον δακτύλιον, όν αφείλετο Αμάν, και έδωκεν αυτόν Μαρδοχαίω, και κατέστησεν Εσθήρ Μαρδοχαίον επί πάντων των Αμάν. και προσθείσα ελάλησε προς τον βασιλέα και προσέπεσε προς τους πόδας αυτού και ηξίου αφελείν την Αμάν κακίν και όσα εποίησε τοις Ιουδαίοις. εξέτεινε δέ ο βασιλεύς Εσθήρ τήν ράβδον τήν χρυσήν, εξηγέρθη δέ Εσθήρ παρεστηκέναι τω βασιλεί, και είπεν Εσθήρ· ει δοκεί σοι και εύρον χάριν, πεμφθήτω αποστραφήναι τα γράμματα τα απεσταλμένα υπό Αμάν, τα γραφέντα απολέσθαι τους Ιουδαίους, οι είσιν έν τη βασιλεία σου πώς γάρ δυνήσομαι ιδείν την κάκωσιν του λαού μου και πώς δυνήσομαι σωθήναι έν τη απωλεία της πατρίδος μου; και είπεν ο βασιλεύς προς Εσθήρ· εί πάντα τα υπάρχοντα Αμάν έδωκα και εχαρισάμην σοι και αυτόν εκρέμασα επί ξύλου, ότι τάς χείρας επήνεγκε τοις Ιουδαίοις, τι έτι επιζητείς; γράψατε και υμείς ει του ονόματος μου, ως δοκεί υμίν, και σφραγίσατε τω δακτυλίω μου.
εν αυτή τη ημέρα απώλοντο οι αντικείμενοι τοις Ιουδαίοις· ουδείς γάρ αντέστη, φοβούμενος αυτούς. οι γάρ άρχοντες των σατραπών και οι τύραννοι και οι βασιλικοί γραμματείς ετίμων τους Ιουδαίους· ο γάρ φόβος Μαρδοχαίου ενέκτιτο αυτοίς, προσέπεσε γάρ το πρόσταγμα του βασιλέως ονομασθήναι έν πάση τη βασιλεία και εμεγαλύνετο, και επάταξαν οι Ιουδαίοι πληγήν έν πάσι τοις εθχροίς αυτών πληγήν

μαχαίρας και αναιρέσεως και απώλειας και εποίησαν έν τοις μισούσιν αυτούς κατά το θέλημα αυτών, και έν Σούσοις τη πόλει απέκτειναν οί Ιουδαίοι άνδρας πεντακόσιους, τον τε Φαρσαννές και Δελφών και Φασγά και Φαραδαθά και Βαρεά και Σαρβακά και Μαρμασιμά και Ρουφαίον και Αρσαίον και Ζαβνουθαίον, τους δέκα υιούς Αμάν Αμαδάθου Βουγαίου του εχθρού των Ιουδαίων, και διήρπασαν. έν αυτή τη ημέρα επεδόθη ο αριθμός τώ βασιλεί των απολωλότων εν Σούσοις. είπε δέ ο Βασιλεύς προς Εσθήρ· απώλεσαν οι Ιουδαίοι έν Σούσοις τη πόλει άνδρας πεντακόσιους έν δέ τη περιχώρω πώς οίει έχρήσαντο; τι ούν αξιοίς έτι, και έσται σοι; και είπεν Εσθήρ τώ βασιλεί δοθήτω τοις Ίουδαίοις χρήσθαι ωσαύτως την αύριον, ώστε τους δέκα υιούς Αμάν κρέμασαν. και επέτρεψεν ούτως γενέσθαι και εξέθηκε τοις Ιουδαίοις της πόλεως τα σώματα των υιών Αμάν κρεμάσαι. και συνήχθησαν οι Ιουδαίοι έν Σούσσοις τη τεσσαρεσκαδεκάτη του Αδάρ και απέκτειναν άνδρας τριακόσιους και ουδέν διήρπασαν. οι δέ λοιποί των Ιουδαίων οι έν τη βασιλεία συνήχθησαν και εαυτοίς εβοήθουν και ανεπαύσαντο από των πολεμίων απώλεσαν γαρ αυτών μύριους πεντακισχιλίους τη τρισκαιδεκάτη του Αδάρ και ουδέν διήρπασαν. και ανεπαύσαντο τη τεσσαρεσκαιδεκάτη του αυτού μηνός και ήγον αυτήν ημέραν αναπαύσεως μετά χαράς και ευφροσύνης».

Στήν σύγκρουσι Αμάν-Μαρδοχαίου υπάρχει σύγκρουσις Ελληνισμού-έβραϊσμού. Διότι ο Πρωθυπουργός Αμάν ήτο Ελληνικής καταγωγής. Το πλήρες όνομά του είναι Αμάν Αμαδάθου ο Μακεδών (ενθ. άνωτ. Θ, 24) ο όποίος ήθελε να διώξη τους εβραίους από την Περσική Αυτοκρατορία. Μετά την θανάτωσι του Αμάν και τον θρίαμβο του Μαρδοχαίου, διά της επιρροής της Εσθήρ επί του Βασιλέως οι εβραίοι από δούλοι των Περσών κατέστησαν επικυρίαρχοι. Από την εξουσιαστική θέσι τους οι εβραίοι αποφασίζουν να καταστρέψουν την Ελλάδα. Αυτοί ύπεκίνησαν την εκστρατεία εναντίον της πατρίδος μας. Οι έ-

βραίοι υπήρξαν οι αίτιοι των Περσικών πολέμων, διότι ασφαλώς ο Πέρσης βασιλεύς, υποχείριος της εβραίας Εσθήρ και του εβραίου Πρωθυπουργού Μαρδοχαίου δεν θα ανελάμβανε εκείνες τις εκστρατείες, δίχως την συναίνεσί τους. Απεναντίας όλα πείθουν ότι τις ανέλαβε κατόπιν εβραϊκής προτροπής.

Η μισελληνική έβραιοπερσική συνεργασία είναι ιστορικά διαπιστωμένη και από Αραβες συγγραφείς. Ο Αιγύπτιος καθηγητής, Αλή Νούρ («Το Κοράνιον και το Βυζάντιον» σελ. 39) αναφέρει: «Οι Εβραίοι ήσαν ανά τους αιώνας υπέρ των Περσών...»

Αλλο γύναιο της Παλαιάς Διαθήκης είναι η Ρ ο ύ θ. Η όλη υπόθεσις του ομωνύμου θεοπνεύστου βιβλίου είναι πώς η Ρουθ έμπλεξε τον πλούσιο γέρο Βοόζ για να τον παντρευθή. Στό κεφάλαιο Γ, *«η πενθερά αυτής Νωεμίν»* της δίνει ακριβείς οδηγίες για το πώς θα πάη κρυφά και θα χωθή μέσα στα πόδια του Βοόζ, όταν αυτός κοιμηθή στο χωράφι όπου θερίζανε τα σιτάρια.

Κατ' αρχήν λούζεται και αρωματίζεται κατόπιν η έμπειρη Νωεμίν συμβουλεύει την Ρουθ να εντοπίση το μέρος που κοιμάται ο Βοόζ, τον οποίον να μη συναντήση πρίν αυτός φάγη και πιή. Τελικά ο Βοόζ έφαγε κι ήπιε και άφού *«ηγαθύνθη η καρδία αυτού»* έπεσε να κοιμηθή. Τότε η Ρουθ *«ήλθε κρυφή και απεκάλυψε τα προς ποδών αυτού»*. Αυτή η φράσι δε μού είναι αρκετά σαφής. Τί σημαίνει: *«απεκάλυψε τα προς ποδών αυτού»* Το ερμήνευσα ότι χώθηκε μέσα στα πόδια του Βοόζ. Θά κουνιότανε κιόλας διότι ο Βοόζ τα μεσάνυχτα ξύπνησε και *«εταράχθη»* που είδε να κοιμάται μιά γυναίκα στα πόδια του. Ποια είσαι εσύ; την ρώτησε *«εγώ είμαι Ρουθ η δούλη σου»* είπε η δασκαλεμένη εβραιοπούλα. Και ο βλάκας ο Βοόζ της είπε *«ευλογημένη σύ τω Κυρίω Θεώ...»* Γιατί ευλογημένη; Επειδή του ρίχθηκε έντεχνα;

Ο ηλικιωμένος αλλά πλούσιος Βοόζ θαύμασε (!) την Ρουθ που δεν προτίμησε να πάη με *«νεανίας»* αλλά με αυτόν. Ο άνθρωπος δεν αντελήφθη ότι τον παγίδευσαν. Πάντως ηλικιωμένος ξεηλικιωμένος κατάφερε να *«είσέλθη προς αυτήν»* (ένθ. άνωτ. Δ, 13). Και ερωτώ: Γιά ποιο λόγο θεωρούνται θεόπνευστα τα τεχνάσματα της Ρουθ για

να παντρευθή έναν πλούσιο γέρο; Και έν πάση περιπτώσει βλέπετε κανένα ηθικό δίδαγμα απ' όλη την ιστορία; Παραθέτω το κείμενο («Ρουθ» Γ, 3-10):

> *«σύ δέ λούση και αλείψη και περιθήσεις τον ιματισμόν σου επί σεαυτή και αναβήση επί τον άλω μη γνωρισθής τω ανδρί έως του συντελέσαι αυτόν του φαγείν και πιείν και έσται έν τω κοιμηθήναι αυτόν, και γνώση τον τόπον όπου κοιμάται εκεί και έλευση και αποκαλύψεις τα προς ποδών αυτού και κοιμηθήση, και αυτός απαγγελεί σοι α ποιήσεις, είπε δέ Ρουθ προς αυτή· πάντα όσα άν είπης, ποιήσω, και κατέβη είς τον άλω και έποιήσε κατά πάντα, όσα ένετείλατο αυτή η πενθερά αυτής, και έφαγε Βοόζ και έπιε και ηγαθύνθη η καρδία αυτού, και ήλθε κοιμηθήναι έν μερίδι της στοιβής η δέ ήλθε κρυφή και απεκάλυψε τα προς ποδών αυτού. εγένετο δέ έν τω μεσονυκτίω και εξέστη ο άνήρ και εταράχθη, και ιδού γυνή κοιμάται προς ποδών αυτού. είπε δέ τις ει σύ; η δέ είπεν εγώ ειμί Ρουθ η δούλη σου, και περιβάλεις το πτερύγιόν σου επί την δούλην σου, ότι αγχιστεύς ει σύ. και είπε Βοόζ· ευλογημένη σύ τω Κυρίω Θεώ, θύγατερ,»*

Ο *Ιωσήφ* αφού κατάφερε να άναρριχηθή στο περιβάλλον του Φαραώ, κατόπιν σαν γνήσιος εβραίος προσκάλεσε την οικογένεια του κι όλους τους δικούς του να πάνε στην Αίγυπτο, όχι για να εργασθούν, όχι για να παράγουν αλλά για να ληστεύσουν.

Κυριολεκτικά η εβραϊκή σπείρα απεμύζησε τον πλούτο της Αιγύπτου. Τα ομολογούν οι ίδιοι. Καυχώνται μάλιστα ότι *«ο υιός σου Ιωσήφ ζή και αυτός άρχει πάσης γης Αιγύπτου»* («Γένεσις» ΜΕ, 26). Εμπρός λοιπόν κραυγάζει ο Ιακώβ να πάμε στην Αίγυπτο. Μας κάλεσε ο Φαραώ για να... *«φάγεσθε τον μυελόν της γης»* (ενθ. άνωτ. Ζ, 18). Όλα τα αγαθά της Αιγύπτου είναι δικά σας!!! *«τα γάρ πάντα αγαθά Αιγύπτου υμίν έσται»* (ένθ. άνωτ. Ζ, 20). Τι εκλεκτός λαός λωποδυτών είναι αυτοί; Από που και ως που είναι δικά τους τα αγαθά της Αιγύπτου; Γιατί ο Ιεχωβάς δεν

τους έκανε άξιους να κάνουν δικά τους αγαθά κι έπρεπε να λεηλατούν τα αγαθά των άλλων; Στήν Αίγυπτο, αφού φάγανε μέχρι τον μυελό της γής άγανακτήσανε οι Αιγύπτιοι και τους διώξανε. Στήν Περσία φάγανε, με την ψυχή τους και σφάξανε και 75.000 Πέρσες. Επαναστατήσανε οι Πέρσες και τους διώξανε κ.τ.λ. Παντού όπου πήγανε φθάνανε με απαιτήσεις κυριαρχικές, αρπακτικές, εξουσιαστικές, διότι, λένε, τους προώρισε ο Θεός να μας εκμεταλλεύωνται, να μας σφάζουν και να μας αφανίζουν. Ετσι ακριβώς δεν γράφει το θεόπνευστο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης;!!

Από το πάνθεο των ηθικών προσωπικοτήτων του έβραϊσμού δεν απουσιάζουν οι βιαστές και μάλιστα οι βιαστές των αδελφών των. Ο γιος του Δαυϊδ, Αμνών, προσεποιείτο τον άρρωστο. Η αδελφή του και αδελφή του Αβεσσαλώμ, η Θημάρ του έφερε φαγητό. Τήν εβίασε και μετά την έδιωξε. Ο Δαυϊδ *«εθυμώθη σφόδρα»* αλλά δεν στενοχώρησε τον Αμνών, διότι τον αγαπούσε, σαν πρωτότοκος που ήταν.

Η περιγραφή του βιασμού παρατίθεται στο «Βασιλείων Β»(ΙΓ, 11-21).

> *«και προσήγαγεν αυτώ του φαγείν, και επελαβετο αυτής και είπεν αυτή δεύρα κοιμήθητι μετ' έμού, αδελφή μου. και είπεν αυτώ· μη, αδελφέ μου μη ταπεινώσης με, διότι ου ποιηθήσεται ούτως έν Ισραήλ, μη ποιήσης την αφροσύνην ταύτην και εγώ πού άποίσω το όνειδος μου; και σύ έση ώς είς των αφρόνων εν Ισραήλ και νυν λάλησον δή προς τον βασιλέα, ότι ου μη κωλήση με από σου. και ουκ ηθέλησεν Αμνών του ακούσαι της φωνής αυτής και εκραταίωσεν υπέρ αυτήν και εταπείνωσεν αυτήν και εκοιμήθη μετ' αυτής, και εμίσησεν αυτήν Αμνών μίσος μέγα σφόδρα, ότι μέγα το μίσος, ο έμίσησεν αυτήν όπερ την αγάπην, ην ηγάπησεν αυτήν, και είπεν αυτή Αμνών ανάστηθι και πορεύου. και είπεν αυτώ Θημάρ· μη, αδελφέ, ότι μεγάλη η κακία η εσχάτη υπέρ την πρώτην, ήν εποίησας μετ' εμού του εξαποστείλαί με, και ουκ ηθέλησεν Αμνών άκουσε της φωνής αυτής, και εκάλεσε το παιδάριον αυτού τον προεστηκότα του*

οίκου και είπεν αυτώ- εξαποστείλατε δη ταύτην απ' εμού έξω και απόκλεισον την Θύραν οπίσω αυτής. και έπ' αυτής ήν χιτών καρπωτός, ότι ούτως ενεδιδύσκοντο αι θυγατέρες του βασιλέως αι παρθένοι τους επενδύτας αυτών και εξήγαγεν αυτήν ο λειτουργός αυτού έξω και απέκλεισε την θύραν οπίσω αυτής. και έλαβε Θημάρ σποδόν και επέθηκεν επί την κεφαλήν αυτής και τον χιτώνα τον καρπωτόν τον επ' αυτής διέρρηξε και επέθηκε τάς χείρας αυτής επί την κεφαλήν αυτής και επορεύθη πορευομένη και κράζουσα. και είπε προς αυτήν Αβεσσαλώμ ο αδελφός αυτής μη Αμνών ο αδελφός σου εγένετο μετά σού; και νυν, αδελφή μου, κώφευσον, ότι αδελφός σου έστι μη θής την καρδίαν σου του λαλήσαι το ρήμα τούτο. και εκάθισε Θημάρ χηρεύουσα έν τω οίκω Αβεσσαλώμ του αδελφού αυτής, και ήκουσεν ο βασιλεύς Δαυίδ πάντας τους λόγους τούτους και εθυμώθη σφόδρα. και ουκ ελύπησε το πνεύμα Αμνών του υίού αυτού, ότι ηγάπα αυτόν, ότι πρωτότοκος αυτού ήν».

Μετά ο Αβεσσαλώμ διέταξε τους δούλους του, άφού μεθύσουν τον Αμνών να τον σκοτώσουν. Ο αδελφοκτόνος δραπέτευσε, σ' άλλη πόλι, μέχρις ότου περάση ο θυμός του Δαυΐδ:

«και ενετείλατο Αβεσσαλώμ τοις παιδαρίοις αυτού λέγων ίδετε ως αν αγαθυνθή η καρδία Αμνών έν τω οίνω και είπω προς υμάς πατάξατε τον Αμνών και θανατώσατε αυτόν»

Κατόπιν ο Αβεσσαλώμ του οποίου το όνομα σημαίνει *«πατήρ της ειρήνης»* επαναστάτησε κατά του Δαυΐδ. Συγκέντρωσε στρατό και εβάδισε εναντίον του πατρός του για να του πάρη την βασιλεία. Στή μάχη που διεξήχθη σκοτώθηκε από τον στρατηγό του Δαυΐδ Ιωάβ, τον όποιον αργότερα εφόνευσε ο Σολομών. Όμορφος κόσμος...

Στό βιβλίον της Παλαιάς Διαθήκης «Βασιλείων Γ» ο τρίτος Βασιλεύς των Εβραίων *Σολομών* διαφημίζεται ως *«φρόνιμος και σοφός»* (ενθ. άνωτ. Β, 46). Ούτε λίγο ούτε πολύ οι εβραίοι μας τον παρουσιάζουν ως κοσμοκράτο-

ρα, αφού γράφουν ότι ήταν πλουσιώτερος από όλους τους βασιλείς της γης και είχε το περισσότερο μυαλό. Τί μετριοφροσύνη! Γράφουν μάλιστα ότι όλοι οι βασιλείς της γής επεδίωκαν να συναντήσουν τον Σολομώντα, για να τον δουν και να ακούσουν τις συμβουλές, που ωφείλοντο στην φρόνησιν που του έδωσε ο Θεός. Και προστρέχανε οι βασιλείς όλου του κόσμου και φέρνανε δώρα στον έβραιοβασιλέα, σκεύη χρυσά, ρούχα, ίππους και μουλάρια. Ετσι διαδίδουν οι εβραίοι, γιατί ποιοί βασιλείς θα προστρέχανε να θαυμάσουν τον Σολομώντα; Τίποτε Ιουδαίοι νομάδες φύλαρχοι θα ήσαν που η εβραϊκή φαντασία αναγόρευσε σε βασιλείς.

Αυτές τις απόψεις για τον Σολομώντα δεν τις λέγω, έγώ ο «αντισημίτης» αλλά μπορείτε να τις διαβάσετε στον γνωστό φιλοεβραίο ιστορικό Γουέλς, ο οποίος αναγκάζεται να παραδεχθή ότι: *«Ας διατηρούμε όμως τις σωστές αναλογίες στο νού μας. Στό ζενίθ της δόξας του, ο Σολομών δεν ήταν παρά ένας μικρός υποτακτικός βασιλιάς σε μιά μικρή πόλη. Η περιγραφή του μεγαλείου του Σολομώντος στο Βιβλίο των Βασιλειών της Βίβλου τίθεται υπό αμφισβήτηση από πολλούς κριτικούς. Υποστηρίζουν ότι μεγαλοποιήθηκε από την πατριωτική υπερηφάνεια κατοπινών συγγραφέων»*. (Χ. Γουέλς «Σύντομη Παγκόσμια Ιστορία» Ελλ. εκδ. «Αγκυρα» Αθ. 1971 τόμος 1ος σελ. 97).

Ο ίδιος συγγραφεύς (ενθ' άνωτ.) μας πληροφορεί για τον πολυδιαφημισμένο ναό του Σολομώντος το εξής χαρακτηριστικό: *«Ο ναός του Σολομώντος, αν κανείς μετρούσε τις διαστάσεις του, δεν ήταν μεγαλύτερος από μικρή συνοικιακή εκκλησία»*. Αυτά για την ιστορική αλήθεια.

Παρά την φρόνησι και την σοφία του ο Σολομών ήταν φιλογύνης. Είχε λοιπόν 700 και ολογράφως επτακοσίας συζύγους και 300 και ολογράφως τριακοσίας παλλακίδας!! Πότε τις προλάβαινε;... Τέλος πάντων. Μεταξύ των γυναικών του Σολομώντος υπήρξαν και αλλόφυλοι πράγμα που

προκάλεσε την όργήν του θεού. Διότι ο κύριος είχε απαγορεύσει στους υιούς Ισραήλ να σχετίζωνται με γυναίκες έκ των Εθνών. Επί πλέον ο σοφός και φρόνιμος Σολομών παρασύρθηκε από τις ξένες γυναίκες και έχτισε ναούς σ' άλλους θεούς πράγμα που νευρίασε ακόμη πιό πολύ τον Κύριο, ο οποίος απεφάσισε να του αποσπάση την βασιλείαν, αλλά πάλιν τον συγκρατούσε η αγάπη του προς τον Δαυΐδ, τον πατέρα του Σολομώντος. Τα είπε δε αυτά ο Κύριος προς τον Σολομώντα, ο οποίος όχι μόνον δεν συμμορφώθηκε αλλά έχτισε και ναό στη Θεά Αστάρτη και σ' άλλους θεούς των εθνών. Μέχρι και είδωλα κατεσκεύασε και δεν «επορεύθη» στην οδόν του Θεού, όπως επορεύετο(!) ο πατήρ του Δαυΐδ, με φόνους, μοιχείας κ.τ.λ.

Εξω φρενών πλέον ο εβραιοθεός αποφάσισε να έκθρονίση τον Σολομώντα και στη θέσι του να βάλη τον Ιεροβοάμ. Εγινε συνάντησι ειδικού απεσταλμένου του Θεού, του προφήτη Αχιά και Ιεροβοάμ και τα κανονίσανε. Ο Θεός υπεσχέθη την βασιλεία και ο Ίεροβόμ υπεχρεούτο να φυλάττη τα προστάγματα και τις θείες εντολές. Τα συμφωνήσανε. Αλλα μόλις τα πληροφορήθηκε αυτά ο Σολομών αναζήτησε τον Ίεροβοάμ για να τον σκοτώση. Ο Ίεροβοάμ, παρά την υποστήριξι του Θεού, προτίμησε να δραπετεύση στην Αίγυπτο, όπου έμεινε μέχρις ότου απέθανε ο Σολομών, που βασίλευσε σαράντα χρόνια. Τόν θρόνο πήρε ο γιος του Ροβοάμ. Εν τω μεταξύ μαθαίνει ο Ίεροβοάμ ότι πέθανε ο Σολομών και αμέσως φεύγει από την Αίγυπτο για να διεκδίκηση τα συμφωνηθέντα. Από το IB κεφάλαιο των «Βασιλείων Γ» και πέρα διαβάζετε σπαρταριστές ιστορίες που δεν έχω διάθεσι να τις επαναλάβω εδώ. Αρκεί να σας πώ ότι *«και πόλεμος ήν ανά μέσον Ροβοάμ και ανά μέσον Ίεροβοάμ πάσας τάς ημέρας»* (ένθ. άνωτ. ΙΔ, 30).

> *«Και έδωκε Κύριος φρόνησιν τω Σαλωμών και σοφίαν πολλήν σφόδρα και πλάτος καρδίας, ως η άμμος η παρά την θάλασσαν*[135β]*. Και επληθύνθη η φρόνησις Σαλωμών σφόδρα υπέρ την φρόνησιν πάντων υίών αρχαίων και υπέρ πάντας φρόνιμους Αιγύπτου.*
>
> *Και ο βασιλεύς Σαλωμών ήν φιλογύνης, και ήσαν αυτώ γυναίκες άρχουσαι επτακόσιοι και παλλακαί*

τριακόσιοι, και έλαβε γυναίκας αλλότριας και την θυγατέρα Φαραώ, Μωαβίτιδας, Αμμανίτιδας, Σύρας και Ίδουμαίας, Χετταίας και Αμορραίας, έκ των εθνών, ών απείπε Κύριος τοις υιοίς Ισραήλ ούκ εισελεύσεσθε είς αυτούς, και αυτοί ούκ εισελεύσονται εις υμάς, μη εκκλίνωσι τάς καρδίας υμών οπίσω ειδώλων αυτών εις αυτούς εκολλήθη Σαλωμών του αγαπήσαι. και εγενήθη εκ καιρώ γήρους Σαλωμών και ούκ η η καρδία αυτού τελεία μετά Κυρίου θεού αυτού, καθώς η καρδία Δαυίδ του πατρός αυτού, και εξέκλιναν γυναίκες αι αλλότριαι την καρδίαν αυτού οπίσω θεών αυτών, τότε ώκοδόμησε Σαλωμών υψηλόν τω Χαμώς, ειδώλω Μωάβ και τω βασιλεί αυτών ειδώλω υιών Αμμών και τη Αστάρτη βδελύγματι Σιδωνίων, και ούτως έποίησε πάσαις ταίς γυναιξίν αυτού ταις αλλοτρίας, αι εθυμίων και έθυον τοις ειδώλοις αυτών, και εποίησε Σαλωμών το πονηρόν ενώπιον Κυρίου ούκ επορεύθη οπίσω Κυρίου ως Δαυίδ ο πατήρ αυτού. και ώργίσθη Κύριος επί Σαλωμών. και είπε τω Ίεροβοάμ λάβε σεαυτώ δέκα ρήγματα,, ότι τάδε λέγει Κύριος ο Θεός Ισραήλ ιδού έγώ ρήσσω την βασιλείαν έκ χειρός Σαλωμών και δώσω σοι δέκα σκήπτρα, και δύο σκήπτρα έσονται αυτώ διά τον δούλον μου Δαυίδ και διά Ιερουσαλήμ την πάλιν, ήν εξελεξάμην έν αυτή έκ πασών φυλών Ισραήλ, άνθ' ών εγκατέλιπέ με και εποίησε τη Αστάρτη βδελύγματι Σιδωνίων και τω Χαμώς και τοις ειδώλοις Μωάβ και τω βασιλεί αυτών προσοχθίσματι υίών Αμμων και ούκ επορεύθη έν ταίς οδοίς μου του ποιήσαι το εύθές ενώπιον εμού, ως Δαυίδ ο πατήρ αυτού. και ου μή λάβω την βασιλείαν όλην έκ χειρός αυτού, διότι άντιτασσόμενος άντιτάξομαι αυτώ πάσας τάς ημέρας της ζωής αυτού, διά τον Δαυίδ τον δούλόν μου, όν εξελεξάμην αυτόν, και λήψομαι την βασιλείαν έκ χειρός του υίού αυτού και δώσω σοι τα δέκα σκήπτρα, τω δέ υίώ, αυτού δώσω τα δύο σκήπτρα, όπως η θέσις τω δούλω μου Δαυίδ πάσας τάς ημέρας ενώπιον έμού έν Ιερουσαλήμ τη πόλει, ην έξελεξάμην εμαυτώ του θέσθαι το όνομά μου εκεί. και σε λήψομαι και βασι-

λεύσεις έν οίς επιθυμεί η ψυχή σου, και συ έση βασιλεύς επί τον Ισραήλ, και έσται εάν φυλάξης πάντα, όσα αν εντείλωμαί σοι, και πορευθής, έν ταίς οδοίς μου και ποιήσης το εύθές ενώπιον εμού του φυλάξασθαι τα προστάγματα μου και τάς εντολάς μου, καθώς εποίησε Δαυίδ ο δούλος μου, και έσομαι μετά σού και οικοδομήσω σοφι οίκον πιστόν, καθώς ώκοδόμησα τω Δαυίδ, και εξήτησε Σαλωμών θανατώσαι τον Ίεροβοάμ, και ανέστη και απέδρα εις Αίγυπτον προς Σουσακίμ βασιλέα Αιγύπτου και ήν έν Αιγύπτω έως ού απέθανε Σαλωμών».

Ο ίδιος ο θεός είχε ορίσει ως νόμο το: *«όφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος χείρα αντί χειρός, πόδα αντί ποδός»* κ.τ.λ. («Εξοδος ΚΑ, 24). Μολαταύτα τον δολοφόνο Κάϊν δεν τον έτιμώρησε, σύμφωνα με την περί δικαίου αντίληψιν, που εθέσπισε. Και άλλοι δολοφόνοι δεν ετιμωρήθησαν, όπως ο Μ ω υ σ ή ς. Ασφαλώς ο πολύ κόσμος αγνοεί ότι ο Μωϋσής ήταν δολοφόνος. Στήν «Εξοδο» περιγράφεται πώς όταν ο Μωϋσής είδε κάποιον Αιγύπτιο να χτυπάη ένα εβραίο, άφού κύτταξε δεξιά κι αριστερά και βεβαιώθηκε, ότι κανείς δεν τον βλέπει δολοφόνησε τον Αιγύπτιο. Αλλά ο Μωϋσής δεν πρόσεξε καλά, ένας άλλος εβραίος τον είχε αντιληφθή που σκότωσε τον Αιγύπτιο. Τήν επομένη μέρα διαπληκτίζονταν δύο εβραίοι. Ο Μωϋσής επενέβη στήν παρεξήγησι υπέρ του ενός. Ποιος σ' έβαλε εσένα δικαστή μου του λέει ο άλλος; μήπως θέλεις να με φονεύσης όπως έπραξες χθες με τον Αιγύπτιο; Εμαθε κι ο Φαραώ ποιος σκότωσε τον υπήκοο του κι ο Μωϋσής φυσικά διέφυγε πηγαίνοντας *«έν γή Μαδιάμ»* όπου νυμφεύθηκε την κόρη του ίερέως Γοθόρ, Σεπφώραν. Ο Θεός δεν τιμώρησε τον δολοφόνο ο οποίος βοσκούσε τα πρόβατα του πεθερού του στήν έρημο, όπου ο Θεός του έστειλε τον Αγγελο, για να του αναθέση την άποστολήν της εξόδου των εβραίων από την Αίγυπτο και να τους μεταφέρη *«εις γήν αγαθήν και πολλήν, εις γήν ρέουσαν γάλα και μέλι εις τον τόπον των Χαναναίων και Χετταίων...* κ.τ.λ. (ένθ. άνωτ., Γ, 8) δηλαδή σε χώρα άλλων Εθνών! Ιδού και τα ιερά κείμενα:

«Εγένετο δέ έν ταίς ημέραις ταίς πολλαίς εκείναις μέγας γενόμενος Μωϋσής, εξήλθε προς τους αδελφούς αυτού τους υιούς Ισραήλ, κατανοήσας δέ τον πόνον αυτών *ορά άνθρωπον Αιγύπτιον τύπτοντά τι να Εβραίον των εαυτού αδελφών των υιών Ισραήλ περιβλεψάμενος δέ ώδε και ώδε ούχ ορά ουδένα και πατάξας τον Αιγύπτιον, έκρυψεν αυτόν έν τη άμμω. εξελθών δέ τη ημέρα τη δευτέρα ορά δύο άνδρας Εβραίους διαπληκτιζομένους και λέγει τω αδικούντι δια τι σύ τύπτεις τον πλησίον; ο δε είπε· τις σε κατέστησεν άρχοντα και δικαστήν εφ' ημών; μη ανειλείν με σύ θέλεις, όν τρόπον ανείλες χθες τον Αιγύπτιον; εφοβήθη δε Μωϋσής, και είπεν ει ούτως εμφανές γέγονε το ρήμα τούτο: ήκουσε δέ Φαραώ το ρήμα τούτο και εζήτει ανελείν Μωϋσήν. ανεχώρησε δέ Μωϋσής από προσώπου Φαραώ και ώκησεν έν γή Μαδιάμ, ελθών δε εις γήν αι Μωϋσής ήν ποιμαίνων τα πρόβατα Ισθόρ του γαμβρού αυτού του ιερέως Μαδιάμ και ήγαγε τα πρόβατα υπό την έρημον και ήλθεν είς το όρος Χωρήβ. ώφθη δέ αυτώ άγγελος Κυρίου και κατέβην εξελέσθαι αυτούς έκ χειρός των Αιγυπτίων και εξαγαγείν αυτούς εκ της γής εκείνης και εισαγαγείν αυτούς εις γήν αγαθήν και πολλήν, εις γήν ρέουσαν γάλα και μέλι, εις τον τόπον τών Χαναναίων και Χετταίων».*

Ο Δ α υ ΐ δ ο δεύτερος βασιλεύς των εβραίων υπήρξε κυριολεκτικά ένα ηθικό κάθαρμα και ταυτόχρονα δολοφόνος. Θά σας παραθέσω από την Παλαιά Διαθήκη συνοπτικά ένα περιστατικό για να πεισθήτε. Κάποιο βράδυ, μας λέγει το θεόπνευστο βιβλίο, ο Δαυίδ βλέπει από το δώμα των ανακτόρων μιά ωραία γυναίκα να λούεται. Μαθαίνει ότι είναι σύζυγος του Αξιωματικού του Ουρία του Χετταίου, η Βηρσαθεέ. Στέλλει και του την φέρουν και *«εισήλθε προς αυτήν και εκοιμήθη μετ' αυτής».* Σέ λίγο η Βηρσαβεέ αναγγέλει στόνΔαυΐδ ότι είναι εγκυος. Ο Δαυΐδ αποφασίζει να δολοφονήση τον Ουρία. Τόν καλεί και του δίνει μιά επιστολή να την παραδώση στον Ίωάβ που πολεμούσε. Ο ανύποπτος Ουρίας πηγαίνει στον Ίωάβ την επι-

στολή στην οποίαν ο Δαυΐδ παρήγγειλε να κάνουν επίθεσι μαζί με τον Ουρία και να τον εγκαταλείψουν μόνο του για να σκοτωθή. Ο Ίωάβ εκτελεί την εντολή και ο Ουρίας φονεύεται. Ετσι ο Δαυΐδ παίρνει την Βηρσαβεέ στα ανάκτορα, όπου του γέννησε ένα αγόρι. Ο Θεός που τα είδε όλα αυτά εξοργίσθηκε. Εστειλε τον προφήτη Νάθαν στον Δαυΐδ και τα συζητήσανε. Τελικά βρέθηκε η λύσι ο Δαυΐδ εξήτησε συγγνώμη κι ο Θεός... σκότωσε το παιδί!: *«και έθραυσε Κύριος το παιδίον, ο έτεκεν η γυνή Ούριου του Χετταίου τω Δαυΐδ»* («Γένεσις» ΙΒ, 15). Χάριν της ακριβείας μεταφέρω εδώ τα σχετικά εδάφια (2-5, 14-16, 21, 27) από την «Γένεσι»:

> *«και έγένετο προς εσπέραν και ανέστη Δαυίδ από της κοίτης αυτού και περιεπάτει επί του δώματος τον οίκου του βασιλέως και είδε γυναίκα λουομένην από του σώματος, και η γυνή καλή τω είδει σφόδρα και απέστειλε Δαυίδ και έζήτησε την γυναίκα και είπεν ουχί αύτη Βηρσαβεέ θυγάτηρ Ελιάβ γυνή Ούριου του Χετταίου: και απέστειλε Δαυίδ αγγέλους και έλαβεν αυτήν, και εισήλθε προς αυτήν , και εκοιμήθη μετ' αυτής, και αυτή αγιαζομένη από ακαθαρσίας αυτής, και απέστρεψεν εις τον οίκον αυτής, και έν γαστρί έλαβεν η γυνή· και αποστείλασα απήγγειλε τω Δαυίδ και είπεν εγώ ειμί εν γαστρί έχω.*
> *και εγένετο πρωΐ και έγραψε Δαυΐδ βιβλίον προς Ίωάβ και απέστειλεν έν χειρί Ούριου, και έγραψεν έν βιβλίω λέγων εισήγαγε τον Ούρίαν έξ εναντίας του πολέμου του κραταιού, και αποστραφήσεσθε από όπισθεν αυτού, και πληγήσεται και αποθανείται.*
> *και γε ο δούλος σου Ουρίας ο Χετταίος απέθανε και συνήγαγεν αυτήν εις τον οίκον αυτού, και εγεννήθη αυτώ εις γυναίκα και έτεκεν αυτώ υίόν».*

Ο *Σαμψών* που τον θαυμάζουν υπήρξε ειλικρινά ένα παραμυθάκι για παιδιά. Στούς *«Κριτάς»* και στο Κεφάλαιον ΙΣΤ περιγράφονται τα έξης: Ο εβραίος ήρως πηγαίνει στην Γάζα και η πρώτη του δουλειά είναι να «εισέλθη» σε κάποια πόρνη. Φαίνονται απαραίτητες στα ίερά βι-

βλία οι πόρνες. Εκείνη τον κατέδωσε, αλλά κατώρθωσε να διαφύγη. Κατόπιν ερωτεύθηκε την Δαλιδά. Οι άρχοντες των αλλοφύλων μας πληροφορεί το θεόπνευστο βιβλίο εζήτησαν από την Δαλιδά να μάθη που οφείλεται η που βρίσκεται το μυστικό της δυνάμεως του.

Ρωτάει λοιπόν η Δαλιδά τον Σαμψώντα: σε τι οφείλεται η ισχύς σου; *«εν τίνι η ισχύς σου η μεγάλη;»* και πώς θα μπορούσε κανείς να σε αναγκάση να υποκύψης; Αν με δέσετε με επτά νεύρα τότε θα γίνω σαν κοινός άνθρωπος, απαντά ο Σαμψών. Η Δαλιδά αναγγέλει στους άρχοντες των αλλοφύλων την απόκρισι του Σαμψώντος, τον δένουν, αλλά εκείνος σπάζει τα δεσμά. Μέ εξαπάτησες διαμαρτύρεται η Δαλιδά. Ελα τώρα και πές μου την αλήθεια. Αν με δέσετε με καινούργια σχοινιά, λέγει ο Σαμψών. Τόν δένει με καινούργια σχοινιά η Δαλιδά, αλλά και αυτά τα σπάει *«ώσεί σπαρτίον»*. Πάλι με εξαπάτησες αγανακτεί η Δαλιδά. Τώρα να μού αποκάλυψης την αλήθεια. Γιά τρίτη φορά ο Σαμψών της λέγει να δέσουν τα μαλλιά του σ' ένα πάσσαλο που να εμπήξουν στον τοίχο. Το κάνει κι αυτό η Δαλιδά, αλλά ξανά απελευθερώνεται ο Σαμψών. Τότε η Δαλιδά βάζει τα κλάματα. Δέν μ' αγαπάς, του φωνάζει. Τρεις φορές με γέλασες και δεν μου είπες που οφείλεται η δύναμί σου. Ο Σαμψών στενοχωρήθηκε τόσο πολύ που είδε την Δαλιδά θλιμμένη κι αποφάσισε να της αποκαλύψη το μυστικό του. *«Αγιος Θεού εγώ ειμί»* της λέγει. Αν *«Ούν ξυρήσωμαι, αποστήσεται απ' εμού η ισχύς μου και ασθενήσω»* (ενθ. άνωτ. ΙΣΤ, 17). Δηλαδή αν με ξυρήσουν θα φύγη από μένα η δύναμις και θα καταστώ ανίσχυρος. Κατόπιν η Δαλιδά, άφού αποκοίμισε στα γόνατα της τον Σαμψώντα εκάλεσε ένα κουρέα και του ξύρισε και τάς έπτά σειράς των μαλλιών της κεφαλής του. Ήλθαν τότε οι άρχοντες των αλλοφύλων και τον έδεσαν, τον βασανίσανε και τον φυλακίσανε. Τόν γυρίσανε μάλιστα απ' εδώ και από εκεί σαν θέαμα. Εν τω μεταξύ όμως *«ήρξατο θρίξ της κεφαλής αυτού βλαστάνειν, καθώς εξυρήσατο»* (ενθ. άνωτ. ΙΣΤ, 22) και ξαναγινότανε δυνατός, παρακάλεσε και τον Θεό και μιά μέρα αρπάζει τους κίονες και κραυγάζων το περίφημο *«αποθανέτω η ψυχή μου μετά των αλλοφύλων»* γκρέμισε το οικοδόμημα. Ετσι σκοτώθηκε ο ίδιος

μαζί με τους άρχοντες των αλλοφύλων που κατεπλακώθησαν.

Τώρα το ότι η σωματική δύναμις εξηρτάτο από τις τρίχες, είναι τρίχες. Το παραμυθάκι αυτό δεν το διηγείται η γιαγιά στα παιδιά, αλλά το διδάσκουν στα σχολεία στο μάθημα των θρησκευτικών. Ούτε θρησκευτικά βέβαια είναι, ούτε ιστορία είναι, ούτε τίποτε άλλο. Πρόκειται για μια εβραϊκή ιστοριούλα, κάτι σαν τον «Κοντορεβυθούλη», την οποία μας επέβαλαν στην θρησκευτική παιδεία του λαού ως θεόπνευστη.

Πολλά επεισόδια της Παλαιάς Διαθήκης έχουν γυρισθή σε κινηματογραφικές ταινίες. Απορώ που παρέλειψαν να κάνουν ταινία τον τρόπο, που οι θυγατέρες του Λώτ αιμομίκτησαν με τον πατέρα τους.

Μετά την καταστροφή των Σοδόμων και Γομόρων, ο Λώτ που γλύτωσε οικογενειακώς έμενε με τις δύο κόρες του σ' ενα σπήλαιο. Η μεγαλύτερη κόρη είπε στην μικρότερη: δεν υπάρχει κανείς για να κάνουμε έρωτα παρά μόνο ο γέρος πατέρας μας. Λοιπόν θα τον μεθύσουμε και το ένα βράδυ θα τακτοποιηθώ εγώ και το άλλο βράδυ εσύ. Ετσι πράγματι συνέβη. Αφού *«επότισαν οίνον»* τον πατέρα τους εκοιμήθησαν μαζί του και έμειναν έγκυοι. Από την αίμομιξίαν έγεννήθησαν δύο αγόρια, που θεωρούνται γενάρχες των Μωαβιτών και Αμμανιτών. Γιά πιό παραστατικές εικόνες διαβάστε το ΙΘ κεφ. (30-36) της «Γενέσεως»:

> *«και κατώκησεν έν τω σπηλαίω αυτός και αί δύο θυγατέρες αυτού μετ' αυτού. είπε δε η πρεσβυτέρα προς την νεωτέραν ο πατήρ ημών πρεσβύτερος, και ουδείς εστίν επί της γης, ός εισελεύσεται προς ημάς, ως καθήκει πάση τη γη. δεύρο και ποτίσωμεν τον πατέρα ημών οίνον και κοιμηθώμεν μετ' αυτού και έξαναστήσωμεν έκ του πατρός ημών σπέρμα, επότισαν δέ τον πατέρα αυτών οίνον έν τη νυκτί εκείνη και είσελθούσα η πρεσβυτέρα εκοιμήθη μετά του πατρός αυτής έν τη νυκτί εκείνη, και ουκ ήδει έν τω κοιμηθήναι αυτόν και έν τω αναστήναι. εγένετο δέ έν τη επαύριον και είπεν η πρεσβυτέρα προς την νεωτέραν ιδού έ-*

κοιμήθην χθες μετά του πατρός ημών ποτίσωμεν αυτόν οίνον και έν τη νυκτί ταύτη, και εισελθούσα κοιμήθητι μετ' αυτού, και εξαναστήσωμεν έκ του πατρός ημών σπέρμα, επότισαν δε και έν τη νυκτί εκείνη τον πατέρα αυτών οίνον, και εισελθούσα η νεωτέρα εκοιμήθη μετά του πατρός αυτής, και ούκ ήδει εν τω κοιμηθήναι αυτόν και αναστήναι. και συνέλαβον αί δύο θυγατέρες Λώτ έκ του πατρός αυτών, και έτεκεν η πρεσβυτέρα υιόν και εκάλεσε το όνομα αυτού πατήρ Μωαβιτών έως της σήμερον ημέρας, έτεκε δέ και η νεωτέρα υίόν και εκάλεσε το όνομα αυτούΑμμάν,λέγ

Αμμανιτών έως της σήμερον ημέρας».

Ο Νώε έζησε 950 χρόνια! («Γένεσις» Θ, 29). Τί έκανε μιά ολόκληρη χιλιετία δεν ξέρουμε. Ο Μαθουσάλας όμως τον πέρασε, άφού έζησε 969 χρόνια. Μας είναι γνωστός από τον κατακλυσμό, που όταν έγινε ο Νώε ήταν 600 ετών. Η Π.Δ. αναφέρει επίσης άλλο ένα επεισόδιο από την ζωή του, το όποιο οι εβραίοι θεώρησαν σημαντικό και το προβάλλουνε.

Κάποτε μέθυσε. Πάνω στο κέφι πέταξε ο άνθρωπος τα ρούχα του. Γυμνώθηκε τελείως. Τόν είδε ο μικρότερος από τους τρεις γιους του και ειδοποίησε τους άλλους δυό για να ντύσουν τον πατέρα τους. Ο Σήμ και ο Ίάφεθ τον σκεπάσανε με ιμάτια, με τέτοιο τρόπο όμως ώστε να μη δουν τη γύμνια του πατρός των: *«επορεύθησαν οπισθοφανώς»*. Οταν ο Νώε ξεμέθυσε κι έμαθε τι συνέβη δεν στενοχωρήθηκε που μέθυσε και ξεγυμνώθηκε, αλλά έθύμωσε εναντίον του μικρότερου γιου του, τον καταράστηκε και τον έκανε δούλο των αδελφών του.

«και ήπιεν έκ του οίνου και εμεθύσθη και εγυμνώθη έν τω οίκω αυτού. και είδε Χάμ ο πατήρ Χαναάν την γύμνωσιν του πατρός αυτού και εξελθών ανήγγειλε τοις δυσίν αδελφοίς αυτού έξω. και λαβόντες Σήμ και Ίάφεθ το ιμάτιον επέθεντο επί τα δύο νώτα αυτών και επορεύθησαν οπισθοφανώς και συνεκάλυψαν την γύμνωσιν του πατρός αυτών, και το πρόσωπον αυτών οπισθοφανώς και την γύμνωσιν

του πατρός αυτών ουκ είδον. εξένηψε δε Νώε από του οίνου και έγνω όσα εποίησεν αυτώ ο υιός αυτού ο νεώτερος, και είπεν επικατάρατος Χαναάν παις οίκέτης έσται τοις αδελφοίς αυτού». (ένθ. άνωτ. Θ, 21-26)

Ποίον ύψηλόν ηθικόν δίδαγμα συνάγεται από τα ανωτέρω θεόπνευστα εδάφια δεν ξέρω. Ισως οι εβραίοι θεωρούσαν ανήθικον να βλέπουν γυμνό τον πατέρα τους, αλλά δεν θεωρούσαν άνήθικον να κάνουν έρωτα με τον πατέρα τους, όπως οι κόρες του Λώτ.

Ο Θεός καθώρισε: *«ακόλαστον οίνος και υβριστικόν μέθη, πάς δέ άφρων τοιούτοις συμπλέκεται» («Παροιμίαι» Κ,Ι). Αρα ο Νώε κατά την Π.Δ. αυτοχαρακτηρίζεται με την πράξιν του ως άφρων.*

Λιγώτερο από δύο σελίδες καλύπτει το ιερόν βιβλίον τής Π.Δ. που ονομάζεται Ιωνάς. Αυτός, παρά τήν θέλησί του έγινε προφήτης του Κυρίου. Ο *Θεός του είπε να πάη στη Νινευή να κηρύξη τον θείον Λόγον, διότι οι κάτοικοι της είναι κακοί. Ο Ιωνάς όμως σκέφθηκε, δεν μας αφήνεις ήσυχους τώρα Κύριε, που θα τρέχω στην Νινευή και μπαίνει σ' ένα πλοίο που πήγαινε στην Ταρτησσό (Θαρσίς), για να αποφύγη τον Θεό «φυγείν εις Θαρσίς εκ προσώπου Κυρίου»*)«Ίωνας» Α, 3).

Ο Ιεχωβάς παρεξηγήθη από την συμπεριφορά του Ιωνά. Πράγματι ήταν απαράδεκτη η διαγωγή του. Όλόκληρος Θεός του αναθέτει προσωπικώς αποστολήν κι ο Ιωνάς αντί να την αναλάβη κατεβαίνει στο λιμάνι της Ίόππης και παίρνει το πλοίο, για να φύγη μακριά από τον Θεό. Ο Ιεχωβάς με το δίκαιο του εξοργίζεται και σηκώνει δυνατό άνεμο στην θάλασσα και το *«πλοίον εκινδύνευε του συντριβήναι»*.. Επακολούθησε πανικός. Τρομαγμένοι οι ταξιδιώτες προσεύχονταν ο καθένας στον Θεό του. Μονάχα ο Ιωνάς δεν ανησυχούσε. Απεναντίας κοιμότανε και ροχάλιζε: *«εκάθευδε και έρεγχε»* (ένθ. άνωτ. Α, 5) διότι ήξερε ότι η θύελλα προερχότανε από τον θυμωμένο Ιεχωβά. Γιά να μη τα πολυλογώ, όταν ξύπνησε ο Ιωνάς λέγει στο πλήρωμα να τον ρίξουν στην θάλασσα για να σταματήση η καταιγίς. Ετσι και συνέβη. Τόν πέταξαν στα κύματα, οπού καθώς *«προσέταξε Κύριος»* μεγάλο κήτος τον κατάπιε. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες παρέμεινε ο Ιωνάς

στην κοιλιά του κήτους, τον οποίον τον εξέμεσε στην ξηράν, καθώς *«προσέταξε ο Κύριος»*.

Εκεί πάλιν ο Θεός ζητεί από τον Ιωνά να μεταθή στην Νινευή, που οι κάτοικοι της βαδίζουν *«πονηράς οδούς»* και να τους κηρύξη, ότι πρέπει να συμμορφωθούν γιατί θά τους τιμωρήση ο Ιεχωβάς.

Ο Ιωνάς αυτή την φορά πείθεται και πηγαίνει στην Νινευή. Όταν οι κάτοικοι άκουσαν το κήρυγμα του φοβήθηκαν όλοι. Από τον βασιλέα μέχρι τα κτήνη! Σ' ένδειξι μετανοίας φορέσανε σάκκους και οι άνθρωποι και τα κτήνη! *«περιβάλλοντο σάκκους οι άνθρωποι και τά κτήνη και ανεβόησαν προς τον θεόν εκτενώς»* (ενθ. άνωτ. Γ, 6). Οι άνθρωποι και τα κτήνη ούτε τρώγανε, ούτε πίνανε. Ο βασιλεύς πέταξε την στολήν του και φόρεσε σάκκο, όλοι δέ οι *«μεγιστάνες»* οι κάτοικοι, τα βόδια και τα πρόβατα νηστεύανε και ζητούσαν συγγνώμη. Όπως ήταν επόμενο ο Θεός συγκινήθηκε και *«ούκ εποίησε»* τις συμφορές που προετοίμαζε για τους Νινευήτες.

Εν τω μεταξύ όμως ο Ιωνάς έμενε σε σκηνή εξω από την πόλι, μέχρις ότου δη τι θα γίνη. Παράξενα γεγονότα συνέβησαν τότε. Ο Θεός διέταξε μιά κολοκυθιά να μεγαλώση πάνω από το κεφάλι του Ιωνά, για να του κάνη ίσκιον: *«και προσέταξε Κύριος ο θεός κολοκύνθη και ανέβη υπεράνω της κεφαλής αυτού του σκιάζειν αυτώ...»* (ένθ. άνωτ., Δ, 6)και *«εχάρη Ιωνάς επί τη κολοκύνθη χαράν μεγάλην»* αλλά όχι για πολύ, διότι ο Θεός διέταξε ενα σκουλήκι να απομύζηση την κολοκυθιά, η όποια μαράθηκε: *«και προσέταξε ο θεός σκωλίκι εωθινή τη επαύριον και επάταξε την κολοκύνθαν και απεξηράνθη»* (ενθ. άνωτ. Δ, 7). Πάει λοιπόν η *«κολοκύνθη»* και το πρωί, που βγαίνει ο Ηλιος συγκαίει, τον Ιωνά, ο όποιος...ε! τα παρακάτω, διαβαστέ τα στο θεόπνευστο βιβλίο.

Αλλο ίερό βιβλίο έκ της Π.Δ. είναι εκείνο που τιτλοφορείται με το όνομα του πρωταγωνιστού του *Ίώβ.*

Ο Ίώβ ήταν *«άνθρωπος αληθινός άμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβής, άπεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος* («Ίώβ» Α, I). Αυτόν τον καθ' όλα έν τάξει άνθρωπον ο Ίεχωβάς αποφασίζει να τυραννήση με τρόπο που αποδεικνύει πρωτοφανή κακίαν και μάλιστα χάριν του... διαβό-

λου.

Το παραμυθάκι που διηγούνται στους εβραίους και περιλαμβάνεται στο θεόπνευστο βιβλίο της Π.Δ. έχει ως έξης:

Μιά μέρα (έχει και ο Θεός ημέρα) οι Αγγελοι έμφανισθήκανε μπροστά στον Κύριο. Μαζί τους ήλθε κι ό Διάβολος. Μόλις τον είδε ο Θεός του είπε: Βρέ τον Διάβολο! που γύριζες βρέ; Α, απαντα ο Διάβολος περιφερόμουνα στη γή. Τότε θα πρόσεξες τον Ίώβ που είναι δίκαιος, θεοσεβής κ.τ.λ. συνεχίζει ο Κύριος. Είναι έτσι ο Ίώβ αποκρίνεται ο Διάβολος, διότι έχει πολλά αγαθά, τα όποια αν του τα στερήσης θα σε αρνηθή. Τότε ο Θεός για να άποδείξη την ανιδιοτελή πιστότητα του Ίώβ αρχίζει να τον θασανίζη. Πεθαίνουν όλα τα ζώα του τα όποια ήσαν 7000 πρόβατα, 3000 κάμηλοι, 500 ζεύγη βοών και 500 *«θήλυαι όνοι»* (ενθ. άνωτ. Α, 3). Προσέξατε ότι οι αριθμοί είναι όλοι στρογγυλοί; Εν πάση περιπτώσει ο Κύριος θανατώνει τα δυστυχή ζώα, κατόπιν σκοτώνει και τα δέκα παιδιά του Ίώβ γκρεμίζοντας πάνω τους την οικία όπου ευρίσκοντο, μετά σκοτώνει και τους *«παίδας»* τους δούλους δηλαδή του Ίώβ. Μέ δύο λόγια δεν μένει τίποτε στον Ίώβ, ο όποιος όμως παρά τις συμφορές, που τον βρήκαν υμνεί τον Κύριον και λέγει *«είη το όνομα του Κύριου ευλογημένον εις τους αιώνας»* (ενθ. άνωτ. 21).

Πάλιν μιά μέρα ο Θεός καλεί τους Αγγέλους για έπιθεώρησι *(παρεστήναι έναντι Κυρίου).* Ανάμεσα τους έρχεται κι ο Διάβολος. Ξανά τα ίδια. Από πού έρχεσαι *«πόθεν συ έρχη»* (ενθ. άνωτ. Β, 2) ρωτά ο Θεός; (τι παντογνώστης είναι;). Γύριζα σ' όλη την γή απαντά ο Σατανάς. Είδες εξακολουθή ο Θεός ότι ο Ίώβ μολονότι έπαθε, όσα έπαθε παραμένει θεοσεβής κ.τ.λ. Αν όμως αντιτείνη ο διάβολος τον βασανίσης με αρρώστεια που θα προσβάλη *«την σάρκα και τα οστά του»* θα σ' αρνηθή. Γιά να δούμε, λέγει ο πανάγαθος Κύριος και γεμίζει τον Ίώβ με έλκη *«από ποδών έως κεφαλής»,* τον διώχνουν μάλιστα έξω από την πόλιν σκουληκιασμένο και αναγκάζεται να κάθεται σε κοπριές: *«και εκάθητο επί της κοπριάς έξω της πόλεως»* (ένθ. άνωτ. Β, 8). Παρ' όλα αυτά συνέχιζε να ύμνή τον Κύριον.

Τρεις φίλοι του πηγαίνουν και του λένε, ότι για να βασανίζεται έτσι κάτι παλιές αμαρτίες θα πληρώνη. Ο Ίώβ δεν συμφωνεί μαζί τους. Τίποτε δεν έχω κάνει, ο Θεός με βασανίζει για ανεξιχνίαστη αιτία. Τότε ο Κύριος κατεβαίνει μ' ένα νέφος και δηλώνει, ότι έχει δίκαιο ο Ίώβ και όχι μόνο σταμάτησε να τον βασανίζη, αλλά του επέστρεψε στο διπλάσιο τα αγαθά που έχασε. Δηλαδή 14.000 πρόβατα, 6.000 καμήλους, χίλια ζεύγη βοών και 1000 θηλείας όνους (ενθ. άνωτ. ΜΒ, 12) και γέννησε άλλα δέκα παιδιά (για άγνωστο λόγο αυτά δεν του τα διπλασίασε). Αφού ο Ίώβ έζησε συνολικά 240 χρόνια πέθανε ευτυχισμένος.

Διερωτώμαι άν είναι δυνατόν ο Θεός να συνομιλή με τον Διάβολο, να τον ρωτά, από πού έρχεται; να βασανίζη τον Ίώβ και να σκοτώνη τα αθώα παιδιά του και τους αθώους υπηρέτες. Αντί να θαυμάζουμε την υπομονή του Ίώβ, πρέπει να θαυμάζουμε την κακία του Ίεχωβά. Η Εκκλησία μας κι η εβραϊκή θρησκεία θεωρούν τον Ίώβ Ιστορικό πρόσωπο. Μολαταύτα το «Ταλμούδ» («Μπαμπά-Μπατρά» 15) δεν παραδέχεται την ύπαρξι του Ίώβ.

Μέχρι τώρα είδατε αρκετές από τις παραδοξότητες του εβραιοθεού. Θά προσθέσω και μερικά ακόμη. Όπως ξέρετε ο Αδάμ και η Εύα εγέννησαν αρχικώς τον Κάϊν και τον Αβελ. Ο Κάϊν σκότωσε τον Αβελ, τον άδελφόν του. Ο Κύριος ρώτησε τον Κάϊν: που είναι ο Αβελ; Δέν ξέρω άπαντα ο δολοφόνος μήπως είμαι φύλακας του αδελφού μου; Τί διέπραξες; τον κεραυνοβολεί ο Θεός, η φωνή του αίματος του αδελφού σου φωνάζει προς εμέ εκ της *γης*. Και τον καταριέται. Ο Κάϊν φεύγει. Πρίν φύγει όμως ζητάει... χάριν από τον Θεόν! Συγκεκριμένα θέλει να τον προστατεύση ο Κύριος από πάντα που θα τον συναντήση, μήπως τον φονεύση. Ο Θεός του το υπόσχεται κι όχι μόνο αυτό, αλλά δηλώνει, ότι θα εκδικηθή επτά φορές, όποιον πειράξη τον Κάϊν. Δεν καταλαβαίνω δύο πράγματα. Πρώτον από ποιους προστατεύει ο Θεός τον Κάϊν, άφού τότε όλοι κι όλοι οι άνθρωποι στη γή ήσαν τρεις, ο Αδάμ, η Εύα και ο Κάϊν και δεύτερον γιατί ο Κύριος προστατεύει έναν δολοφόνο; τον οποίον προηγουμένως καταριέται και εναντίον του οποίου ορύεται. Γιατί δεν τον τιμωρεί; Το κείμενο («Γένεσις» Δ, 8-16) αναφέρει:

«ανέστη Κάϊν επί Αβελ τον αδελφόν αυτού και απέκτεινεν αυτόν, και είπε Κύριος ο Θεός προς Κάϊν πού έστιν Αβελ ο αδελφός σου; και είπεν ού γιγνώσκω· μη φύλαξ του αδελφού μου ειμί εγώ; και είπε Κύριος τι πεποιήκας; φωνή αίματος του αδελφού σου βοά προς με έκ της γής. και νύν επικατάρατος σύ από της γής, η έχανε το στόμα αυτής δέξασθαι το αίμα του αδελφού σου έκ της χειρός σου ότε έργα την γήν, και ού προσθήσει τον ισχύν αυτής δούναι σοι στενών *και τρέμων έση έπί της γής. και είπε Κάϊν προς Κύριον τον Θεόν μείζων η αιτία μου του αφεθήναι με ει εκβάλεις με σήμερον από προσώπου της γής και από του προσώπου σου κρυβήσομαι, και έσομαι στένων και τρέμων επί της γής, και έσται πάς ο ευρίσκων με, αποκτενεί με. και είπεν αυτώ Κύριος ο Θεός ούχ ούτως, πάς ο αποκτείνας Κάϊν επτά εκδικούμενα παραλύσει, και έθετο Κύριος ο Θεός σημείον τω Κάϊν του μη ανελείν αυτόν πάντα τόν ευρίσκοντα αυτόν, εξήλθε δέ Κάϊν από προσώπου του θεού και ώκησεν εν γή Ναίδ κατέναντι Εδέμ».*

Η απορία μου επαυξάνετε όταν βλέπω τον Θεό να αφήνη ατιμώρητο και να προστατεύη ένα δολοφόνο, ενώ τιμωρή και μάλιστα σκοτώνη έναν περίπου μαλάκα. Εννοώ τον Αυνάν («Γένεσις» ΑΗ, 3-11) οποίος τραβήχθηκε και εκσπερμάτισε στο χώμα, για να μη μείνη έγκυος η γυναίκα του αδελφού του Ηρ, τον οποίον είχε θανατώσει ο Θεός, διότι ήτο *«πονηρός έναντι Κυρίου»!!*

Ασφαλώς μέσα στίς εβραϊκές προσωπικότητες της Παλαιάς Διαθήκης ο πιό ευχάριστος κυρίως μεταξύ της νεολαίας είναι ο Αύνάν.

«Ήρ πρωτότοκος Ιούδα πονηρός έναντι Κυρίου, και απέκτεινεν αυτόν *ο Θεός, είπε δέ Ιούδας τω Αύνάν είσελθε προς την γυναίκα του αδελφού σου και επιγάμβρευσαι αυτήν και ανάστησον σπέρμα τω άδελφω σου. γνούς δέ Αυνάν ότι ούκι αυτώ έσται το σπέρμα, εγίνετο όταν εισήρχετο προς την γυναίκα του αδελφού αυτού, εξέχεεν επί την γήν του μη δού-*

ναι σπέρμα τω αδελφώ αυτού. πονηρόν δέ εφάνη εναντίον του θεού, ότι έποίησε τούτο, και έθανάτωσε και τούτον».

Αν θέλετε μπορούμε να πάμε και σε πολύ τρελλές Ιστορίες. Ενα βιβλίο της Π.Δ. λέγεται Ώσηέ. Δεν νομίζω να ξέρετε τον Ώσηέ, του Βεηρεί που έζησε έπί Όζίου και Ίωάθαμ και Αχάζ και Εζεκίου βασιλέων Ιούδα εν ήμέραις Ίεροβοάμ υίού Ίωάς. Αν δεν ξέρετε αυτά, τι ξέρετε τότε; Τέλος πάντων, κατά την επίσημη θρησκειολογική ερμηνεία το βιβλίον κυριαρχείται υπό της συμβολικής ίδέας ότι η μεταξύ Ίαβέ και Ισραήλ σχέσις είναι συζυγική»!!! (Εγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ» τόμος 18, σελ. 905, λ. «Ώσηέ»). Φαντασθήκατε ποτέ έστω και συμβολικά συζυγική σχέσι Ίαβέ (άλλο όνομα του Ίεχωβα) και Ισραήλ;

Λοιπόν ο Θεός είπε προς τον Ώσηέ:

«και είπε Κύριος προς Ώσηέ· βάδιζε, λάβε σεαυτώ γυναίκα πορνείας και τέκνο πορνείας, διότι έκπορνεύουσα έκπορνεύσει η γη από όπισθεν του Κυρίου» («Ώσηέ» Α, 2)

Ο Ώσηέ ένυμφεύθη την Γόμερ, η οποία «παρεβίασε την συζυγικήν πίστιν. Ο εν λόγω γάμος, μολονότι ήμφισβητήθη ο συμβολικός του χαρακτήρ, συμβόλιζε την σχέσιν του Θεού, προς τον περιούσιον λαόν αυτού»!!! (Εγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ» ένθ. άνωτ.)...

Η Παλαιά Διαθήκη, που έχω ύπ' όψιν μου είναι το επίσημο κείμενο που ενεκρίθη από το Οικουμενικό πατριαρχείο και από την Ιερά Σύνοδο. Τα σχόλια, η εισαγωγή κ.τ.λ. είναι έργον του Αρχιμανδρίτου Ίωήλ Γιαννακοπούλου. Το βιβλίον είναι έκδοσις του έκδοτικού οίκου «Ρηγόπουλου» (Θεσ/νίκη 1969). Ο πατήρ Ίωήλ μελετώντας την «Γένεσι» επισημαίνει κι αυτός όσο δύναται ήπιώτερα το ηθικό επίπεδο των «προσωπικοτήτων» του Ισραήλ. Σχολιάζει (ένθ. άνωτ. σελ. 21):

«Ο Πατριάρχης Ιακώβ φέρεται σκληρός και

πλεονέκτης προς τον αδελφό του Ήσαύ, διότι όταν εύρεν αυτόν πεινώντα, δεν έδωκεν είς αυτόν ουδέ εν πινάκιον φακής παρά υπό τον όρον της πωλήσεως των πρωτοτοκίων του (25,29-34). Ο Ιακώβ ψεύδεται είς τον πατέρα του Ισαάκ παρουσιαζόμενος ως ο Ή-σαύ και λαμβάνει την πατρικήν εύλογίαν (κεφ. 27). Η πεφιλημένη σύζυγος του Ιακώβ, η Ραχήλ, κλέ-πτει τα είδωλα του πατρός της και ψεύδεται προς αυ-τόν (31, 39). Οι νίοί του Ιακώβ φέρονται απανθρώ-πους προς τους Συχεμέτας (κεφ. 34) και είναι είδωλο-λάτραι (35,2). Ο Ρουβήν γίνεται αιμομίκτης (35,21). Η διαγωγή των νίών του Ιούδα Αυνάν και Ήρ είναι επαίσχυντος, ως και η μετά της Θάμαρ της νύμφης του αμαρτία του ιδίου του Ιούδα (κεφ. 38). Ο περί-φημος Πατριάρχης Αβραάμ ψεύδεται εις τον Φα-ραώ λέγων είς αυτόν, ότι η Σάρα δεν είναι γυνή του αλλά αδελφή του, διά να μη θανατωθή παραδίδων ούτω την γυναίκα του είς μοιχείαν».

Τί να προσθέσω; οι πράξεις χαρακτηρίζουν από μόνες τους την ηθική ποιότητα του έβραϊσμού.

3. Αρνητές πολιτισμού

Μιά ιστορική αναδρομή των σχέσεων μεταξύ Ελλήνων και εβραίων θα οδηγήση στην διαπίστωσι, ότι ο Ιουδαϊσμός μισούσε τον Ελληνισμό, ενώ ο Ελληνισμός περιφρονούσε τον εβραϊσμό.

Οι Ελληνες προσέφεραν στην ανθρωπότητα πολλούς πολιτισμούς. Μινωικός, Μυκηναϊκός, Αίγαίος, Κλασσικός, Ελληνιστικός, Βυζαντινός με πλήθος υποδιαιρέσεων και ταυτόχρονα έδημιούργησαν πολλές αυτοκρατορίες και δύο φορές μέσα σε χίλια περίπου χρόνια από τον Μ. Αλέξανδρο, μέχρι τον Ηράκλειο έκαναν δύο κοσμοκρατορίες.

Οταν οι Ελληνες κατοικούσαν στην Μικρά Ασία, στα παράλια του Ευξείνου, έφθαναν στον Ιστρο ποταμό (Δούναβι) κατείχαν όλα τα παράλια της Μεσογείου και ταξίδευαν έξω από τις στήλες του Ηρακλέους προς Αγγλίαν κ.τ.λ. η εξερευνούσαν τον Ινδικό ωκεανό, οι έβραίοι την ίδια ακριβώς εποχή ήσαν ασήμαντοι νομάδες, που πηγαινοέρχονταν γύρω από το Σινά. Δίχως πολιτισμό, δίχως πόλεις, δίχως μόνιμη έγκατάστασι, δίχως φιλοσοφία, δίχως δίκαιον, δίχως επιστήμη επικεντρώνονταν γύρω από την θρησκευτική τους ηγεσία, η οποία τους διεβεβαίωνε ότι είναι «ο εκλεκτός λαός του Θεού»! Γιατί; τι είχαν κάνει για να τους διάλεξη ο Θεός; ο οποίος πρέπει να ήταν μύωψ, διότι όταν επεκοινώνει στο Σινά με το Μωϋσή τότε ακριβώς (1400 π.Χ.) τελείωνε ο Μινωικός πολιτισμός των έξαωρόφων κτιρίων, για τα οποία ο Θεός φαίνεται δεν είχε ιδέα, άφού προτίμησε τους εβραίους τσοπάνηδες της ερήμου.

Τα μαρμάρινα μνημεία του αθανάτου Ελληνικού πολιτισμού στολίζουν Ευρώπη και Ασία. Στάδια, θέατρα, γυμναστήρια, ναοί, κτίρια ορθούνται στους αιώνες για να δείχνουν το μεγαλείο του Ελληνισμού. Οι εβραίοι τι οικοδομήσανε; τι έχουν να μας δείξουν. Ενα ναό μόνο άνείγηραν κι αυτόν δεν τον χτίσανε εβραίοι, αλλά Τύριοι τε-

χνίτες.

«Ο ναός της Ιερουσαλήμ κατασκευάστηκε από Φοίνικες τεχνίτες με βάση τα σχέδια μεγάλων Αίγυπτιακών ναών. Ήταν γεμάτος από σύμβολα που εκφράζανε ιδέες ξένες προς το πνεύμα του γιαχβισμού κι έρχονταν κατευθείαν από την Τύρο, την Σιδώνα, την Βαβυλωνία και την Αίγυπτο...» (Α. Λόντζ: «Ο Μωϋσής» Ελλ. έκδ. «Δίβρης» σελ. 272).

Επί πλέον και ο φιλοεβραίος «αμερικανός» συγγραφεύς Γουΐλ Ντυράντ («Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού» εκδ. «Συρόπουλοι», Αθ. 1965, τόμος Α', σελ. 324) παραδέχεται ότι ο ναός δεν είχε καμμία σχέσι με την ανύπαρκτη άλλως τε εβραϊκή αρχιτεκτονική, διότι *«εκτίσθη επί τη βάσει του ρυθμού του οποίου οι Φοίνικες είχαν παραλάβει από την Αίγυπτο και η διακόσμησις ήτο εμπνευσμένη από τα βαβυλωνιακά και ασσυριακά έργα»*.

Που βρίσκονται τα εβραϊκά μνημεία πολιτισμού; Πουθενά διότι δεν είχαν πολιτισμό. Παράλληλα άπειρη είναι η φιλοσοφική επιστημονική και λογοτεχνική δημιουργία τού Ελληνισμού Παρά τις καταστροφές, που οι περισσότερες γίνανε σκόπιμα από εβραίους, σωθήκανε χιλιάδες ογκώδεις τόμοι της Ελληνικής γραμματείας κι όλο ανακαλύπτονται κι άλλα κείμενα. Εναντι αυτού του μεγαλειώδους ποταμού πνευματικών προσφορών τι έχουν να επιδείξουν οι εβραίοι; Τήν Βίβλο και το Ταλμούδ; Αισχύλος, Αριστοφάνης, Ευριπίδης, Σοφοκλής κ.τ.λ. δεν παρουσιάζονται στον εβραϊσμό. Χιλιάδες ονόματα Ελλήνων μπορώ να παραθέσω. Από τον Κόδρο, τον Αλέξανδρο, τον Λεωνίδα μέχρι το Βυζάντιο κι από εκεί άλλες χιλιάδες ονόματα επιφανών ανδρών μέχρι την πτώσι της αυτοκρατορίας. Απέναντι όλων αυτών των λαμπρών προσωπικοτήτων ποιους μπορούν οι Εβραίοι να βάλουν;

Το γεγονός της απουσίας εβραϊκού πολιτισμού κατ' άλλους συγγραφείς οφείλεται στις θρησκευτικές δεσμεύσεις, που εμπόδιζαν την ανάπτυξι των τεχνών και των επιστημών, κατ' άλλους στην ανικανότητα της εβραϊκής φυλής να παράγη πολιτισμό. Συμφωνώ με τους δεύτερους, για τον απλούστατο λόγο ότι οι εβραίοι σαν φυλή προηγήθησαν της θρησκείας τους, η οποία τους έβαλε δεσμεύσεις για να δικαιολόγηση την ανικανότητα πολιτιστικής

παραγωγής. Η εβραϊκή θρησκευτική και γιά την ακρίβεια εθνική ηγεσία, όταν διεπίστωσε ότι οι εβραίοι δεν μπορούν να ζωγραφίσουν, απαγόρευσε την ζωγραφική, διότι δήθεν ο Θεός διέταξε να μη κατασκευάζουν ομοιώματα ανθρώπων, ζώων κ.τ.λ. *«ού ποιήσεις σεαυτώ είδωλον ουδέ παντός ομοίωμα, όσα έν τω ουρανώ άνω και όσα έν* τη *γη κάτω και έν τοις ύδασι ύποκάτω της γής»* («Δευτερονόμιον» Ε,8)

Η έλλειψι πολιτισμού στους εβραίους ομολογείται κι από τους φίλους τους. Φέρνω για παράδειγμα τον Γάλλο Ακαδημαϊκό Δανιήλ Ρόπς. Εγραψε το βιβλίο «Η καθημερινή ζωή στην Παλαιστίνη» που κυκλοφόρησε και στα Ελληνικά (εκδ. «Παπαδήμας» Αθ. 1988) το δέκατο κεφάλαιο (σελ. 338 κ.έ.) είναι αφιερωμένο στα «Γράμματα, Τέχνες και Επιστήμες», όπου παρά την φιλοεβραϊκή διάθεσι του συγγραφέως αναγκάζεται αυτός να παραδέχεται την πολιτιστική ανεπάρκεια των Ιουδαίων. Παραθέτω μερικά χαρακτηριστικά αποσπάσματα για να βγάλετε μόνοι τα συμπεράσματα σας:

> *«Δέν έχουμε από το αρχαίο Ισραήλ, ούτε ένα παράδειγμα βιβλίου που να πραγματεύεται κάποιο μη θρησκευτικό θέμα και που να έχει για στόχο την ψυχαγωγία του αναγνώστη. Ούτε μπορούμε να φανταστούμε ένα Θεόκριτο η ένα Κάτουλλο Ιουδαίους, κι ακόμα λιγότερο έναν Όβίδιο, έναν Απουλήιο η ένα Πετρώνιο! Δέν είναι απόλυτα σωστό ότι δεν υπήρξαν στο Ισραήλ, όπως μας βεβαιώνει ο Φλάβιος Ιώσηπος, αλλά βιβλία εκτός από τη Βίβλο, είναι ωστόσο, βέβαιο ότι δεν υπήρχε άλλη λογοτεχνία εκτός από την ιερή...*
>
> *Τί διάβαζαν τότε οι Ιουδαίοι; Η απάντηση είναι απλή: διάβαζαν τη Βίβλο, αυτό δηλαδή που ονομάζουμε Παλαιά Διαθήκη και όσα συνδέονταν άμεσα μ' αυτήν...*
>
> *Η τάξη στις ιδέες, η λογική απόδειξη, όλα όσα μας έμαθε ο Κικέρων να θεωρούμε βασικά στη ρητορική, ήταν ριζικά ξένα στο ισραηλινό πνεύμα...*
> (ενθ. άνωτ. σελ. 343)

Είναι αδύνατο να συλλάβουμε τι ήταν η Ιουδαϊκή μουσική. Στήν Ελλάδα είχαν κωδικοποιήσει την «κιθαρωδία», στο Ισραήλ δεν είχε γίνει τίποτα ανάλογο. Μπορεί να παραχωρούσαν μεγάλη θέση στον αυτοσχεδιασμό. Μερικές οδηγίες, που δίνονται στη Βίβλο, είναι αόριστες· γίνεται, για παράδειγμα, λόγος για τον «όγδοο ήχο», αλλά για ποια κλίμακα πρόκειται: Μερικοί ψαλμοί στον τελευταίο τους στίχο αναφέρονται σε κάτι που φαίνεται να είναι τόνοι, δεν ξέρουμε ωστόσο ποιοί ήταν. Το Ταλμούδ δίνει μερικές πληροφορίες για τον τονισμό των μουσικών φθόγγων και τη χρήση των «μουσικών τόνων», αλλά η μέθοδος αυτή δεν άρχισε να εφαρμόζεται παρά μόνο από τους Μασσορήτες, τέσσερις δηλαδή αιώνες μετά Χριστόν.
(ενθ. άνωτ. σελ. 349)

Η αρχιτεκτονική, ασήμαντη όταν ήταν αυθεντικά ιουδαϊκή, ακολουθούσε τη σχολή των ειδωλολατρών για να φτάσει στήν πολυτέλεια.
Στή γλυπτική το σκάνδαλο ήταν ακόμα πιό φανερό. Κανένας δεν τόλμησε ποτέ, χωρίς αμφιβολία, να στήσει στήν Πόλη του Κυρίου το παραμικρό άγαλμα την ίδια στιγμή θα ξέσπαγε επανάσταση.
(ενθ. άνωτ. σελ. 351)

Η ζωγραφική ήταν ακόμα πιό φτωχή· δέ βρέθηκε κανένα έργο
(ενθ. άνωτ. σελ. 352)

Αν η λογοτεχνία και οι τέχνες στο Ισραήλ υπάκουαν, κατά κάποιο τρόπο, στις επιταγές της θρησκείας, σε ο,τι άφορα τις επιστήμες, η ο,τι τις αντιπροσώπευε, μπορούμε να πούμε ότι τις απορρόφησε. Οι Ελληνες και οι Ρωμαίοι καταλάβαιναν την ανιδιοτελή επιστημονική έρευνα, που μοναδικός σκοπός της είναι η γνώση, για τους Ιουδαίους η αντίληψη αυτή από την οποία θα πηγάσει ολόκληρη η σύγχρονη επιστήμη ήταν ριζικά απαράδεκτη. Δέν μπο-

ρούσε να υπάρχει καμιά άλλη επιστήμη εκτός από τη θεολογία.
(ένθ. άνωτ. σελ. 353)

Ετσι εξηγείται το γεγονός ότι δεν υπάρχει καθόλου Ιουδαϊκό θέατρο: το ιερό έργο που απόδιναν οι αρχαίοι Ελληνες στην τραγωδία, θα περάσουν χίλια, πάνω κάτω χρόνια, για να το ανακαλύψουν πάλι οί χριστιανοί...
(ενθ. άνωτ. σελ. 339)

Τα μαθηματικά, που αποτελούν σήμερα τη βάση για όλες τις επιστήμες, δεν υπήρχαν σαν Ιουδαϊκή, τουλάχιστον, επιστήμη, γιατί είναι πιθανόν οί ελληνικές και ρωμαϊκές γνώσεις να τους επηρέαζαν λίγο πολύ. Δέ βλέπουμε να υπήρξε αφηρημένη επιστήμη των αριθμών αρκούνταν σε εμπειρικές μεθόδους αριθμητικής. Η γεωμετρία, για παράδειγμα, περιοριζόταν σε πράξεις χωρομέτρησης...»
(ενθ. άνωτ. σελ. 355)

Οταν ένας φίλος των εβραίων (πιθανώς εβραϊκής καταγωγής και ο ίδιος) όπως ο Ακαδημαϊκός Δανιήλ Ρόπς γράφει (ενθ. άνωτ. σελ. 350) ότι: *«Στήν ιστορία δεν έχει μείνει ούτε ένα όνομα από Ισραηλίτη καλλιτέχνη οι αρχαιολόγοι δεν έχουν ανακαλύψει ούτε ένα Ιουδαϊκό αριστούργημα...»* εμείς τι να πούμε;

Και ο μεγάλος Ριχάρδος Βάγκνερ στήν μελέτη του: «Ο Ιουδαϊσμός στήν Μουσική» (ελλ. εκδ. «Ελεύθερη Σκέψις» Αθ. 1985, σελ. 52) θα βεβαίωση ότι «ο Εβραίος δεν είχε ποτέ δική του τέχνη, κι έτσι η ζωή του δεν είχε ποτέ μιά καλλιτεχνική πλευρά».

Ο αναγνώστης πιθανώς να υποθέση, ότι επαινώ την Ελλάδα γιατί είμαι Ελλην. Γιά να μη περάση τέτοια υποψία, από το μυαλό του θα αναφέρω τι είπαν για την πατρίδα μας, τρεις επιφανείς πνευματικές προσωπικότητες. Θά μπορούσα να απαριθμήσω εκατοντάδες. Αρκούμαι όμως

σε τρεις αντιπροσωπευτικούς Ευρωπαίους. Ο διάσημος Γάλλος συγγραφεύς Φραγκίσκος Σατωμπριάν (1768-1848) απέδιδε τόση σημασία στον Ελληνικό τρόπο ζωής, ώστε διεκήρυξε «Ώς προς έμέ οτιδήποτε κι αν συμβή θα πεθάνω Ελλην» (Quant a moi, quoi qu' il arrive je mourrai Grec).

Ο κορυφαίος Γερμανός ποιητής Γουλιέλμος Μύλλερ (1794-1827) του οποίου πασίγνωστα είναι (εκτός βέβαια του νεοελληνικού κρατιδίου) τα *«Ελληνικά άσματα»* βλέποντας τι οφείλει η ανθρωπότης στην Ελλάδα διηρωτάτο: «Χωρίς εσένα Ελλάς, τι θα ήταν ο κόσμος;» (Ohne dich, Hellas, was ware die Welt?) και ο μέγιστος των Αγγλων ποιητών Πέρσυ Σέλλεϋ (1792-1822) που συνέθεσε στην Ιταλία το 1821 το δράμα *«Ελλάς»* επί τη κηρύξει της Εθνικής μας επαναστάσεως αφού διεπίστωσε ότι *«ο ανθρώπινος τύπος και το άνθρωπινον πνεύμα έφθασαν στην τελειότητα των εις την Ελλάδα»* αφού διεπίστωσε ότι τα πάντα (τέχνη, νόμοι, θρησκεία κ.τ.λ.) προέρχονται από την Ελλάδα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι *«όλοι είμεθα Ελληνες»* (We are all Greeks). Αυτές οι απόψεις των πνευματικών προσωπικοτήτων της Ευρώπης άνταπεκρίνοντο προς το αίσθημα των Ευρωπαϊκών λαών, που θαυμάζουνε τον Αρχαιοελληνικό πολιτισμό και προς την αλήθεια. Φαντάζεσθε τον Μύλερ να έλεγε, τι θα ήτο ο κόσμος δίχως το Ισραήλ; η τον Σατωμπριάν να διεκήρυττε οτιδήποτε κι αν συμβή θα πεθάνη εβραίος; η τον Σέλλεϋ να διαβεβαίωνε ότι στην Ιουδαία ο ανθρώπινος τύπος και το ανθρώπινο πνεύμα έφθασαν στην τελειότητα τους; Τουλάχιστον θα τους περνούσαν για τρελλούς.

Η γνώμη των Ευρωπαίων για τους εβραίους είναι γνωστή.

Το μεγάλο λεξικό της Οξφόρδης στην λέξι εβραίος δίνει ως πρώτη ερμηνεία: *«άτομον της εβραϊκής φυλής»* και ως δευτέραν ερμηνεία: *«φυλάργυρος και άρπαξ άνθρωπος, φιλοχρήματος και αδίστακτος η έμπορος που μεταχειρίζεται τεχνάσματα»*. Οι εβραίοι έκαναν αγωγή στους εκδότες του λεξικού για να απαλειφθούν οι χαρακτηρισμοί που φυσικά δεν τους αρέσουν. Ο αρχισυντάκτης του «Όξφορντ», Μπέρτσφηλντ *«επιμένει ότι η λεξις «Εβραίος» έχει στην αγγλική γλώσσα και την σημασία του φιλάργυ-*

ρου, κερδοσκόπου κ.λ.π.». Διατείνεται (ο Μπέρτσφηλντ) «ότι *κανείς δεν έχει τίποτα εναντίον των εβραίων γενικά, αλλά δεν είναι διατεθειμένος για χάρι τους ν' άλλάξη την γλώσσα του».*

> *«Οί λέξεις» λέει, «σημαίνουν αυτό που σημαίνουν και όχι αυτό που θέλει ο καθένας από μας. Από την εποχή του Σαίξπηρ κι ακόμη πιό πριν οί Αγγλοι έ-χαρακτήριζαν τους φιλάργυρους ως Εβραίους. Οσο και αν είναι λυπηρή η σύνδεσις, ορισμένων ε-θνικών επιθέτων με ορισμένες ιδιότητες όσο και αν είναι ενδεχομένως άδικη ανταποκρίνεται εν τούτοις στο γλωσσικό αίσθημα του λαού, και τό λεξικό είναι υποχρεωμένο να καταχώρηση τις έννοιες αυτές.*

(για περισσότερα εις κυπριακήν έφημ. «Γνώμη» (1 Ιουνίου 1973) και εις Δημ. Φωτιάδη: «Εβραϊκός κίνδυνος» (Αθ. 1976, σελ. 27).

Και στην Ελληνική γλώσσα η λέξις εβραίος ισοδυναμεί με ύβριν, διότι σημαίνει άνθρωπον φιλάργυρον, τοκογλύφον κ.τ.λ.

Κάτω από τα φοβερά πλήγματα του Μ. Αλεξάνδρου κατέρρεε η αυτοκρατορία του Δαρείου. Ο Ελλην Βασιλεύς έκπορθητής της Τύρου και μετέπειτα της Γάζης κάλεσε τους εβραίους να παραδοθούν. Ο Μέγας ίερεύς τους Ζαντούς αρχικά αρνήθηκε. Αμέσως ο Αλέξανδρος έπί κεφαλής των αήττητων φαλαγγών του εστράφη εναντίον της Ιερουσαλήμ. Οι εβραίοι μόλις είδαν τα ελληνικά στρατεύματα παραδόθηκαν, δίχως την παραμικρή άντίστασι.

Οι Ιουδαίοι για να αμβλύνουν τις εντυπώσεις της ταπεινωτικής παραδόσεως των διέδωσαν, ότι όταν παρουσιάσθηκε ο Αλέξανδρος τον ύπεδέχθησαν ο λαός με τους ίερείς σ' εορταστική πομπή κι ο Αλέξανδρος τους θαύμασε και *«γονάτισε μπροστά στον Ιερέα» (Α. Αόντζ: «Ο Ιουδαϊσμός σαν πρόδρομος του Χριστιανισμού» έκδ. «Λίβρης» Αθ. 1979 σελ. 54).* Ο ίδιος συγγραφεύς θεωρεί την αφήγηση των εβραίων *«πλασματική»* (ενθ. άνωτ.). Συμφωνώ απόλυτα. Αλλά κι αν είναι αληθινή τότε οι εβραίοι εί-

ναι ο μοναδικός λαός στην ιστορία του κόσμου, που ύπεδέχθη τον κατακτητή του με εορταστική πομπή!

Ο καθηγητής της κλασσικής φιλολογίας στο πανεπιστήμιο του Μαρβούργου Θ. Μπίρτ, στο περίφημο σύγγραμμα του «Μέγας Αλέξανδρος» (έκδ. «Δαρέμα» σελ. 158) γράφει σχετικά: *«Κατά την προς τα εκεί (Αίγυπτον) πορείαν του ο Αλέξανδρος κατάλαβε την Ιερουσαλήμ. Τούτο εγένετο αθορύβως. Διότι η μικρά Ιουδαία ήτο συνηθισμένη εις την ύποταγήν»*.

Ετσι είναι η ιστορική αλήθεια. *«Ή μικρά Ιουδαία ήτο συνηθισμένη εις την ύποταγήν»*. Ο λαός που παριστάνει τον «εκλεκτό του θεού» ύπετάσσετο στα δυναμικά Εθνη, τα οποία δεν ένδιαφέροντο για την κατάκτησι των εβραίων, άλλα απλώς διερχόμενα από την Παλαιστίνη κατέλυαν το εβραϊκό κράτος.

Τήν εποχή των Ελληνιστικών χρόνων οι εβραίοι ήσαν υπόδουλοι στους Ελληνες. Οποτεδήποτε έτόλμησαν να σηκώσουν κεφάλι όρμούσαν στην Παλαιστίνη οι Ελληνικές λεγεώνες και διέλυαν τα πάντα. Πολλές φορές Ελληνες βασιλείς συνεκρούοντο στην Ιουδαία, για το ποιος θα κυριάρχηση σ' αυτή. Ο στρατηγός του Πτολεμαίου Σκόπας έξεστράτευσε στην Παλαιστίνη και έν καιρώ χειμώνος κατέστρεψε το Ιουδαϊκό Εθνος: *«Ο δε του Πτολεμαίου στρατηγός Σκόπας όρμήσας έκ τους άνω τόπους κετεστρέψατο έν τω χειμώνι το Ιουδαίων Εθνος»* λέγει ο ιστορικός Πολύβιος («Ιστορία» ΙΣΤ, 39). Τόν Σκόπα κατόπιν έξεδίωξε ο Αντίοχος ο όποιος υπέταξε τους εβραίους στο δικό του βασίλειο. Στό «Μακκαβαίων Α» (Α, 19-29) οι εβραίοι περιγράφουν πώς τους εταπείνωσε ο Αντίοχος, όταν επέστρεψε από την είσβολή εναντίον της Αιγύπτου. *«Πάς ο οίκος Ιακώβ ενεδύσατο αισχύνην»* κλαψολογούν και με κάθε λεπτομέρεια διηγούνται πόσο τους εξευτέλισε ο Ελλην Βασιλεύς, ο όποιος τους εποδοπάτησε:

> *«και κατελάβοντο τάς πόλεις τας οχυράς έν γη Αιγύπτω και έλαβε τα σκύλα γής Αιγύπτου, και έπέστρεψεν Αντίοχος μετά το πατάξαι Αίγυπτον έν τω έκατοστώ και τεσσαρακοστώ και τρίτω έτει και ανέβη*

έπί Ισραήλ και ανέβη είς Ιερουσαλήμ εν όχλω βαρεί, και εισήλθον είς το αγίασμα έν υπερηφανία και έλαβε το θυσιαστήριον το χρυσούν και την λυχνίαν του φωτός και πάντα τα σκεύη αυτής και την τράπεζαν της προθέσεως και τα σπονδεία και τάς φιάλας και τάς θυΐσκας τάς χρυσάς και το καταπέτασμα και τους στεφάνους και τον κόσμον τον χρυσούν τον κατά πρόσωπον του ναού και ελέπισε πάντα, και έλαβε το αργύριον και το χρυσίον και τα σκεύη τα επιθυμητά και έλαβε τους θησαυρούς τους απόκρυφους, ούς εύρε, και λαβών πάντα απήλθεν είς την γήν αυτού, και εποίησε φονοκτονίαν και ελάλησεν ύπερηφανίαν μεγάλην. και έγένετο πένθος μέγα επί Ισραήλ έν παντί τόπω αυτών, και έστέναξαν άρχοντες και πρεσβύτεροι, παρθένοι και νεανίσκοι ήσθένησαν, και το κάλλος των γυναικών ήλλοιώθη. πάς νυμφίος ανέλαβε θρήνον, και καθήμενη έν παστώ εγένετο έν πενθεί, και εσείσθη η γή επί τους κατοικούντας αυτήν, και πάς ο οίκος Ιακώβ ενεδύσατο αισχύνην».

Ο Αντίοχος Δ' γιος του Μεγάλου Αντιόχου και της Λαοδίκης ήταν όμηρος για 14 έτη στους Ρωμαίους, απ' όπου τον εξαγόρασε ο αδελφός του Βασιλεύς Σέλευκος. Βασίλευε από το 175-164 π.Χ. και στο διάστημα της βασιλείας του επιτέλεσε μεγάλα ειρηνικά έργα και πολεμικά κατορθώματα. Νίκησε τους Αιγυπτίους και κατέκτησε όλη την Αίγυπτο στεφθείς το 170 π.Χ. στην Μέμφιδα βασιλεύς της Αίγύπτου.

Προσπάθησε μ' όλα τα μέσα που διέθετε να άναστήση το Ελληνικό μεγαλείο, γι' αυτό υπεστήριξε οτιδήποτε σχετιζότανε με τον Ελληνισμό. Είναι αυτός που έκτισε το Όλυμπιείον των Αθηνών και ενίσχυσε την μελέτη και προβολή του Ελληνικού πολιτισμού, ώστε δικαίως να άναγορευθή υπό της Ιστορίας είς Επιφανή. Εξ άλλου ο Πολύβιος, που τόσο δύσκολα επαινεί τον αποκαλεί: *«μεγαλεπήβολον και του της βασιλείας ονόματος άξιον»*.

Αν δεν πέθαινε στο Ταμπάλ της Περσίδας το 164 π.Χ. από ασθένεια θα ήταν ασφαλώς διαφορετική η εθνολογική φυσιογνωμία της Μέσης Ανατολής. Ο Αντίοχος εί-

χεν αποφασίσει να εξαφανίση τους εβραίους, διά του έξελληνισμού τους. Πράγματι, οι Ιουδαίοι σύντομα απεδέχθησαν τα Ελληνικά ήθη και τον Ελληνικόν πολιτισμόν. Στό βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης «Μακκαβαίων Β» (κεφ. Δ, 12 κ.έ.) βλέπετε την άνησυχίαν των θρησκευτικών αρχηγών του Ισραήλ, διότι οι νέοι εβραίοι αμελούσαν τα θρησκευτικά των καθήκοντα και έγυμνάζοντο σαν Ελληνες, σύχναζαν στίς παλαίστρες, διάβαζαν φιλοσοφία κ.τ.λ.

Όλους αυτούς που άποκληθήκανε Ελληνίζοντες Ιουδαίοι οι εβραίοι τους έσφαξαν, όταν πέθανε ο Αντίοχος. Όσο ζούσε τόλμησαν να επαναστατήσουν εναντίον του. Κι όχι μόνο αυτό αλλά σφάξανε Ελληνες και Ελληνίζοντες. Ο Αντίοχος τους εκδικήθηκε σκληρά. Εκστράτευσε στην Ιουδαία από την Αίγυπτο, κατέστειλε δυναμικά την έξέγερσι και διέταξε αλύπητα να κατασφάξουν τους εβραίους *(κόπτειν αφειδώς)*. Επαθαν τότε μεγάλη πανωλεθρία. Οι ίδιοι περιγράφουν τις σκηνές ("Μακκαβαίων" Ε, 11-17).

> *«όθεν αναζεύξας έξ Αίγύπτου τεθηριωμένος τη ψυχή έλαβε τήν μέν πόλιν δορυάλωτον, και εκέλευσε τοις στρατιώτας κόπτειν αφειδώς τους εμπίπτοντας και τους εις τάς οικίας αναβαίνοντας κατασφάζειν. έγίνοντο δέ νέων και πρεσβυτέρων αναιρέσεις, ανδρών τε και γυναικών και τέκνων αφανισμός, παρθένων τε και νηπίων σφαγαί. οκτώ δέ μυριάδες εν ταίς πάσαις ήμέραις τρισί κατεφθάρησαν τέσσαρες μέν έκ χειρών νομαίς, ούχ ήττον δέ των έσφαγμένων έπράθησαν. και ουκ αρκεσθείς δέ τούτοις κατετόλμησεν είς το πάσης της γής άγιώτατον ιερόν εισελθείν, οδηγόν έχων τον Μενέλαον, τον και των νόμων, και της πατρίδος προδότην γεγονότα και ταίς μιαραίς χερσί τα ιερά σκεύη λαμβάνων και τα υπ' άλλων βασιλέων ανατεθέντα προς αύξησιν και δόξαν του τόπου και τιμήν ταίς βεβήλοις χερσί συσσύρων επεδίδου».*

Κυριολεκτικώς τους διέλυσε. Μετέτρεψε τον ναό του

Σολομώντος σε Ναό του Ολυμπίου Διός, ετηγάνισε ζωντανό τον Αρχιερέα Ελεάζαρ, που ετήρησε προκλητική στάσιν απέναντί του. Ενώ άλλους έκαψε μέσα σε σπήλαια. Ο εβραϊσμός προκάλεσε την μήνιν του Ελληνισμού και την υπέστη, μέχρι σημείου που οι εβραίοι δεν τολμούσαν να πουν ότι είναι εβραίοι: *«ούτε απλώς Ίουδαίον όμολογείν είναι»* (ενθ.άνωτ. ΣΤ, 6).

Η αποκορύφωσι του ανθελληνικού μίσους, που τους υπαγορεύει ο Θεός τους φαίνεται καθαρά στον Ζαχαρία (Θ, 13) όπου διαβάζουμε: *«και εξεγερώ τα τέκνα σου, Σιών επί τα τέκνα των Ελλήνων»!!!* Αλλού πάλι στο δήθεν θεόπνευστο βιβλίο («Ιεζεκιήλ» ΚΕ, 16, 17) ο Θεός των εβραίων αποφασίζει να σκοτώση τους Κρήτας: *«Τάδε λέγει Κύριος, ιδού έγώ εκτείνω την χείρα μου επί τους αλλοφύλους και εξολοθρεύσω Κρήτας και άπολώ τους καταλοίπους τους κατοικούντας την παραλίαν και ποιήσω έν αύτοίς εκδικήσεις μεγάλας...»* Παρακάτω («Ιεζεκιήλ» Λ, 5, 14, 17) προλέγει ότι οι Κρήτες *«μαχαίρα πεσούνται»* και θα καταστρέψη τις Ελληνικές πόλεις Ήλιούπολι, Διόσπολι κ.τ.λ.

Ακόμη σ' ένα άλλο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης στον Σοφονία (Β, 5, 6) απειλούνται από τον έβραιοθεό οι Κρήτες με εξαφάνισι: *«Ουαί οί κατοικούντες το σχοίνισμα της θαλάσσης, πάροικοι Κρητών λόγος Κυρίου έφ' υμάς, Χανάαν γη αλλοφύλων και απολώ υμάς έκ κατοικίας»* και έπί πλέον ο εβραιοθεός αποφασίζει: *«και έσται Κρήτη νομή ποιμνίων και μάνδρα προβάτων»!!!*

Ο Ερνέστος Ρενάν στον «Αντίχριστο» (έκδ. «Αναγνωστίδη» σελ. 143) γράφει: *«οι σφαγές ξαπλώθηκαν ως την Αίγυπτο, όπου το μίσος ανάμεσα στους Ελληνες και στους Ιουδαίους είχαν φθάσει στο αποκορύφωμα τους.* Τήν εποχή εκείνη οι Ρωμαίοι είχαν τοποθετήσει ως διοικητή κάποιον ονόματι Αλέξανδρο Τιβέριο. Ο Ρενάν (ενθ. άνωτ.) γράφει, ότι αυτός ήταν Ιουδαίος. Δέν αμφιβάλλω. Προσέξτε όμως ότι το όνομά του ήταν μία σύνθεσι Ελληνικού και Ρωμαϊκού ονόματος. Στήν πραγματικότητα δηλαδή ούτε Αλέξανδρος ήτανε, ούτε Τιβέριος, αλλά μάλλον κάποιος Ααρών η Ναούμ, που κρυβότανε πίσω

από *ένα* Ελληνορωμαϊκό όνομα. Η εβραϊκή έπανάστασι ξέσπασε. Ο Ρενάν (ενθ. άνωτ.) διηγείται:

> *«Η στάση ξέσπασε με την ευκαιρία μιας συγκέντρωσης στο αμφιθέατρο. Οπως φαίνεται οι πρώτες βρισιές προήλθαν άπ' τους Ελληνες και οι Ιουδαίοι απήντησαν με τρόπο τραχύ. Οπλισμένοι μέ λαμπάδες απειλούσαν να κάψουν μέσα στο αμφιθέατρο τους Ελληνες μέχρι τον τελευταίο. Αδικα ό Τιβέριος Αλέξανδρος προσπάθησε να τους καθησυχάσει κι αναγκάσθηκε να καλέσει τις λεγεώνες, οι Ιουδαίοι αντιστάθηκαν και τότε η σφαγή ήταν τρομερή. Η ιουδαϊκή συνοικία στην Αλεξάνδρεια που την έλεγαν Δέλτα γέμισε κυριολεκτικά από πτώματα και ο αριθμός των νεκρών έφθασε τους πενήντα χιλιάδες.*
>
> *Αυτές οι πράξεις που προκαλούσαν τη φρίκη κράτησαν σχεδόν ένα μήνα. Στό Βορρά σταμάτησαν στα υψώματα της Τύρου, γιατί παραπέρα, οι Ιουδαϊκές κοινότητες δεν ήταν αρκετά ισχυρές ώστε να έπιβληθούν στους ντόπιους πληθυσμούς. Στήν πραγματικότητα η αιτία του κακού ήταν μάλλον κοινωνική παρά θρησκευτική. Σέ κάθε πόλη όπου ο Ιουδαϊσμός έφθανε στο σημείο να κυριαρχήσει, η ζωή καταντούσε αδύνατη για τους εθνικούς».*

Οι προσπάθειες των θρησκευτικών ηγετών των εβραίων να αφανίσουν το Ελληνισμό δεν αποδώσανε. Τα Ελληνικά γράμματα, οι επιστήμες και οι τέχνες όχι μόνο έπιζήσανε, αλλά κυριαρχήσανε παγκόσμια. Η οικουμενικότης του Ελληνισμού είναι πιά γεγονός, που τίποτε δεν μπόρεσε, ούτε θα μπόρεση να άλλάξη. Ακόμη και μέσα στον εβραϊσμό παρατηρείται το φαινόμενο της Ελληνικής παρουσίας π.χ. υπάρχουν βασιλείς των Ιουδαίων που ονομάζονται Αλέξανδρος, Αντίγονος, Αριστόβουλος. Μάλιστα ο Αντίγονος ο Μακκαθαίος έκοψε νομίσματα με το ονομά του γραμμένο στα Ελληνικά. Παίρνανε τα Ελληνικά ονόματα, αλλά ποτέ τους δεν εννοήσανε την Ελληνική ηθική. Ο Αντίγονος που σας ανέφερα υπήρξε ο τελευταίος Μακκαβαίος. Οταν εισέβαλαν οι Πάρθοι ο έ-

βραίος ήγεμών:

> *«άφού πρώτα συνεννοήθηκε με τους εισβολείς, στους οποίους είχε υποσχεθεί 1000 τάλαντα και 500 γυναίκες - περίεργη προσφορά για έναν υποψήφιο στην αρχιερατεία! Οι Ρωμαίοι απασχολημένοι άλλού, δέν μπόρεσαν να επέμβουν αποτελεσματικά. Ένας πολύμηνος και ανελέητος εμφύλιος πόλεμος βύθισε ξανά τη χώρα στο αίμα. Ο Αντίγονος κατέλαβε τελικά την Αγία Πόλη και ανάγγειλε ότι αποκαθιστούσε στο πρόσωπο του το διπλό τίτλο του βασιλιά και του αρχιερέα. Διέταξε να του παραδώσουν το γέρο Ύρκανό και του ξέσχισε τα αυτιά με τα δόντια του, ώστε να μη μπορεί να γίνει αρχιερέας επειδή έπρεπε να είναι αλώβητος όποιος ασκούσε αυτό τοαξίωμα».*

(Ντανιέλ Ρόπς: «Η καθημερινή ζωή στη Παλαιστίνη» Αθ. 1988, έκδ. «Παπαδήμα», σελ. 73).

Αντιλαμβάνεσθε ότι είναι αδιανόητο, αφάνταστο για έναν Ελληνα να προσφέρη πεντακόσιες γυναίκες! η να σχίζη με τα δόντια του τα αυτιά ενός αρχιερέα.

Οι εβραίοι είναι ένας λαός που ιστορικά υπάρχει ας πούμε από το 1.500 π.Χ. Αν θέλουν ας πούμε από το 2.000 π.Χ. Από τότε μέχρι σήμερα περάσανε 4.000 χρόνια. Τί κατορθώσανε; Νεώτεροι και νεώτατοι λαοί όπως Αγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί κ.τ.λ. προσέφεραν τόσα και τόσα στον ανθρώπινο πολιτισμό και στην τεχνολογία. Οι εβραίοι τι πετύχανε; Που ώφελήσανε την ανθρωπότητα; Και γιατί τους επέλεξε ο Θεός; Τί τους έθαύμασε;

Ολόκληρη η ιστορία των εβραίων είναι η ίστορία της δουλείας του. Πότε δούλοι στους Αιγυπτίους, πότε στους Πέρσες, πότε στους Αραβες, πότε στους Ρωμαίους, πότε στους Βυζαντινούς κ.τ.λ. πάντα κάποιον είχαν από πάνω τους. Εκτος από την ελλειψι της δυνάμεως να δημιουργήσουν ίδικόν των πολιτισμό εστερούντο πολεμικών αρετών, ώστε να αγωνισθούν υπέρ της εθνικής των ελευθερίας. Βέβαια όταν ο εχθρός των ήταν ασθενέστατος, τότε σαν όχλος δολοφόνων έπετίθεντο και έσφαζαν έκ του ά-

σφαλούς. Τίς άνανδρες αυτές ενέργειες τους τις πλήρωναν πολύ ακριβά, διότι οι Ελληνες, οι Ρωμαίοι, κ.τ.λ. τους τιμωρούσαν παραδειγματικά.

Οι εβραίοι δεν ήσαν αυτόχθονες στην Παλαιστίνη. Εκείνη η χώρα, που κατόπιν ονομάζουν «γη των πατέρων τους» δεν ήταν δική τους. Πρώτοι κάτοικοι της ήσαν Ελληνες νησιώτες, που μετανάστευσαν στην περιοχή, όπου ανέπτυξαν μεγάλο πολιτισμό. Ισως υπήρχαν τίποτε Αραβες Ιθαγενείς. Πάντως οι εβραίοι ήλθαν μετά. Γι' αυτό στον *«Ίησού του Ναυή»* (ΚΔ, 13) ομολογούν ότι ο Θεός τους έδωσε εκείνη την γη:

> *«και εδωκεν υμίν γήν, έφ' ήν ουκ εκοπιάσατε έπ' αυτής, και πόλεις, άς ουκ ωκοδομήκατε, και κατωκίσθητε έν αυταίς, και αμπελώνας και ελαιώνας, ους ουκ έφυτεύσατε ύμείς, εδεσθε. Κύριον, και λατρεύσατε αύτώ έν ευθύνεται και έν δικαιοσύνη και περιέλεσθε».*

και αλλού πάλιν *(«Δευτερονόμιον» ΣΤ, 10)* σημειώνεται ότι ο εβραιοθεός έδωσε στους Ιουδαίους μεγάλες και ωραίες πόλεις που δεν οίκοδομήσανε οι εβραίοι, οίκους πλήρεις παντοειδών αγαθών για τα όποια οι εβραίοι ουδέν συνεισέφεραν, επίσης πήραν οι Ιουδαίοι μεγάλες δεξαμενές που αυτοί δεν κατεσκεύασαν, αμπελώνες και ελαιώνες που αυτοί δεν έφύτευσαν κ.τ.λ. Δηλαδή καθαρή αρπαγή ξένων περιουσιών. Γιατί; Το ότι οι εβραίοι όταν εισέβαλαν στην Παλαιστίνη βρήκαν ανώτερο πολιτισμό είναι Ιστορικά εξακριβωμένο. Ο καθηγητής Πανεπιστημίου Β. Βέλλας στο σύγγραμμα του «Εβραϊκή Αρχαιολογία» (εκδ. «Αποστολικής Διακονίας τής Εκκλησίας της Ελλάδος» Αθ. 1980, σελ. 90, 102) γράφει:

> *«Γενικώς κρίνων τις τον πολιτισμών της υπ' όψιν εποχής, οφείλει να σημείωση ότι έν Παλαιστίνη είχε διαμορφωθή κατά την περίοδον ταύτην άξισοσημείωτος πολιτισμός, άδιάφορον αν ούτος οφείλεται κατά το πλείστον εις ξένες επιδράσεις, των αγαθών του οποίου απέλαυεν η χώρα. Αναμφιβόλως δέ είς*

πλείστα όσα σημεία ο πολιτισμός ούτος ήτο ανώτερος εκείνου, όν έφερον οι είς Παλαιστίνην είσβάλοντες νομάδες Ίσραηλίται.

Κρίνοντες γενικώς τήν είσβολήν τών Ισραηλιτών είς την Παλαιστίνην, παρατηρούμεν ότι αύτη ύπήρξεν ευεργετική διά τους Ίσραηλίτας, πλην του τομέως της θρησκείας, διότι ο πολιτισμός, τον όποίον έφερον, ήτο κατώτερος εκείνου, τον οποίον εύρον. Τούτο διά την χώραν έσήμαινε προσωρινή άνάσχεσιν του πολιτισμού αυτής, ακριβώς διότι οι Ίσραηλίται έφερον κατώτερον πολιτισμόν του έν Παλαιστίνη άνθούντος, έως ότου ούτοι δημιουργήσουν ίδιον πολιτισμόν και παραλάβουν πολλά στοιχεία εκ του αρχαιοτέρου, μεταπλάσσοντες αυτά, έπρεπε να παρέλθη χρόνος τις».

Αλλά και μετά την έγκατάστασιν των εβραίων στην Παλαιστίνη οι Ελληνικές πόλεις δεν χαθήκανε. Ο Γάλλος Ακαδημαϊκός Ντ. Ρόπς («Η καθημερινή ζωή στην Παλαιστίνη» έκδ. «Παπαδήμας» Αθ. 1988 σελ. 52-53) δίνει σαφή εικόνα της Ελληνικής παρουσίας στην περιοχή, όπου μεταγενέστερα εισέβαλαν οι εβραίοι:

«Μέσα στον οργανισμό του Ισραήλ υπήρχε και ένα άλλο ξένο σώμα, οι ελληνικές πόλεις. Ορισμένος αριθμός από οικισμούς, πολλοί από τους όποιους σημαντικοί, ήταν ελληνικοί και όχι εβραϊκοί. Αλλοι είχαν ιδρυθεί την εποχή που οι απόγονοι των στρατηγών του Μεγαλέξανδρου, οι Λαγίδες από την Αίγυπτο και οι Σελευκίδες από τη Συρία, κρατούσαν στα χέρια τους την Παλαιστίνη, όπου είχαν εγκαταστήσει διαφόρους δήμους με Ελληνες μετανάστες. Αποτελούσαν τη Δεκάπολη, μιά ομοσπονδία από δέκα πόλεις. Μία από αυτές βρισκόταν στα δυτικά του Ιορδάνη, η παλιά Μπεθ-Σεάν πού την μετονόμασαν Σκυθόπολη, γιατί θυμούνταν ότι οι φοβεροί νομάδες στη μεγάλη τους επιδρομή τον 7ο αιώνα, είχαν εγκαταστήσει εκεί μιά φρουρά. Οι άλλες βρίσκονταν στην Υπεριορδανία και οι κυριότερες ήταν η

Ίππος, η Γέρασα, η Πέλλα, η Γάδαρα, η Φιλαδέλφεια. Η Δαμασκός, παρόλο που βρισκόταν πολύ μακριά, στη Συρία, αποτελούσε μέρος της Δεκάπολης. Ο Πομπήιος αναγνώρισε σε όλες την κοινοτική αυτονομία, κάτω από την άμεση ηγεμονία της Ρώμης. Οι έξιουδαϊσμός, που συνεχίστηκε με τους Μακκαβαίους, επιβράδυνε την ανάπτυξη του εξελληνισμού-ωστόσο ούτε και ο Αλέξανδρος ο Ίανναίος δεν κατόρθωσε να υποτάξει τους Ελληνες της Δεκάπολης: η Πέλλα προτίμησε να την καταστρέψουν παρά να ασπασθεί τον Ιουδαϊσμό. Ο Ηρώδης τα πήγαινε καλά με τις ελληνικές πόλεις οι οποίες, την εποχή του Ίησού, έπαιξαν σημαντικό πολιτικό ρόλο, συνεργάζονταν χωρίς να υποτάσσονται στο βασιλιά της Ιουδαίας.

Και άλλες ελληνικές η έλληνίζουσες πόλεις είχαν ιδρυθεί στα παράλια από την Πτολεμαΐδα, την παλιά Ακκα (Ακρα) ως τη Γάζα. Η Καισαρεία, που ο Ηρώδης η Μέγας μετέτρεψε σε πρώτο λιμάνι της Παλαιστίνης, ήταν κατά τα τρία τέταρτα ελληνική. Η Συχέμ, που την ξανάχτισε ο *Ηρώδης με το όνομα Σεβάστεια, είχε και αυτή ελληνικά στοιχεία* σε *μεγάλο ποσοστό. Και όταν ιδρύθηκε η Τιβεριάδα, στίς όχθες της λίμνης, τον πληθυσμό της τον αποτελούσαν Ελληνες στο μεγαλύτερο μέρος του, κυρίως διότι, όταν ο Ηρώδης Αντύπας διάλεγε την τοποθεσία, διέπραξε το λάθος να περιλάβει ένα παλιό νεκροταφείο, πράγμα που για τους Εβραίους αποτελούσε μίασμα και ήταν αρνητικό στοιχείο. Η Σέπφωρις, η πρωτεύουσα της Γαλιλαίος, ήταν στην ουσία ελληνική και αυτή. Σέ όλες αυτές τις πόλεις, παρόλο που βρίσκονταν πάνω σε παλαιστινιακό έδαφος, μόλις που άνέχονταν τους Εβραίους. Στή Γέρασα, για παράδειγμα, δέ βρέθηκε παρά μόνο μία μικροσκοπική συναγωγή. Μέ την πιό μικρή αφορμή ξεσπούσαν διαμάχες ανάμεσα στους Ελληνες και τους Ισραηλίτες, ακόμα και συμπλοκές και εξεγέρσεις, που πολλές φορές κατέληγαν σε βιαιότητες. Στήν Καισαρεία σημειώθηκαν πολλές τέτοιες βι-*

αιότητες και ιδιαίτερα όταν οι Ρωμαίοι διαδέχτηκαν τον Ηρώδη τον Μέγα στον έλεγχο της πόλης και εγκατέστησαν σκόπιμα σ' αυτήν στρατεύματα, που είχαν στρατολογήσει στη Σαμάρεια...

Η Πέλλα που αναφέρει ο Ρόπς ιδρύθηκε πλησίον του ποταμού Ιορδάνη από απομάχους Μακεδόνες του Μ. Αλεξάνδρου. Τήν είπαν Πέλλα για να θυμούνται την πατρίδα. Ο εβραίος ήγεμών με το Ελληνικό όνομα Αλέξανδρος Ίανναίος (103-78 π.Χ.) απαίτησε οι κάτοικοι της πόλεως να περιτμηθούν. Φυσικά οι υπερήφανοι Μακεδόνες πολεμιστές προτίμησαν να πεθάνουν. Ο Πομπήιος ανοικοδόμησε την πόλιν, που στη θέσι τώρα βρίσκεται το χωριό Ελ Βουδσχέ.

Όταν οι εβραίοι (περί το 1100-1000 π.Χ.) εισέβαλαν στην Παλαιστίνη έπρεπε να αντιμετωπίσουν τους Φιλισταίους, οι οποίοι ήσαν Ελληνικής καταγωγής, όπως είναι επιστημονικά έξηκριβωμένο. Ο Αντώνιος Καψής («Θρακολογία» τεύχος 3, Αθ. 1982, σελ. 76) σε αξιόλογη άνακοίνωσί του στο Γ' Διεθνές Θρακολογικό Συνέδριο στη Βιέννη (συνεδρίασις 3-6-1980) απέδειξε ότι οι Φιλισταϊοι ήσαν Ελληνες, τους αποκαλεί συγκεκριμένα «Ελληνογενείς» (ένθ. άνωτ. σελ. 73). Ο Α. Καψής σημειώνει:

«Οι Εβραίοι όμως δειλιάζουν να επιτεθούν κατά της γης των Φιλισταίων (Χαναάν), γιατί ήξεραν ότι ο λαός αυτός ήτο κάτοχος του σιδήρου και της τέχνης επεξεργασίας του κατά τον 12ον αι. π.Χ. έως τα χρόνια τού Σαούλ (πρώτου βασιλιά του Ισραήλ — 1000 π.Χ. και μετά), ενώ οι Εβραίοι δεν είχαν γνωρίσει έως τότε τη χρήσι του σιδήρου.

Βρισκόμεθα ακόμα στην εποχή του προφήτη τους Σαμουήλ (μεταξύ 1100 και 1000 π.Χ.) και οι Εβραίοι δεν είναι σε θέσι να κατακτήσουν τη γή των Φιλισταίων, άλλ' ούτε και η γή αυτή της Χαναάν να δεχθή την κατάκτησί τους.

Οι Εβραίοι αντιλαμβάνονται ότι οι Φιλισταίοι ενωμένοι σ' ένα, καλά οργανωμένο διοικητικά (με ομοσπονδία πέντε ήγεμονιών-πόλεων) και στρατιωτι-

κά ισχυρό κράτος, ήτο αδύνατο να τους υποτάξουν μόνον με τον θρησκευτικό φανατισμό τους.

Ο φόβος των αντρείων πολεμιστών Φιλισταίων ανάγκασε τις φυλές του Ισραήλ να ενωθούν και να αναγορεύσουν κοινό βασιλιά κάτω από το σκήπτρο του και εξέλεξαν, τον Σαούλ βασιλιά του Ισραήλ (1000π.Χ.)».

Ο Σαούλ εν τέλει επιτίθεται κατά των Φιλισταίων, αλλά ηττάται παταγωδώς. Η συντριβή του περιγράφεται στο Δ κεφάλαιον των «Βασιλειών Α». Μετά την ήττα τους οι εβραίοι καταφεύγουν στην βοήθεια του θεού τους. Στέλλουν απεσταλμένον στην πόλι Σηλώμ και φέρουν την *«κιβωτό του Κυρίου»* για να τους εξασφάλιση την νίκην. Μόλις οι εβραίοι είδαν την κιβωτό ένθουσιάσθηκαν και άρχισαν να ζητωκραυγάζουν βέβαιοι για την επιτυχία τους: *«και άνέκραξε πάς Ισραήλ φωνή μεγάλη και ήχησεν η γή»* (ενθ. άνωτ. Δ, 5). Οι Φιλισταίοι που άκουσαν τις φωνές των εβραίων διερωτηθήκανε τι συμβαίνει. Μάθανε πώς οι Ιουδαίοι φέρανε την «κιβωτό του Κυρίου» για να τους βοηθήση ο Θεός στον πόλεμο. Πολύ λίγο σκοτισθήκανε για τον εβραιοθεό. Απλώς σαν γνήσιοι Ελληνες άποταθήκανε στο σθένος τους και είπαν: δυναμώστε και φανήτε άνδρες για να μη γίνετε δούλοι στους εβραίους.

Κάποιος άγνωστος άρχων των Φιλισταίων έδωσε το σύνθημα της έξορμήσεως: Πολεμήστε τους εβραίους. Στήν μάχη που ακολούθησε οι Ισραηλίτες κατατροπωθήκανε. Οι Φιλισταίοι τους τσακίσανε, σκοτώσανε τριάντα χιλιάδες εχθρούς και τους πήρανε και την κιβωτό!:

«κραταιούσθε και γίνεσθε εις άνδρας αλλόφυλοι, όπως μη δουλεύσητε τοις Εβραίοις, καθώς έδούλευσαν ημίν, και έσεσθε εις άνδρας και πολεμήσατε αυτούς, και έπολέμησαν αυτούς, και πταίει άνήρ Ισραήλ, και έφυγεν έκαστος εις σκήνωμα αύτού, και έγένοτο πληγή μεγάλη σφόδρα, και έπεσον έξ Ισραήλ τριάκοντα χιλιάδες ταγμάτων, και κιβωτός του Θεού ελήφθη», (ένθ. άνωτ. Δ, 9-11)

Μετά την καταστροφήν του εβραϊκού στρατού οι Φιλισταίοι περιφέρανε σε διάφορες πόλεις την κιβωτό, που στο τέλος πετάξανε σ' έναν αγρό!! Τέτοιον εξευτελισμό δεν μπορούσε να ανεχθή ο Κύριος. Γι' αυτό τι νομίζετε ότι έκανε για να επιστρέψουν οι Φιλισταίοι την Κιβωτό; Οτιδήποτε και να φαντασθήτε δεν θα το βρήτε. Λοιπόν ο Κύριος έστειλε πλήθος από... ποντικούς στους Φιλισταίους. Η χώρα των γέμισε ποντικούς και οι ίερείς του άπεφάνθησαν, ότι δεν θα σωθούμε από τους ποντικούς αν δεν δώσετε πίσω την Κιβωτό στους εβραίους. Ετσι για να σωθούν οι Φιλισταίοι από τους ποντικούς στείλανε την Κιβωτό στους εβραίους, άφού την επισκευάσανε, την κοσμήσανε κ.τ.λ.

> *«Και ήν κιβωτός έν αγρώ των αλλοφύλων επτά μήνας, και εξέζεσεν ή γή αυτών μύας, και καλούσιν άλλόφυλλοι τους Ιερείς και τους μάντεις και τους άπαοιδούς αυτών λέγοντες, τι ποιήσωμεν τη κιβωτω Κυρίου; γνωρίσατε ημίν έν τινι αποστελούμεν αυτήν εις τον τόπον αυτής»,* (ένθ. άνωτ. ΣΤ, 1-3)

Τήν εποχή εκείνη οι Φιλισταίοι ήσαν τελείως εξασθενημένοι, διότι μαζί με τους υπολοίπους νησιώτες Ελληνες (λαοί της θάλασσας) είχαν λάβει μέρος στην εκστρατεία κατά της Αιγύπτου, όπου νικηθήκανε από τον Ραμσή Γ' (1174 π.Χ.). Μολαταύτα κατετρόπωσαν τους εβραίους. Ώστόσον δεν τους εξόντωσαν. Σιγά-σιγά οι Ιουδαίοι συνήλθαν και ξαφνικά χιλιάδες από αυτούς επιτίθενται σε μιά μικρή φρουρά Φιλισταίων, τους οποίους σφάζουν. Μετά καυχώνται με την περισσή εβραϊκή αύθάδεια, ότι νίκησαν τους Φιλισταίους. Σαλπίζουν μάλιστα το γεγονός παντού στο Ισραήλ. Το ποτήρι της υπομονής των μακρυνών Ελλήνων ξεχείλισε. Συγκεντρώνουν έναν λαμπρό στρατό, που αποτελείται από 30.000 άρματα, 6.000 ιππείς και πλήθος πεζών. Οι εβραίοι τα χάνουν. Πώς να πολεμήσουν οι τσοπάνηδες τους εκλεκτούς Ελληνες πολεμιστές. Το βάζουν στα πόδια οι θρασύδειλοι και κρύβονται σε σπηλιές, σε τρύπες, σε λάκκους και σε βόθρους! Οι ίδιοι διεκτραγωδούν την ταπείνωσίν των:

«και οι αλλόφυλοι συνάγονται εις πόλεμον επί Ισραήλ, και αναβαίνουσιν επί Ισραήλ τριάκοντα χιλιάδες αρμάτων και έξ χιλιάδες ιππέων και λαός ως η άμμος η παρά την θάλασσαν τω πλήθεν και άναβαίνουσι και παρεμβάλλουσιν έν Μαχμάς έξ εναντίας Βαιθωρών κατά νότου, και άνήρ Ισραήλ είδεν ότι στενώς αυτώ μη προσάγειν αυτόν, και έκρύβη ο λαός έν τοις σπηλαίοις και έν ταίς μάνδραις και έν ταίς πέτραις και έν τοις βόθροις και έν τοις λάκκοις».
(ένθ. άνωτ. ΙΓ, 5-7).

Οι εβραίοι λοιπόν πανικόβλητοι κρυφθήκανε για να σωθούν παρά τις υποσχέσεις του Θεού τους, που τους διαβεβαίωνε ότι άν εξέλθουν για πόλεμο να μη φοβούνται τους εχθρούς, έστω κι αν είναι περισσότεροι, διότι στους εβραίους συμπαρίσταται ο ίδιος ο Κύριος ο Θεός, ο όποιος μάλιστα διά των ίερέων του ύπεσχέθη, ότι θα προπορεύεται του εβραϊκού στρατού και θα συμπολεμήση εναντίον των έχθρων των εβραίων: *«εάν δεν εξέλθης εις πόλεμον έπί τους εχθρούς σου και ίδης ίππον και άναβάτην και λαόν πλείονα σου, ού φοβηθήση απ' αυτών ότι Κύριος ο Θεός σου μετά σου... Κύριος ο Θεός υμών ο προπορευόμενος μεθ' υμών συνεκπολεμήσαι υμίν τους εχθρούς υμών, διασώσαι υμάς»* («Δευτερονόμιον» Κ, 1-5).

Τα γεγονότα επομένως αποδεικνύουν ότι ο Θεός δεν τήρησε τις υποσχέσεις του, οι όποιες ασφαλώς στην πραγματικότητα δεν προήρχοντο έξ οιουδήποτε Θεού, αλλά ήσαν προτροπές των ίερέων, που αποτελούσαν την έθνικοθρησκευτική ηγεσία του Ισραήλ.

Αργότερα στο όρος Γελβουέ ο Σαούλ με τους τρεις γιους του επιχειρεί για μιά ακόμη φορά να νικήση τους Φιλισταίους. Οι εβραίοι και τώρα πανικοβάλλονται και ύποχωρούν: *«και έφυγον οι άνδρες Ισραήλ έκ προσώπου των αλλοφύλων»* (ένθ. άνωτ. ΛΑ, Ι)

Ο Σαούλ και τα παιδιά του φονεύονται: *«και απέθανε Σαούλ και οι τρεις υιοί αυτού»* (ένθ. άνωτ. ΛΑ, 6) ενώ οι Ιουδαίοι εγκαταλείπουν τις πόλεις των, που καταλαμβάνουν οι Φιλισταίοι.

Οι Ιστορικοί που έμελέτησαν τα αίτια της εξαφανίσεως των Φιλισταίων δεν συμφωνούν. Κατά την γνώμη μου το βασικό αίτιο ήταν η ύπογεννητικότης. Σ' αυτήν άλλως τε οφείλεται η έξαφάνισις των Ελλήνων και σ' άλλες περιοχές του κόσμου. Οι εβραίοι δεν ήσαν σε θέσι να νικήσουν τους Φιλισταίους, άφού ούτε κάν τήν χρήσι του σιδήρου γνώριζαν τότε. Οι Φιλισταίοι χάθηκαν, όπως χάθηκαν οι Ελληνες της Αγγλίας, Βορείου Αφρικής, παραλίων Ευξείνου, Βισκαϊκού κ.τ.λ. λόγω ύπογεννητικότητος.

Πάντως μέσα στην ιστορία των πολέμων μεταξύ Φιλισταίων - εβραίων διαφημίσθηκε αρκετά, υπερβολικά θα έλεγα ενα παραμύθι: η μονομαχία Γολιάθ και Δαυΐδ. Ιστορικά ουδέποτε συνέβη. Τήν έπλασε η γόνιμη εβραϊκή φαντασία για να τονώση το ηθικό των εβραίων. Αλλά κι αν την δεχθούμε σαν αληθινή το συμπέρασμα, στο όποιο θα καταλήξουμε είναι η διαπίστωσι της ατιμίας των εβραίων. Διότι ποια είναι η ύπόθεσις; Ο Φιλισταίος Γολιάθ προκαλεί για σαράντα μέρες τους εβραίους να στείλουν κάποιον πολεμιστή για να μονομαχήση μαζί του. Ουδείς εβραίος αποτολμεί να άγωνισθή, εναντίον του Γολιάθ, που κατά την αφήγησιν είναι πραγματικός γίγας. Μόνον ο Δαυΐδ δέχεται να μονομαχήση. Αρχικά τον εξοπλίζουν και του βάζουν θώρακα κ.τ.λ. Αλλά με τα όπλα κοπιάζει και να περπατήση ακόμη: *«και εκοπίασε περπατήσας άπαξ και δίς»* («Βασιλειών Α», ΙΖ, 39). Δέν γίνεται έτσι, λέει ο Δαυΐδ στον Σαούλ, βγάλτε μου τα στρατιωτικά ενδύματα. Θά αντιμετωπίσω τον αλλόφυλο διαφορετικά. Του αφαιρούν τον εξοπλισμό κι αυτός παίρνει πέντε πέτρες την «γκλίτσα» του (βακτηρίαν) τον ποιμενικόν σάκκο και μιά σφενδόνη, στην οποίαν ήταν δεξιοτέχνης. Μετά πλησίασε τον Γολιάθ, ο όποιος αδιαφόρησε για την παρουσία του νεαρού βοσκού. Ξαφνικά ο τελευταίος του εκσφενδονίζει μιά πέτρα, τον πετυχαίνει στο κεφάλι, πέφτει κάτω και ο Δαυΐδ ανασύρει στο σπαθί του Γολιάθ και του κόβει το κεφάλι: *«και αφείλε την κεφαλήν αυτού»* (ένθ. άνωτ. ΙΖ, 51).

Νομίζω ότι πρέπει να μεταφέρω έδώ, αντί άλλων σχολίων τι γράφει σχετικά και ό Αντ. Καψής («Θρακολογία» τεύχος 3, Αθ. 1982, σελ. 79):

«Πάντως από τον μύθον της δήθεν «μονομαχίας» του μικρόσωμου Δαβίδ και του γίγαντος Γολιάθ σημειώνεται ότι ο Γολιάθ με γενναιότητα προκαλούσε τους Εβραίους 40 μέρες να έλθη ο ισχυρότερος τους σε μονομαχία μαζί του και ο Δαβίδ δεν φάνηκε άνδρείος να μονομαχήση και δεν μονομάχησε, αλλά με αντάλλαγμα να πάρη γυναίκα του την κόρη του Σαούλ χρησιμοποίησε την εβραϊκή δολιότητα και τη στιγμή που ο Γολιάθ φαίνεται ότι είχε στρέψει το κεφάλι του προς τα δεξιά η αριστερά, ο Δαβίδ ξαφνικά με τη σφενδόνη του εκσφενδόνισε λίθο και κτύπησε τον αντίπαλο του στην κροταφική περιοχή του προσώπου του και τον άφησε άπνουν (άναίσθητον). Και όταν βεβαιώθηκε ο Δαβίδ, ότι ο Γολιάθ ήτο πεθαμένος, τότε έδειξε, για δεύτερη φορά την ανδρεία του και απέσυρε από τη θήκη του νεκρού πλέον Γολιάθ τη ρομφαία του και του έκοψε κομπαστικά το κεφάλι του, που το έφερε θριαμβευτικά να το παραδώση στον Σαούλ».

Παρά τις υπηρεσίες του Δαυΐδ, ο Σαούλ τον μίσησε και έβαλε να τον δολοφονήσουν: *«θανατώσαι τον Δαυΐδ»* («Βασιλειών Α'» ΙΘ, Ι) ο όποιος για να γλυτώση κατέφυγε στους Φιλισταίους! οι όποιοι του διέθεσαν και γη. Αν πράγματι είχε σκοτώσει τον Γολιάθ, ασφαλώς θα του συμπεριεφέροντο άλλοιώτικα.

Πίναξ τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Φόν Ἔς, μέ θέμα τόν ἀπαγχονισμό τοῦ Πατριάρχη. «Τρεῖς ἑβραῖοι, ὁ Μουτάλ, ὁ Μπιταχί καί ὁ Λεβύ πῆραν τόν νεκρό τοῦ Πατριάρχη καί τό ἔσουρναν στούς δρόμους τῆς Πόλης» (Χ. Στασινοπούλου: «Λεξικό Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως 1821», Τόμος Β΄, σελ. 64).

Απόσπασμα από το ποίημα του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη για τον Πατριάρχη

Πώς μας θωρείς ακίνητος;... Πού τρέχει ο λογισμός σου,
τα φτερωτά σου τα όνειρα;... Γιατί στο μέτωπο σου
να μη φυτρώνουν, γέροντα, τόσαις χρυσαίς αχτίδες,
όσαις μας δίδ' η όψη σου παρηγοριαίς κ' ελπίδες;...
Γιατί στα ουράνια χείλη σου να μη γλυκοχαράζη,
πατέρα, ένα χαμόγελο;... Γιατί να μη σπαράζη
μέσα στα στήθη σου η καρδιά, και πώς στο βλέφαρο σου
ούτ' ένα δάκρυ έπρόβαλε, ουτ' έλαμψε το φώς σου;..

Όλόγυρά σου τα βουνά κ' οι λόγγοι στολισμένοι
το λυτρωτή τους χαιρετούν... Η θάλασσ' άγριωμένη
από μακρά σ' έγνώρισε και μ' αφρισμένο στόμα
φιλεί, πατέρα μου γλυκέ, το ελεύθερο το χώμα,
που σε κρατεί στα σπλάχνα του... Θυμάται την ήμερα,
πατέρα μου, σ' έδέχτηκε... Θυμάται στο λαιμό σου
το ματωμένο το σχοινί, και στ' άγιο πρόσωπο σου
τ' άτιμα τα ραπίσματα... το βόγγο... τη λαχτάρα...
του κόσμου την ποδοβολή... Θυμάμαι την αντάρα...
την πέτρα, που σου έκρέμασαν... τη γύμνια του νεκρού σου
το φοβερό το ανάβασμα του καταποντισμού σου...

Το μάρμαρο μένει βουβό... Και θα να μείνη ακόμα
ποιος ξέρει ως πότ' αμίλητο το νεκρικό σου στόμα...

Κοιμάται κι' ονειρεύεται... και τότε θα ξυπνήση,
όταν στα δάση, στα βουνά, στα πέλαγα, βροντήση
το φοβερό μας κήρυγμα... «Χτυπάτε, πολέμαρχοι!...
Μή λησμονείτε το σχοινί, παιδιά, του Πατριάρχη!»...

4. Εβραϊκή πρόκλησις

Το ασίγαστο μίσος των εβραίων κατά των Ελλήνων αποτελεί ιστορική διαπίστωσι, που την γνωρίζει ολος ο κόσμος, που διαβάζει βιβλία ιστορίας. Ενας ακατάρτιστος θα απορήση γιατί μας μισούν οι Ιουδαίοι, ίσως και να το αμφισβήτηση. Όποιος όμως μελετήση λίγη ιστορία αμέσως θα αντιληφθή το γεγονός του Ιουδαϊκού μίσους κατά της Ελλάδος, των Ελλήνων και ιδίως του συνόλου των πνευματικών αξιών, που συγκροτούν τον Ελληνισμό.

Σχετικά έχουν γράψει πάρα πολλοί συγγραφείς, εδώ και στο εξωτερικό. Ο Μητροπολίτης Κορίνθου Παντελεήμων εκυκλοφόρησε μελέτη του, υπό τον τίτλον: «Εβραίοι και Χριστιανοί». Εκεί μέσα (έκδ. «Πνοή» Κόρινθο 1980, σελ. 10) γράφει: *«Ακόμη οι Εβραίοι μισούν τον Ελληνισμό. Είναι φυσικοί εχθροί του Ελληνισμού, γιατί ο Ελληνισμός εδράζεται στην ορθή τοποθέτηση του νού, στην ορθολογική διανόηση, στην ορθή τοποθέτηση του ανθρώπου στην πραγματική του διάσταση, ενώ ο Εβραϊσμός τον οδηγεί σε απίθανα και ουτοπιστικά όνειρα, υλικής υφής, ενώ ο Ελληνισμός υπηρέτησε πάντοτε πνευματικές απόψεις, διότι ο Ελληνισμός είναι, γενικά, το θεμέλιο του σημερινού Εύρωπαϊκοδυτικού πολιτισμού, που με την καλλιέργεια που έδωσε και δίνει εμποδίζει την πολιτισμένη ανθρωπότητα από το να γίνεται εύστοχη βορά των Εβραϊκών παγκόσμιων επιδιώξεων και γιατί στα φτερά της σοφίας, της κουλτούρας και της λεπτότητας της γλώσσας του Ελληνισμού, διαδόθηκε ο Χριστιανισμός, στον τότε κόσμο, ο Χριστιανισμός που τόσο μισούν οι Εβραίοι».*

Ανέφερα το ανωτέρω κείμενο, διότι η διαπίστωσι του Ίεράρχου ότι οι Εβραίοι *«είναι φυσικοί εχθροί του Ελληνισμού»* αποδίδει μ' ακρίβεια την αλήθεια. Τήν αλήθεια, που πρέπει να γίνη συνείδησις στον λαό.

Το ηρωικό στοιχείο απουσιάζει στον εβραϊσμό. Οι εβραίοι δεν γράψανε δοξασμένες ίστορικές σελίδες. Μαρα-

θώνες, Θερμοπύλες και Σαλαμίνες δεν υπάρχουν στους Ιουδαίους. Ούτε ποτέ τους οι εβραίοι αγωνισθήκανε για ιδέες. Απεναντίας κάθε προσπάθεια τους απέβλεπε στην ικανοποίησι υλικών αισθημάτων. Πάντοτε έκαναν η δεν έκαναν με κίνητρο το όφελος και πιό συγκεκριμένα το οικονομικό κέρδος. Το Ισραήλ, όπως αποδεικνύεται εκ της ιστορίας του, ενδιαφερότανε για όνους, ήμίονους, θηλυκάς όνους, καμήλους και φυσικά για χρυσίον και άργυρον. Δέν γνωρίζω ούτε ένα πόλεμο, ούτε μιά μάχη, ούτε μιά εκστρατεία που να είχε σκοπό την δόξα, την τιμή, το μεγαλείον, τον πολιτισμόν, τα ιδανικά. Ολα αυτά που συγκινούσαν τους Ελληνες και κατηύθυναν την ίστορικήν έξέλιξιν τους είναι τελείως άγνωστα στους εβραίους. Η αξία των εβραίων υπολογίζεται σε υλικά αγαθά. Κατά την εβραϊκή νοοτροπία ευτυχής είναι ο κάτοχος ζώων, δούλων και χρυσού. Ο Ίεχωβάς π.χ. για να ανταμείψη τον Ίώβ που του στάθηκε πιστός του χάρισε 14000 πρόβατα! κ.τ.λ. η τα περίφημα αγαθά του Αβραάμ ήσαν μόσχοι και μουλάρια. Δηλαδή η θεία ανταμοιβή δεν ήτο ηθική, πνευματική, ψυχική, αλλά υλική.

Στήν Αλεξάνδρεια οι Ελληνες χρησιμοποιούν εναντίον των εβραίων το συγγραφικό τους ταλέντο. Πολλοί Αλεξανδρινοί «γραμματικοί» κυκλοφορούν βιβλία όπου καταγγέλουν τον εβραϊσμό. Σ' αυτούς προστίθενται κι' αξιόλογοι ιστορικοί συγγραφείς π.χ. ο Απίων ο Πλείστονίκης γιά τόν οποίον θα μιλήσωμε παρακάτω. Ο μαθητής τού Ερατοσθένους Μνασέας ο Παταρεύς («Περιηγήσεις», «περί Ασίας, περί Ευρώπης, περί Λιβύης»). Ο στωικός φιλόσοφος Χαιρήμων («Αιγυπτιακή Ιστορία») ο Λυσίμαχος («Αιγυπτιακά»). Ο Απολλώνιος ο Μόλων («Συσκευή κατά Ιουδαίων»). Ο ιστορικός Δαμόκριτος («Περί Ιουδαίων») κ.τ.λ.

Ο κρητικής καταγωγής Απίων υπήρξε λαμπρά μορφή των Αλεξανδρινών χρόνων. Εζησε τον 1ον μ.Χ. αιώνα και διεδέχθη τον Θέωνα στήν Σχολή της Αλεξανδρείας. Εμελέτησε τους Αρχαίους Ελληνες συγγραφείς, τους οποίους ερεύνησε και ερμήνευσε, με προτίμησιν τα ομηρικά έπη. Ο Σενέκας («επιστολαί» 88) μας πληροφορεί ότι ο Απίων περιώδευσε στήν Ελλάδα ομιλών περί Όμήρου.

Ο απολογητής Τατιανός τον αποκαλεί *«άνδρα δοκιμώτατον»* (Τατιανός: «Προς Ελληνας» 38). Ήταν ιδιαιτέρως φιλόπονος, ώστε τον έπωνόμαζαν «μόχθον»: *«ο έπικληθείς μόχθος»* (λεξικόν «Σουΐδα» λ. «Απίων»). Εγραψε πάρα πολλά συγγράμματα (αποσπάσματα εις Muller, FRG. Ill, 506-516) τα όποια έχάθησαν, δηλαδή κατεστράφησαν από τους εβραίους. Τα συγγράμματα του διαιρούνται σε φιλολογικά, όπως «Γλώσσας Όμηρικάς» κ.τ.λ. σε ιστορικά, όπως «Ίστορίαν κατ' έθνος» κ.τ.λ. Εχαιρε μάλιστα μεγάλου κύρους στον λαό και γι' αυτό το 40 μ.Χ. κατά την σύγκρουσιν μεταξύ των Ελλήνων της Αλεξανδρείας και των εβραίων οι Αλεξανδρείς τον έστειλαν ως έκπρόσωπόν των στην Ρώμη, για να κατηγορήση τους Ιουδαίους.

Όλα τα στοιχεία βεβαιώνουν ότι ο Απίων που έφημίζετο για την ρητορικήν του δεινότητα συνέτριψε τον εβραϊσμό. Όχι μόνο προφορικά, αλλά και γραπτά. Στόν τρίτο τόμο του πεντάτομου έργου του «Αιγυπτιακά» άσκεί πολεμική κατά των Ιουδαίων. Ο Απίων απέδειξε στο έργον του ότι α) οι Ιουδαίοι δεν είναι αρχαίος λαός, αλλά νεώτερος που δεν προσέφερε τίποτε στόν πολιτισμό. Απεναντίας πήρανε από τα αγαθά του πολιτισμού, που δημιουργήσανε άλλοι λαοί, β) ότι αποφεύγουν την συμβίωσιν με τους υπολοίπους λαούς, γ) ότι ο Μωσαϊκός νόμος περιλαμβάνει άστειότητες, δ) ότι δεν υποτάσσονται στην πολιτικήν έξουσίαν (τότε του αύτοκράτορος), ε) ότι έκ της φυλετικής συστάσεως των αδυνατούν να δημιουργήσουν πολιτισμόν και στ) ότι είναι άθεοι, διότι αυτό που πιστεύουν, αν είναι όπως το πιστεύουν, δεν μπορεί να είναι θεός.

Εναντίον του Απίωνος έγραψε ο εβραίος Ίώσηπος. Το πλήρες όνομα του ήταν Φλάβιος Ίώσηπος. Μολονότι επρόκειτο περί γιου ραββινικής οικογενείας και ανήκε στο ιερατείο διάλεξε ένα Ρωμαϊκό όνομα και δίπλα του κόλλησε εξελληνισμένο τό Ιωσήφ. Γιατί; δεν ένοιωθε υπερήφανος για την καταγωγή του; Ο Ίώσηπος λοιπόν απάντησε στην πολεμική του Απίωνος μ' ένα κείμενο, που (φυσικά!) διασώθηκε και το οποίο η σημερινή ιστορική κριτική το απορρίπτει ως ψευδές και αφόρητα μεροληπτικό υπέρ των εβραίων. Ακόμη και ο καθηγητής του Πανε-

πιστημίου Αθηνών, Β. Βέλλας, που επιμελήθηκε την έκδοσί του («Πάπυρος» Αθ. 1975) αναγκάζεται στα σχόλια κάθε τόσο να το άνασκευάζη, να το διαψεύδη και να το έπικρίνη π.χ. *«Αλλ' όπως εις έκαστον συγγραφέα ούτω και εις το έργον τούτο του Ίωσήπου παρατηρούνται σκιερά σημεία, μερικά των οποίων οφείλονται εις τον άπολογητικόν του βιβλίου χαρακτήρα. Ελλειψις ισχυράς κριτικής δυνάμεως, παρατηρούμενη και εις τα άλλα του Ίωσήπου συγγράμματα, σημειούται και ενταύθα. Τα επιχειρήματα του δεν έχουν πάντοτε μεγάλην άποδεικτικήν δύναμιν, μερικά στερούνται του αρμόζοντος κύρους. Τα συμπεράσματα του δεν είναι πάντοτε αβίαστα, μερικά δέ φέρουν και τον χαρακτήρα σοφιστείας. Τα παρατιθέμενα κείμενα δεν ερμηνεύονται πάντοτε ορθώς και αβιάστως. Παρερμηνείαι, βεβιασμέναι εξηγήσεις και άχαρις προσπάθεια εκ κειμένων νά έξαγάγη ώρισμένην έννοιαν, παρατηρούνται, ως και παρ' άλλοις απολογηταίς ταύτα δύναται τις να εύρη».*

(ένθ. άνωτ. σελ. 17) η *«ο Ίώσηπος συγχέει ενταύθα δύο πρόσωπα διάφορα* (ένθ. άνωτ. σελ. 90) η *«ο ισχυρισμός του Ίωσήπου δεν είναι,* κατά πάντα *αληθής... Συγχέει επομένως ο Ίώσηπος δύο διάφορα πράγματα* (ένθ. άνωτ. σελ. 32). Ναι έτσι είναι! Γιά να αντιμετώπιση ο Ιώσηπος τον Απίωνα συγχέει, σκόπιμα βέβαια, πρόσωπα και πράγματα και κάτι ακόμη άξιοπαρατήρητο επικαλείται έργα ψεύτικα τα οποία έγραψαν εβραίοι και βάζανε υπογραφή συνήθως το όνομα γνωστών Ελλήνων συγγραφέων π.χ. του Εκαταίου. Η πλαστοπροσωπεία αυτή είχε επισημανθή ήδη από την αρχαιότητα και είχε καταγγελθή. Ο φίλος των εβραίων καθηγητής Βέλλας έχει την εντιμότητα να παρατήρηση *«ταύτα έργα προήρχοντο έξ Ιουδαϊκών χειρών έφερον δέ ονόματα ξένων συγγραφέων, ίνα εις τα έξιστορούμενα προσδώσουν κύρος μεγαλύτερον* (ένθ. άνωτ. σελ. 80).

Αναμφίβολα η Εκκλησία έπαιξε σημαντικό ρόλο στον διωγμό των εβραίων, που ζούσαν στην Ελληνική Αυτοκρατορία. Δέν πρέπει όμως να υπερτιμάται ο ρόλος της Εκκλησίας. Ετσι η άλλοιώς οι εβραίοι θα κατεδιώκοντο για πολιτικούς λόγους. Ο Αυτοκράτωρ Μέγας

Κωνσταντίνος κατάργησε τα προνόμια, που είχαν οι εβραίοι και ευνόησε τον εκχριστιανισμό τους. Οι Ιουδαίοι που έβαπτίζοντο έλιθοβολούντο από τους ομοθρήσκους τους μέχρι θανάτου. Σ' άπάντησι ο Κωνσταντίνος έκαιγε στην φωτιά τους υπευθύνους του λιθοβολισμού. Ο Κωνσταντίνος προσπάθησε να τους διώξη από το Βυζάντιο κι από την Παλαιστίνη. Αλλά δεν το κατόρθωσε, διότι έκείνοι μένανε κολλημένοι σαν την βδέλλα στο θύμα τους. Ο Θεοδόσιος Α' και ο Θεοδόσιος Β', ο Αρκάδιος κ.α. πυρπολούν τις συναγωγές, αλλά οι εβραίοι δεν μετακινούνται. Γίνονται μάλιστα και προκλητικοί. Επί Φωκά π.χ. αιφνιδιαστικά στην Αντιόχεια επιτίθενται κατά των Ελλήνων και σφάζουν πολλούς μεταξύ των οποίων και τον Πατριάρχη Αναστάσιο. Ο Αυτοκράτωρ στέλλει ισχυρή στρατιωτική δύναμι και συντρίβει τους επαναστάτες, που τιμωρεί αμείλικτα. Αλλους σκοτώνει κι άλλους ακρωτηριάζει. Οι Ιουδαίοι υποκύπτουν, αλλά όταν ο βασιλεύς της Περσίας Χοσρόης έξεστράτευσε κατά του Βυζαντίου νόμισαν, ότι βρήκαν την ευκαιρία να εκδικηθούν. Συμμαχούν με τους Πέρσες και κατατάσσονται στον στρατό τους. Ξαναγύρισαν στην Παλαιστίνη και έσφαξαν Ελληνες. Τελικά ο Ηράκλειος νίκησε τον Χοσρόη και τους κατέσφαξε και ακόμη τους έδιωξε άπ' τα Ιεροσόλυμα: *«ο Ηράκλειος τους έξώρισε από την Ιερουσαλήμ είς αντίποινα της βοηθείας που έδωσαν είς τους Πέρσας και κατέβαλε πάσαν προσπάθειαν διά να τους εξολοθρεύση»* (Will Durant, «Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού» έκδ. «Συρόπουλοι» τόμος Δ, σελ. 463).

Ο Ολλανδός καθηγητής της Βυζαντινής λογοτεχνίας Δ. Εσσελιγγ («Βυζάντιον και Βυζαντινός πολιτισμός» έκδ. «Παπακωνσταντίνου» Αθ. 1970, σελ. 68) βεβαιώνει ότι έπί *«Ηρακλείου οι εβραίοι είχαν κατά το πλείστον θανατωθή η έκδιωχθή......*

Νομίζω ότι χρειάζεται να παραθέσω απόσπασμα από σειρά άρθρων του Κ. Σταματίου στην εφημερίδα «Τα Νέα» (14, 15, 16 Απρ. 1982). Τα άρθρα αυτά αν και αποσκοπούσαν στην καλλιέργεια φιλοεβραϊκού κλίματος έδειχναν τις σχέσεις των Αυτοκρατόρων μας με τους εβραίους:

«Οί χειρότεροι ήταν οι Χριστιανοί του Βυζαντίου. Ο Αγιος Κωνσταντίνος κι η μητέρα του Ελένη, τους άλλαξαν την Παναγία. Δέν άφησαν Εβραίο για Εβραίο. Ούτε Χίτλερ να ήταν! Ο διάδοχος τους Κωνστάντιος (337-350) χειρότερος: έκαψε ναούς, σχολεία, δεν άφησε κοινότητα για κοινότητα. Ο Θεοδόσιος ο 2ος (408-450) τους χαρακτήριζε στον «Κώδικα» του: «αίρεσιν απεχθή, διεστραμμένην, ιερόσυλον και αηδεστάτην». Ο Ιουστινιανός (527-565) τους χτύπησε στο «δοξαπατρί» όχι μόνο τους απαγόρεψε να γιορτάζουν με άζυμα το δικό τους Πάσχα πριν από το Χριστιανικό, αλλά και τους υποχρέωσε να χρησιμοποιούν τα ελληνικά η λατινικά κείμενα της «Αγίας Γραφής» στίς σαββατικές αναγνώσεις τους, στίς Συναγωγές».

Ο Κωνστάντιος Β' (317-361) γιος του Μεγάλου Κωνσταντίνου έξώρισε τους Ραββίνους κι επέβαλε την ποινή θανάτου σε περίπτωσι γάμου μεταξύ Βυζαντινών και Ιουδαίων.

Ο Λέων Γ' ο Ισαυρος (717-741) είναι ο ιδρυτής της ομώνυμης δυναστείας. Όταν πληροφορήθηκε οτι οι έβραίοι διέδιδαν πώς είναι Ιουδαϊκής καταγωγής διέταξε να καίγονται ζωντανοί μέσα στίς συναγωγές όσοι εβραίοι δεν έβαπτίζοντο Χριστιανοί («Jewisch encyclopedia» III, 453)

Ο Κωνσταντίνος Ζ' ο Πορφυρογέννητος (912-959) ο όποιος έφημίσθη για το συγγραφικό του έργο και για την ύποστήριξι που έδωσε στην άνάπτυξι των επιστημών και των γραμμάτων καθιέρωσε τον περίφημο εβραϊκό όρκο «more judaico».

Στά 1894 ο εβραίος Μπερνάρ Λαζάρ δημοσίευσε το βιβλίο του «L' antisemitisme son histoire et ses causes», δηλαδή «Ο Αντισημιτισμός, η ιστορία και οι αιτίες του». Το έργο αυτό πρωτοκυκλοφόρησε το 1988 στην Ελλάδα από τις εκδόσεις «Ελεύθερη Σκέψις» και το θεωρώ χρησιμότατο για κάθε ασχολούμενο με το εβραϊκό ζήτημα. Εκτός από τις ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες που μορφώνουν ιστορικά υπάρχει και η διαπίστωσις, ότι γενική αιτία του

αντιεβραϊσμούείναι οι ίδιοι οι εβραίοι. Συνιστώ να διαβάσετε με την μεγαλύτερη προσοχή την παρακάτω παράγραφο:

> *«Εάν αυτή η εχθρότητα, αύτη η απέχθεια, δέν είχαν εκδηλωθεί προς τους Εβραίους παρά μόνον σε έναν χρόνο καί σέ μιά χώρα, θα ήταν εύκολο νά επισημανθούν οι περιορισμένες αιτίες τους, όμως αυτή η φυλή, αντιθέτως, κυνηγήθηκε και μισήθηκε από όλους τους λαούς στους κόλπους των οποίων εγκαταστάθηκε. Θά πρέπει λοιπόν, έφ' όσον οι εχθροί των Εβραίων ανήκαν στίς πιό ποικίλες φυλές, ζούσαν σε χώρες πολύ μακρυνές μεταξύ τους, εκυβερνώντο από διαφορετικούς νόμους, έκυριαρχούντο από αντιθέμενες αρχές, δεν είχαν ούτε τα ίδια ήθη, ούτε τα ίδια έθιμα, έμπνέονταν από ανόμοιες αντιλήψεις που δεν τους επέτρεπαν να κρίνουν όμοιομόρφως όλα τα πράγματα, να υπήρχαν ανέκαθεν οι γενικές αιτίες του αντισημιτισμού μέσα στο ίδιο το Ισραήλ και όχι μέσα σ' εκείνους που τον καταπολέμησαν».*

(Μπερνάρ Λαζάρ, ένθ. άνωτ. έκδ. «Ελεύθερη Σκέψις» Αθ. 1988, σελ. 11).

Ο συγγραφεύς θέτει άμεσα το ερώτημα: *«Γιατί οι Ίουδαίοι μισήθηκαν σε όλες αυτές τις χώρες, σε όλες τις πόλεις;»* και απαντά ο Ίδιος έξ ίσου άμεσα: *«Επειδή ποτέ δεν εντάχθηκαν στίς πόλεις σαν πολίτες αλλά πάντοτε σαν προνομιούχοι. Ήθελαν πριν άπ' όλα, άν και εγκατέλειψαν την Παλαιστίνη να παραμείνουν Ιουδαίοι και πατρίδα τους ήταν πάντοτε η Ιερουσαλήμ... Σχημάτιζαν παντού ένα είδος πολιτειών συνδεδεμένων με την Ιουδαία καί μέ την Ιερουσαλήμ,* (ένθ. άνωτ. σελ. 25)

Εχουμε λοιπόν μέσα στο κράτος του οποιουδήποτε έθνους κάποιον αριθμό οργανωμένων εβραίων, που υποτίθεται ότι είναι πολίτες του κράτους, όπου ζουν, ενώ εργάζονται για το Ισραήλ. Και δεν αρκούνται σε τούτο, προχωρούν ακόμη πιό πέρα. Επιδιώκουν με κάθε μέσο την έπικράτησί τους προς όφελος του Ισραήλ. Τήν τάσι τους για κυριαρχία με κάθε τρόπο την αποδίδουν στο ότι ο Θεός

τους προώρισε να επικρατήσουν διότι τάχα είναι ο «εκλεκτός λαός του Θεού».

Ο αντιεβραϊσμός επομένως είναι η άντίδρασις των λαών κατά της δράσεως των εβραίων να επιβληθούν. Αν οι εβραίοι, όπου βρίσκονται δεν επεδίωκαν την έπικράτησίν των στα διάφορα Εθνη, *ασφαλώς* δεν *θα* προκαλούσαν την αντίδρασίν των και δεν θα άνεπτύσσετο πουθενά αντιεβραϊσμός. Στή διασπορά υπάρχουν Ελληνες, Αρμένιοι και άλλοι λαοί. Οι Ελληνες π.χ. καθώς και οι Αρμένιοι δεν προσπαθούν διά παντός τρόπου να επιβληθούν στίς χώρες όπου ζουν. Ούτε υπονομεύουν τα κράτη στα όποια είναι πολίτες για να αρπάξουν την εξουσία υπέρ των Ελλήνων η των Αρμενίων, ούτε συνωμοτούν για να ελέγχουν κυβερνήσεις άλλων εθνών. Γι' αυτό δεν ανεπτύχθη διεθνώς κίνησις ανθελληνική η άντιαρμενική.

Απεναντίας οι εβραίοι υποκινούμενοι από τους ηγέτες των αποπειρώνται να κυριεύσουν πολιτικά και οίκονομικά τους λαούς, οι οποίοι φυσικά δεν κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Αλλοτε νωρίτερα, άλλοτε αργότερα αποκαλύπτεται ο ρόλος των εβραίων και γιγαντούνται το μίσος εναντίον τους. Μίσος που οι ίδιοι οι εβραίοι δημιουργήσανε, με τις πράξεις τους.

Το έγκυκλοπαιδικόν λεξικόν «Ελευθερουδάκη» (εκδ. «Ελευθερουδάκη» τόμος 2, σελ. 219 λ. «Αντισημιτισμός») κυκλοφόρησε το 1927. Κανείς δεν μπορεί να το άποκαλέση «ναζιστικόν». Διότι το 1927 ο ναζισμός δεν εξουσίαζε την Γερμανία. Επομένως η εγκυκλοπαίδεια δεν είναι επηρεασμένη κατά των εβραίων. Εκεί διαβάζουμε:

> *«αντισημιτισμός (ο). Κοινωνικόν και πολιτικόν δόγμα, πρεσβεύον την καταπολέμησιν της μεγάλης επιρροής των Ιουδαίων εν τισι χώραις διά της λήψεως περιοριστικών μέτρων κατ' αυτών. Το δόγμα τούτο ώνομάσθη αντισημιτισμός, και τοι στρεφόμενον κατά μόνων των Ιουδαίων, διότι ούτοι θεωρούνται ως οι μόνοι αντιπρόσωποι της σημιτικής φυλής έν Ευρώπη.*
>
> *Ο αντισημιτισμός αποτελεί την έκδήλωσιν άντιδράσεως κατά της έπικρατήσεως και έν γένει της ά-*

ναμίξεως του Ισραηλιτικού στοιχείου εις την πολιτικήν και οίκονομικήν ζωήν άλλων λαών, στερείται, δ' ούτω χαρακτήρος θρησκευτικού· ούχ ήττον, πλειστάκις τα θρησκευτικά πάθη έχρησιμοποιήθησαν προς έπιβολήν των οικονομικών και πολιτικών αρχών του αντισημιτισμού. Η ιστορία αυτού ως δόγματος άρχεται μόνον από των μέσων του ΙΘ' αιώνος, ότε και τον πρώτον εγένετο χρήσις του ονόματος. Αλλ' η ασυστηματοποίητος άντίδρασις κατά του ισραηλιτικού στοιχείου ήρχισεν είς πολύ παλαιοτέρους χρόνους, θα ήδύνατο δέ να λεχθή ότι προς ουδέν έθνος συνώκησαν Ιουδαίοι χωρίς να συναντήσουν, εις ώρισμένην στιγμήν, την άντίδρασίν του».

Η διαπίστωσι της εγκυκλοπαίδειας ότι *«προς ουδέν έθνος συνώκησαν Ιουδαίοι χωρίς να συναντήσουν εις ώρισμένην στιγμήν την άντίδρασίν του»* αποδεικνύει ότι παντου οι εβραίοι προκαλούσαν λαϊκές αντιδράσεις. Τούτο είναι ιστορικά βεβαιωμένο. Ποιοί όμως είχαν δίκαιο; Οι εβραίοι η οι λαοί; Ποιος λογικός άνθρωπος θα παραδεχθή, ότι διαφορετικοί λαοί, σε διαφορετικές χρονικές περιόδους, σε διαφορετικά καθεστώτα, που κατεδίωξαν τους έθραίους είχαν όλοι τους άδικο και δίκαιο οι εβραίοι;

Γιά να μη χρονοτριβούμε αφήνουμε την αρχαία εποχή όπου Αιγύπτιοι, Βαβυλώνιοι, Ασσύριοι, Ελληνες, Ρωμαίοι και τέλος πάντων όλοι οι λαοί είναι αντιεβραίοι κι ερχόμεθα στο Βυζάντιο όπου εκβάλλονται οι εβραίοι ως διαβρωτές του κράτους και της θρησκείας. Το 1290 οι εβραίοι διώχνονται ομαδικά από την Αγγλία. Το 1395 τους καταδιώκουν οι Γάλλοι, κατόπιν το 1492 εκδιώκονται από την Ισπανία, μετά τους κυνηγούν οι Πορτογάλοι. Γύρω στα 1750 οι Αυστριακοί τους περιορίζουν. Η Αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία τους υποχρεώνει να φέρουν κιτρίνη ταινία στον βραχίονα τους. Μέτρα εναντίον τους παίρνουν και στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως στην Ιταλία, Πολωνία και Ελβετία. Το 1881 Ιδρύεται στη Γερμανία ο Μέγας Αντισημιτικός Σύλλογος. Εκείνη την περίοδο στην Ουγγαρία αναγκάζονται οι εβραίοι να φύγουν. Η Ρωσία φημίζεται για τα «πογκρόμ» κατά των

Ιουδαίων. Το μεγαλύτερο «Πογκρόμ» συνέβη το 1903. Δύο χρόνια πρίν στην Ζάκυνθο και στην Κέρκυρα οι εβραίοι ερεθίζουν τον λαό και προκαλούν τις γνωστές αντιιουδαϊκές ταραχές. Επεισόδια μεγάλης εκτάσεως έγιναν και στην Ρουμανία, όπου οι εβραίοι έστερούντο του δικαιώματος της ψήφου κ.τ.λ.

Οι λαοί ενεργούσαν αυθόρμητα εναντίον των εβραίων, όταν πιά ξεχείλιζε το ποτήρι της υπομονής τους. Παραδέχομαι ότι κατά την διάρκειαν τέτοιων αναστατώσεων σημειούνται αγριότητες κατά των Ιουδαίων. Το λέγω αυτό, διότι είναι αλήθεια και επιθυμώ να είμαι αντικειμενικός. Δέν δικαιολογώ τις αγριότητες, αλλά τις εξηγώ. Οφείλονται στην εβραϊκή πρόκλησι. Ετσι χάριν ακριβείας έκείνο που ονομάζουμε «διωγμός» κατά των εβραίων ουσιαστικά είναι άμυνα κατά των εβραίων που πραγματοποιείται δι' επιθέσεως. Οι λαοί δηλαδή υπομένουν, υπομένουν, υπομένουν και αιφνίδια ξεσπούν, μ' όλες τις συνέπειες των λαϊκών εξεγέρσεων. Ταυτόχρονα με τους λαούς επιφανείς προσωπικότητες πολεμήσανε συνειδητά τον εβραϊσμό, διότι γνωρίσανε την ουσία και τις επιδιώξεις του. Από που να αρχίσω και που να τελειώσω;!

Ο Κικέρων τους κατηγόρησε ως συκοφάντες («Υπέρ Φλάκκου»). Ο Σενέκας τους άπεκάλει *«απαίσιο έθνος»* («Περί της προλήψεως» 36). Ο Τάκιτος («Ιστορία» 5, 4, 5) ο Όβίδιος («Τέχνη του αγαπάν»). Ο Πετρώνιος («Fragment poet»). Ο Πλίνιος («Φυσική ιστορία» 13, 4). Ο Σουετόνιος (Sat. 14,96,104). Ο Γιουβενάλης (Sat. 14,96, 104) γράφουν εναντίον των εβραίων.

Ο Βολταίρος για τους εβραίους έχει σαφέστατη γνώμη. Τήν εκθέτει στο «Φιλοσοφικό Λεξικό» (τμ. 1):

> *«Δέν θα εύρητε εις τους εβραίους παρά έναν λαόν αμαθή και βάρβαρον όστις συνενώνει από πολλού την πλέον αισχράν φιλαργυρίαν, την απεχθή δεισιδαιμονίαν με το άκατανίκητον μίσος δι' όλους τους λαούς οίτινες τον ανέχονται και τον πλουτίζουν».*

Επίσης και σ' άλλα έργα του κατακρίνει τους Ιουδαίους π.χ. «Ο θεός και οι άνθρωποι», «Δοκίμιον επί των η-

θών». Αξιομνημόνευτος είναι επίσης και η από 15-12-1773 επιστολή του προς τον Ντέ Λουϊνού όπου γράφει:

> *«Ανήκουν, αυτοί οι περιτετμημένοι, είς την φυλήν του Ναφθαλείμ η του Ήσαγάρ, πολύ ολίγον ενδιαφέρει, αλλά αυτοί έν πάση περιπτώσει, είναι οι πλέον δόλιοι λωποδύται οι οποίοι ποτέ έρρύπαναν την γή».*

Διό περισσότερα παραπέμπω εις την έργασίαν του Δρ. Αρ. Ανδρόνικου: «Ο Ιούδας διά μέσου των αιώνων» (έκδ. «Μέλισσα» Αθ. 1928, σελ. 5 κ.ε.).

Ο Μ. Ναπολέων στην συνεδρίασι του Συμβουλίου του κράτους (30 Απρ. 1806) είπε τα εξής:

> *«Η νομοθεσία πρέπει να τίθεται σε ίσχύν οπουδήποτε το γενικόν καλόν βρίσκεται σε κίνδυνο. Η κυβέρνησις δεν μπορεί να παρακολουθή με αδιαφορία τον τρόπο με τον οποίον ένα καταφρονημένο έθνος, κυριαρχεί σε όλα τα επίπεδα της Γαλλίας. Οι Εβραίοι πρέπει να άντιμετωπίζωνται σαν ιδιαίτεροι άνθρωποι. Είναι ένα κράτος έν κράτει! Είναι απογοητευτικό διά το Γαλλικό έθνος να τελείωση (να σβύση) κάτω από την διακυβέρνησι των κατωτέρων αυτών ανθρώπων. Οι Εβραίοι είναι οι άρχιληστές των μοντέρνων καιρών. Είναι οι άπομυζηταί τής άνθρωπότητος. Πρέπει να κρίνωνται βάσει πολιτικού δικαίου καί όχι άστικού δικαίου (δικαιοσύνης) διότι ασφαλώς δεν είναι πραγματικοί πολίται».*

(διά περισσότερα είς Ι. Πασσά: «Η αληθινή προϊστορία» εκδ. έγκυκλοπ. ΗΛΙΟΣ, σελ. 266). Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος σ' επιστολή του (26 Νοε. 1781) προς τον πρόεδρο Ανταμς έγραφε:

> *«Συμφωνώ απόλυτα με τον Στρατηγόν Ούάσιγκτων, πώς πρέπει να προστατέψουμε αυτό το νεαρόν έθνος από μιά ύπουλη επίδραση και διείσδυση. Αυτή η απειλή είναι οι Εβραίοι! Σέ οποιοδήποτε χώρα*

και άν έγκαταστάθησαν οί Εβραίοι σε μεγάλο αριθμό, κατέβασαν το επίπεδο της ηθικής και της εμπορικής της άκεραιότητος. Απετέλεσαν δική τους κοινωνία (μέσα στο κράτος) και δεν αφομοιώθηκαν. Εχλεύασαν και προσπάθησαν να υπονομεύσουν την Χριστιανικήν θρησκείαν επάνω είς την οποίαν, έχει θεμελιωθή αυτό το κράτος. Εφτιαξαν ένα Κράτος έν Κράτει! Και όταν συνάντησαν αντιρρήσεις προσπάθησαν να πνίξουν οικονομικά αυτό το έθνος, όπως, και είς την περίπτωση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας».

Ο πρώτος Πρόεδρος των ΗΠΑ Γεώργιος Ουάσιγκτον θεωρούσε την δράσι των εβραίων *«ως πλέον έπικίνδυνον και από τους φανερούς αντιπάλους του Αμερικάνικου Εθνους»*. Ο διάσημος Αγγλος δραματικός συγγραφεύς Χριστόφορος Μάρλοου στον *«Ιουδαίο της Μάλτας»* κι ο Σαίξπηρ στον *«έμπορο της Βενετίας»* περιγράφουν την εκμεταλλευτική φύσι του εβραϊσμού. Στόν «έμπορο της Βενετίας» ο εβραίος Σάϋλοκ έδάνεισε τον Αντώνιο, που εμπορευότανε στην Βενετία 3000 δουκάτα, με τον όρον άν σε τρεις μήνες δεν τον εξόφληση, θα πλήρωνε έπί πλέον ως ποινική ρήτρα, ένα χιλιόγραμμο από την σάρκα του! Φοβερό.

Ο Φοϋερμπαχ, ο Κάντ, ο Νίτσε, ο Καρλάϋλ, ο Βάγκνερ, ο Εγελος, ο Σώ, ο Λούθηρος, ο Γκαίτε, ο Ντοστογιέφσκυ, ο Φίχτε, ο Μάρκ-Τουαίν, ο Σαβοναρόλα, ο Ερασμος, ο Σουΐφτ. ο Τολστόι, ο Λίστ, ο Μπράμς, ο Προυντόν, ο Βάκων, ο Μπρούνο, ο Ντέ Γκώλ, ο Εμερσον, ο Βίσμαρκ, ο Χιούμ, ο Κέλσος, ο Σοπενχάουερ, ο Μοντεσκιέ, και ατελείωτος αριθμός διασήμων προσωπικοτήτων της πολιτικής, της επιστήμης, της τέχνης, των Γραμμάτων κατήγγειλαν τους εβραίους. Τί θέλετε λοιπόν; λαοί όλων των εποχών και προσωπικότητες όλων των εποχών έχουν άδικο; και δίκαιο οι εβραίοι;

Η ειλικρίνεια με υποχρεώνει να δείξω το αόρατο, άλλ' αισθητό πρόσωπο του εβραϊσμού. Δέν δύνανται ούτε αξίζουν οι εβραίοι να προβληθούν, χάριν στο δημιουργικό έργο τους και να ξεχωρίσουν. Ετσι διαλέγουν τον υπόγειο

δρόμο της συνομωσίας. Βρίσκονται πίσω από κάθε πολιτική αναταραχή για να έπωφεληθούν. Συνήθως συμβάλλουν στην δημιουργία της. Βρίσκονται πίσω από κάθε οικονομική ανωμαλία για να κερδοσκοπήσουν. Αναμφισβήτητα φροντίζουν να ελέγχουν, όσο γίνεται, τα μέσα ενημερώσεως της κοινής γνώμης, ώστε να παραπλανούν και να αποπροσανατολίζουν τον κόσμο.

Από πού αντλούν δύναμι όμως; Η κοινωνιολογική ανατομία του εβραϊσμού δείχνει ότι η δύναμι των εβραίων εντοπίζεται σε δύο σημεία: α) στον αδίστακτο χαρακτήρα τους, που τους επιτρέπει την χρησιμοποίησι κάθε μέσου για να ωφεληθούν και β) στην ενότητα τους έναντι των τρίτων. Αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στην ενότητα τους μέσα στα κράτη όπου ζουν, διότι ενωμένοι διατηρούν τις παραδόσεις τους και τον κοινό στόχο τους και διότι ενωμένοι είναι ισχυρώτεροι από τον μεμονωμένο αντίπαλο η θύμα τους.

Χωρίς την έλάχιστην άμφιβολίαν πιστεύω ότι αντικειμενικά οι εβραίοι είναι ανίσχυροι. Δέν θελήσανε οι λαοί να τους αντιμετωπίσουν σοβαρά. Διότι αν πραγματικά αντιμετωπισθούν οι εβραίοι από τα διάφορα Εθνη στα σοβαρά, τότε θα φανή ότι ο εβραϊσμός σαν πολιτικό κίνημα είναι ασήμαντος. Πρόκειται για έναν ετοιμοθάνατο που παριστάνει το θηρίο. Όπως ξέρετε η φαντασία τρέφεται από τον εαυτόν της. Ετσι τα πλήθη πέφτουν θύματα της δικής τους φαντασίας, που θέλει τους εβραίους πανίσχυρους. Συχνά άκούμε φήμες ότι οι εβραίοι κυβερνούν τον κόσμο, ότι κάνουν οτιδήποτε θέλουν κ.τ.λ. Απλοϊκότητες. Οι εβραίοι έχουν περισσότερη νομιζομένη, παρά πραγματική δύναμι. Ζουν πάντα με τον φόβο ενός διωγμού, που μοιραία ξεσπά έξ αίτίας των καμωμάτων τους. Ζουν πάντα με την αίσθησι ότι είναι ξένο σώμα σ' έναν οργανισμό που οποτεδήποτε θελήση θα τους άποβάλη. Επομένως να μη σάς τρομάζουν οι εβραίοι. Επειδή όμως κινούνται στην αφάνεια και με ύπουλα μέσα επιδιώκουν την επιβολή τους χρειάζεται να πάρουμε μερικά μέτρα προφυλάξεως. Ποια είναι αυτά; Το καλύτερο είναι να απομακρυνθούν από την Ελλάδα. Νά πάνε στην γή των πατέρων τους. Κάποτε παρεπονούντο ότι δεν έχουν πατρίδα και εί-

ναν υποχρεωμένοι να μένουν στην ξενητειά. Τώρα έχουν πατρίδα. Αιώνες ολόκληρους αγωνίζονταν για να δημιουργήσουν το κράτος τους. Λοιπόν να μεταναστεύσουν εκεί. Σάν ελάχιστα μέτρα προφυλάξεως του Ελληνικού λαού από τον εβραϊσμό προτείνω: α) να καταργηθή η υπέρ των εβραίων νομοθεσία θ) να διαλυθούν οι εβραϊκές κοινότητες που έχουν άναγορευθή σε Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, γ) να προσδιορισθούν τα περιουσιακά τους στοιχεία δ) να θεωρηθούν οι εβραίοι αλλοδαποί ε) να ελεγχθούν ύπό των καθ' ύλην αρμοδίων υπουργείων όλες οι εβραϊκές και παρασιωνιστικές οργανώσεις.

Κάποτε οι εβραίοι και ξέρουμε άφθονα κείμενα τους, από πολλά δημοσιεύματα μέχρι επίσημες ανακοινώσεις, ίσχυρίζοντο και διέδιδον, ότι δεν έχουν την γη των πατέρων τους, ότι στερούνται πατρίδος κι ότι μόλις κάνουν το δικό τους κράτος, θα πάνε εκεί.

Εν τέλει από το 1948 διαθέτουν το κράτος τους, διαθέτουν και κατεχόμενα εδάφη! Γιατί λοιπόν δεν μας αφήνουν ήσυχους και δεν μεταβαίνουν στην πατρίδα τους;

Ας πάνε λοιπόν στο καλό οι άνθρωποι. Ας γυρίσουν στην πατρίδα τους και τότε θα δήτε, ότι θα σταματήση αμέσως ο άντιεβραϊσμός. Διότι δεν θα υπάρχουν εβραίοι στίς διάφορες χώρες για να προκαλούν αντιεβραϊκές εκδηλώσεις. Πού όμως να αφήσουν οι εβραίοι τους λαούς, όπου παρασιτούν; Το Ισραήλ εξακολουθεί να ζή, διότι το υποστηρίζει και το συντηρεί η Αμερική. Δίχως την αμερικανική στρατιωτική, πολιτική και οικονομική βοήθεια το Ισραήλ θα διελύετο στους τέσσαρες ανέμους. Μέ την σύστασι του εβραϊκού κράτους οι Ιουδαίοι απέδειξαν, ότι είναι ανίκανοι να διατηρήσουν ένα κράτος. Υπεράξιοι είναι στίς συνωμοσίες και στίς δολοπλοκίες για να διαβρώνουν τα Εθνη, αλλά ανάξιοι να υπερασπίσουν την χώρα τους. Η Αμερική παίζει σήμερα τον ρόλο του Ίεχωβά. Μέχρι πότε όμως; Όταν στο μέλλον οι Αμερικανοί θα εγκαταλείψουν τους εβραίους, τότε θα διαπιστώσετε την πολεμική αρετή του περιούσιου λαού ο όποιος συνεπής στην έθνοθρησκευτική του παράδοσι πάνοπλος σκοτώνει παιδιά.

Όποιος εβραίος με ηρεμία και απροκάλυπτα έρευνήση

την ιστορία του λαού του θα διαπιστώση, ότι οι Ιουδαίοι υπήρξαν θύματα της μεγαλομανίας των έθνικοθρησκευτικών ηγετών των. Διότι δεν είναι τυχαίον, ότι διαφορετικοί λαοί, σε διαφορετικές χρονικές περιόδους, κάτω από διαφορετικά καθεστώτα κατεδίωξαν τους εβραίους. Δέν είναι δυνατόν όλοι αυτοί οι λαοί να έχουν άδικο και δίκαιο οι εβραίοι.

Οι Ιουδαίοι είναι οι κύριοι υπεύθυνοι των διωγμών που υπέστησαν, διότι με την συμπεριφοράν τους και πρό παντός με τις επιδιώξεις τους προκαλέσανε την οργή ν των εθνών, όπου ζούσαν η ζουν.

Πιστεύουν ότι είναι οι «εκλεκτοί του Θεού» κι ότι ο Ίεχωβάς τους διάλεξε για να κυβερνήσουν τον κόσμο και να υποτάξουν όλα τα έθνη. Αυτό δεν μας πειράζει καθόλου. Ας πιστεύουν στο παραμυθάκι που τους έμαθαν από μικρά παιδιά. Αλλά να θέλουν να επιβληθούν στα έθνη, όχι ανεβάζοντας τους εαυτούς των, αλλά κατεβάζοντας τους άλλους, είναι λογικόν ότι θα συναντήσουν άντίδρασι. Διότι κανένα έθνος και κανένας λαός δεν μπορεί να άνεχθή την εβραϊκή κυριαρχία. Δυναμικά και πολιτιστικά οι εβραίοι ουδέποτε έστάθησαν ίκανοί να επικρατήσουν, όπως πολλές φορές συνέβη με τους Ελληνες, οι οποίοι κυβερνήσανε όλο τον κόσμο, χωρίς την βοήθεια κανενός Ίεχωβά, αλλά χάρις στη πολιτιστική και πολεμική τους Ικανότητα. Ακόμη κι όταν μας νίκησαν οι Ρωμαίοι ύπετάγησαν σε μάς, χάρις στην ανωτερότητα του πολιτισμού μας.

Ο Ρωμαίος ποιητής Όράτιος (65-8μ.Χ.) σ' ένα και μόνο στίχο απέδωσε αυτήν την ίστορικήν αλήθειαν: «Graecia capta ferum victorem cepit» (δηλαδή: «η κατακτηθείσα Ελλάς κατέκτησε τον αγροίκον νικητήν της» («Επιστολές» Η, 1, 156).

Η εβραϊκή θρησκεία έξ αρχής ήταν προωρισμένη για κτηνώδεις βοσκούς, γι' αυτό ο θεός τους απαγορεύει να κάνουν έρωτα με τετράποδα. Η εβραϊκή λοιπόν θρησκεία επειδή ακριβώς απευθύνεται σε κατωτέρους ανθρώπους δεν αντέχει σε καμμιά επιστημονική η έστω κριτική κοινής σκέψεως. Οι εβραίοι ιθύνοντες το γνώριζαν αυτό, αλλά δεν διέθεταν άλλο μέσο προωθήσεως των ομοφύλων τους, παρά την θρησκευτική δεισιδαιμονία, η οποία ένσταλλαζο-

μένη στην ψυχή από βρεφικής ηλικίας δημιουργεί πνευματική τύφλωσι.

Και μόνο που ο εβραίος είναι φανατισμένος μου αρκεί για να τον θεωρώ υπάνθρωπο. Στή Ν. Υόρκη, (την όποία ο διάσημος ηθοποιός Ερολ Φλύν από NEW YORK ώνόμαζε JEW YORK έξ αιτίας του πλήθους των εβραίων) έβλεπα στους κεντρικούς δρόμους τους ορθοδόξους θα έλεγα Ιουδαίους. Κυκλοφορούν ντυμένοι στα μαύρα, με μαύρα καπέλλα, γένεια και κοτσίδες. Σκεφτόμουνα: αυτά τα υποκείμενα πιστεύουν στ' αλήθεια ότι είναι «εκλεκτοί του Θεού»; πιστεύουν στ' αλήθεια ότι ο Θεός τους διαβεβαίωσε ότι θα τους δώση τα αγαθά των Εθνών; κι ότι όλοι οι λαοί θα δουλεύουν για το Ισραήλ;

Περάσανε πάνω από 3.000 χρόνια κι ο θεός δεν ικανοποίησε τους εκλεκτούς του. Δεν μπόρεσε; μετάνοιωσε; δεν θέλησε; δεν ξέρω. Πάντως το γεγονός είναι ότι πάνω από 3000 χρόνια οι εβραίοι δεν κατωρθώσανε να κυριαρχήσουν όπως τους ύπεσχέθη ο Θεός τους. Απλώς πετυχαίνουν κατά καιρούς να επικρατούν άφανώς η εμφανώς σε κάποια χώρα, να αυθαδιάζουν να ύπερεκμεταλλεύωνται τον λαό της, έως ότου έξεγερθή και τους συντρίψη. Τότε κλαίγουν, παραπονιούνται και κατηγορούν για τον αντισημιτισμό, που οι ίδιοι με τα έργα τους προκαλέσανε.

5. Μίσος και έγκλημα

Στίς 29 Μαΐου 1453 κυριεύεται η Κωνσταντινούπολις. Ο Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος Παλαιολόγος πίπτει ηρωϊκώς μαχόμενος. Η άλωσι της πόλεως ορίζει το τέλος της Ελληνικής Κοσμοκρατορίας. Οι Βάρβαροι Οθωμανοί που μπήκαν μέσα, για πολλές μέρες σφάζουν καί λεηλατούν. Τίποτε δεν μένει όρθιον. Οι εβραίοι δεν κινδυνεύουν καθόλου. Απεναντίας ενθουσιασμένοι από την Ελληνική τραγωδία, συνεργάζονται με τους Τούρκους και φυσικά κερδοσκοπούν.

Χαρακτηριστικώς αναφέρω, ότι οι Τούρκοι αιχμαλώτισαν 60.000 περίπου νέους Ελληνας και Ελληνίδας, ανάμεσά τους και μερικούς Λατίνους, τους οποίους πωλούν ως σκλάβους στους εβραίους. Οι Ιουδαίοι τότε εθησαύρισαν από το δουλεμπόριο που έκαναν. Σχετικώς στην Εγκυκλοπαίδεια ΗΛΙΟΣ (τόμος 11ος σελ. 897 λ. «Κωνσταντινούπολις») διαβάζομεν:

> *«Επί τρεις ημέρας (1453, 29-31 Μαΐου) έπεκράτησαν σφαγαί, λεηλασίαι, αιχμαλωσίαι και παντός είδους άλλαι βιαιοπραγίαι εν τη καταλειφθείση πόλει. Λέγεται ότι τότε περί τάς 60 χιλιάδας Ελλήνων και Λατίνων περιήλθον είς τουρκικήν αιχμαλωσίαν. Εξ αυτών πολλοί επωλήθησαν εις Εβραίους, οι οποίοι κατά την Αλωσιν και μετ' αυτήν πολύ επλούτισαν μετερχόμενοι την εμπορίαν των σκλάβων, έχοντες ιδίαν συνοικίαν εις τον Γαλατά και ιδίαν «παλαιάν Εβραϊκή σκάλαν», κειμένην πιθανώτατα πλησίον του Βαλούμ-Παζάρ».*

Η σκοτεινή περίοδος της Τουρκοκρατίας αρχίζει. Ο Ελληνισμός υποφέρει όχι μόνο από την τουρκική κατοχή, αλλά και από τους εβραίους, ιδίως από τους τελευταίους. Ναί, μη σας φαίνεται παράξενο. Ο Τούρκος το μόνο που ήθελε ήταν να εχη εδραιωμένη την εξουσία του και να

είσπράττη φόρους. Αντίθετα οι εβραίοι μας μισούσαν σαν Εθνος και προσπαθούσαν να μάς εξαφανίσουν.

Ο Γ. Ιωάννου («Καθημερινή» 7 Μαρτίου 1976) άν και φιλοεβραίος παρατηρεί σ' άρθρο του ότι:

> *«οι Εβραίοι υπήρξαν υποδειγματικοί υπήκοοι του Πατισάχ. Ευκαιρία δεν έχασαν για να του κάνουν το χατήρι, όταν εμείς σερνόμασταν στης δουλείας τα χώματα».*

Αλλά δεν έκαναν μόνο τα χατήρια στους Τούρκους, ήτανε ακόμη εκτός από οικονομικοί καταπιεστές των Ελλήνων και κατάσκοποι. Ο Δ. Δανιηλίδης στο βιβλίο του *«Η νεοελληνική κοινωνία και οικονομία»* (εκδ. «Σαμαρόπουλος» ΑΘ. 1934, σελ. 215) αναφέρει τον τρόπο με τον όποιον οι εβραίοι κέρδιζαν την εμπιστοσύνη των Σουλτάνων και πώς από τον *«κύκλο τους άναδειχθήκανε σύμβουλοι και κατάσκοποι».* Ο διαβόητος εβραίος Μαυρογόνατος κατέδιδε τους Ελληνες επαναστάτες στις ενετικές αρχές, διότι οι εβραίοι θέλανε οι Ελληνες να είναι υπόδουλοι. Δέν τους ενδιέφερε ο κατακτητής. Οι Ελληνες μόνο να είναι σκλάβοι. Ο εβραίος Ναζή, επίσης κατατυράννησε τα Ελληνικά νησιά και υπήρξε η αιτία της τουρκικής κατακτήσεως της Κύπρου.

Αλλά ας δούμε, για να δώσω μιά είκόνα, τι ήσαν ο Μαυρογόνατος και ο Νάζη η Ναζή.

Γιά τον πρώτο η «Μεγάλη Εγκυκλοπαίδεια Πυρσός» (εκδ. 1931, τόμος ΙΣΤ, σελ. 786 λ. «Μαυρογόνατος») γράφει: *«Μαυρογόνατος Δαυίδ Ηλίας. Εβραίος έμπορος διαμένων έν Ρεθύμνη της Κρήτης κατά τα μέσα του ΙΕ αιώνος. Τω 1453 εμήνυσεν εις τάς ενετικάς αρχάς τον πρόκριτον Ρεθύμνης Σήφην Βλαστόν, ως μελετώντα επανάστασιν κατά των Ενετών. Ο Βλαστός και η σύζυγος του μετά των τέκνων των συλληφθέντες υπό των Ενετών, εθανατώθησαν οικτρώς έν τη φυλακή, ο δέ Μαυρογόνατος αμειφθείς γενναίως υπό των Ενετών μετηνάστευσεν εις Ενετίαν μέχρι του 1462, ότε, επανελθών εις Ρεθύμνην έμύνησε τους προκρίτους Ίωάννην και Γεώργιον Γαβαλάδες ως συνωμοτούντες κατά των Ενετών και επέτυχε και*

τούτων την έξόντωσιν. Η Ενετική κυβέρνησις αμοίβουσα τάς υπηρεσίας του έδωσεν αυτώ 3 χιλιάδες φλωρίων και προσέτι επεδίκασεν αυτώ ετήσιον επιχορήγησιν έκ 500 φλωρίων μεταβιβαζόμενη και είς τους κληρονόμους του, πλέον δέ τούτων εχορήγησεων αυτώ και τοις λοιποίς έν Κρήτη εβραίους διάφορα προνόμια...»

Όσο για τον δεύτερο στην «Εγκυκλοπαίδεια ΗΛΙΟΣ» (τόμος 14, σελ. 300 λ. «Νάζης») διαβάζομεν:

> *«ΝΑΖΗΣ, δόν Ιωσήφ, Διάσημος Εβραίος τραπεζίτης και οικονομικός παράγων της εποχής του, γεννηθείς το 1525 είς Πορτογαλίαν. Επεδόθη είς τραπεζιτικάς και άλλας επιχειρήσεις είς Βέλγιον, Ίταλίαν και Γαλλίαν και χάρις είς το έπιχειρηματικόν του πνεύμα εσχημάτισε τεραστίαν περιουσίαν. Κατώρθωσε να προσελκύση την εύνοιαν των διαφόρων βασιλικών οίκων της Δύσεως και μέ την αύξησιν της ισχύος και της επιρροής του ήρχισε να καλλιεργή τολμηρά σιωνιστικά σχέδια. Ο Ναζής είχεν εκχριστιανισθή βιαίως, μη δυνάμενος όμως να υποκρίνεται τον χριστιανόν, μετέβη και έγκατεστάθη είς Κωνσταντινούπολιν, όπου, ως Ιουδαίος πλέον, χάρις είς την φιλίαν του σουλτάνου Σουλεϊμάν Β' απέβη ταχέως ο ρυθμιστής της οικονομικής και πολιτικής ζωής της Τουρκίας, ερχόμενος είς απ' ευθείας έπαφήν με τάς ευρωπαϊκάς κυβερνήσεις και τους βασιλείς της Δύσεως.*

Αφού απέτυχεν είς τάς προσπαθείας του να ιδρύση ιουδαϊκήν εστίαν είς τήν Παλαιστίνην, έλαβε παρά του σουλτάνου ως τιμάριον την Νάξον, Ανδρον, Μήλον και άλλας νήσους του Αιγαίου, με τον τίτλον του δουκός. Κατά το διάστημα της δεκατριετούς ηγεμονίας του ουδέποτε έπεσκέφθη τάς νήσους του, αλλ' εκυβέρνα αύτάς από το μεγαλοπρεπές δουκικόν παλάτιόν του του Πέραν της Κωνσταντινουπόλεως, όπου έζη με ήγεμονικήν έθιμοτυπίαν, εξερχόμενος πάντοτε συνοδεία ενόπλων. Τήν τοπικήν διοίκησιν του τιμαρίου του ήσκει ο τοποτηρητής του Φραγκίσκος Κορονέλλος.

Ο Νάξης εμηχανορράφει διαρκώς εις την Κωνσταντινούπολιν κατά της Βενετίας και επέτυχε να έξωθήση τον σουλτάνον είς την κατάκτησιν της Κύπρου. Ο Νάξης, η δύναμις του οποίου είχε μειωθή από του θανάτου του Σελίμ (1574), απέθανε το 1579, το δέ δουκάτον του προσηρτήθη είς την Τουρκίαν».

Θά συμπληρώσω και μερικά αλλά στοιχεία. Ο εβραίος Νάζης, μετέβαλε το όνομά του και στα έγγραφα της εποχής αναφέρεται ως Φράνκ Μπέυ Ογλού! Οταν απέθανε την θέσι του πήρε ένας άλλος εβραίος ονόματι Σολομών Νάθαν Ασκενάζυ, που μετονομάσθηκε σε Αλαμάν Ογλού! Το 1985 το Ελληνικό Γενικό Επιτελείο Στρατού κυκλοφόρησε το βιβλίο του PAUL COLES: «Οι Οθωμανοί στην Ευρώπη» (εκδ. ΔΕΚ/ΓΕΣ Αρ. 106, σελ. 215,218) όπου διαβάζομεν τα εξής:

> *«Ο Ιωσήφ Νάζι τους συνήντησε εκεί το 1554 και αμέσως απεκάλυψε ότι ανήκε στην ιουδαϊκή πίστη. Κατά τα επόμενα χρόνια έγινε διάσημος ως έμπορος ειδικευμένος στο εμπόριο των κρασιών και ώς έμπιστος διπλωματικός σύμβουλος της οθωμανικής κυβερνήσεως και ως γενναιόδωρος προστάτης των εβραϊκών φιλολογικών κύκλων της Κωνσταντινουπόλεως και της Θεσσαλονίκης. Τουρκικά έγγραφα της εποχής τον αναφέρουν ως Φρανκ Μπέυ Ογλού. για τους κατοίκους της Κωνσταντινουπόλεως ήταν απλώς ο «Μέγας Εβραίος». Μιά περίοδος σημαντικής επιρροής και ισχύος άρχισε με την ανάρρηση στο θρόνο του φίλου και προστάτου του Σελίμ του ΙΙ, το 1566. Ό Σελίμ τόν ωνόμασε δούκα της Νάξου, ένα τιμάριο που περιλάμβανε μιά δωδεκάδα νησιών του Αιγαίου με σημαντική εμπορική και κάποια στρατηγική σημασία. Δημιούργησε ένα δίκτυ διπλωματικών και εμπορικών επαφών στην Πολωνία, στη Μολδαβία και στη Βλαχία. Αργότερα ο Σελίμ του παραχώρησε το μονοπώλιο της εισαγωγής κρασιών στην Κωνσταντινούπολη. Στήν αυλή ήταν εξέχον μέλος του φιλοπόλεμου κόμματος, που διατηρούσε*

την παράδοση του Χαϊρεδίν Βαρβαρόσσα, κηρύσσοντας αδιάκοπες εχθροπραξίες εναντίον όλων των καθολικών μεσογειακών δυνάμεων. Απέβλεπε στο θρόνο της Κύπρου, όταν οι οθωμανικές δυνάμεις εισέβαλαν στη νήσο το 1570.

Η επιρροή του Ιωσήφ Νάξι έπεσε μετά τη σύναψη ειρήνης με τη Βενετία το 1573, και τό θάνατο του Σελίμ, το 1574, οπότε αποτραβήχτηκε σ' ένα βίο, τον όποιο ο βιογράφος του Σέσιλ Ρόθ αποκαλεί «χρυσωμένη αφάνεια», στο παλάτι του στο Μπελβεντέρε, απάνω στο Βόσπορο. Το ρόλο του ως αυλικού, επιχειρηματία και συμβούλου για την εξωτερική πολιτική ανέλαβε αμέσως ένας άλλος Εβραίος, ένας πρόσφυγας γερμανικής καταγωγής, ο Σολομών Νάθαν Ασκενάζι, ο Αλαμάν Όγλού για τους Τούρκους χρονικογράφους».

Ο «Μέγας Εβραίος» λοιπόν χάρις στους Τούρκους ηγεμόνευσε στο Αιγαίο και ήθελε τον Θρόνο της Κύπρου!!

Το ιστορικώς βεβαιότατον είναι ότι οι εβραίοι δεν θέλανε την Ελληνική Επανάστασι και καταπολεμούσανε με δόλια μέσα, κάθε απόπειρα επαναστάσεως. Προσφιλής τους τακτική ήταν να επισημαίνουν τους επαναστάτες και να τους προδίνουν στίς Τουρκικές αρχές. Ετσι αύξάνανε την ευγνωμοσύνη των Τούρκων και είσπράττανε χρηματικές αμοιβές.

Γιά να μη μακρυγορώ υπενθυμίζω την περίπτωσι του φλογερού πατριώτου του Επισκόπου Τρίκκης Διονυσίου, του επονομαζομένου Σκυλοσόφου. Αυτός όταν καθαιρέθηκε για τις επαναστατικές του ενέργειες, εταξίδευσε στην Ευρώπη και συνωμότησε με βασιλείς (Κάρολος Β', Ερρίκος Δ) κατά των Τούρκων. Τελικά μόνος του κατώρθωσε να παρασύρη σ' έπανάστασι τους Ηπειρώτες χωρικούς της Πίνδου. Η ενέργεια του Διονυσίου υπήρξε μιά ύπερτολμηρή πράξι παλληκαριάς. Δέν είχε καμμιά ελπίδα επιτυχίας κι όμως έγινε. Η αξία της από την αποψι της τονώσεως του ηθικού των σκλαβωμένων υπήρξε ανυπολόγιστος, διότι οι «ραγιάδες» είδαν ότι, άν και άοπλοι μπο-

ρούσαν έστω για λίγο, να επιβληθούν. Μετά την καταστολή του κινήματος ο Διονύσιος κρύφθηκε, αλλά τον προδώσανε οι εβραίοι. Τα γεγονότα συνοπτικά εξελίχθησαν ως εξής: *«Τήν νύκταν λοιπόν της 10ης προς την 11ην Σεπτεμβρίου 1611 επί κεφαλής 800 χωρικών αόπλων έπί το πλείστον ... επέδραμε κατά των Ιωαννίνων, προέβη είς σφαγάς των έν αύτοίς ανύποπτων Τούρκων και επυρπόλησε το κτίριον του τοπάρχου Οσμάν Πασά. Οι Τούρκοι ένοπλοι όντες, άν και κατ' αρχάς κατεθορυβήθησαν τους έτρεψαν είς φυγήν και εφόνευσαν πολλούς, όχι μόνον από τους έπαναστάτας αλλά και από τους Χριστιανούς κατοίκους των Ιωαννίνων. Ο Διονύσιος απομείνας μόνος κατέφυγε είς το κάτωθεν του ναού του Αγίου Ιωάννου σπήλαιον. Και σήμερον «τρύπα του σκυλοσόφου» καλούμενον ίνα κρυβή. Τη προδοσία όμως των εβραίων το χρονικόν αναγράφει και η παράδοσις διασώζει συλληφθείς έξεδάρει ζών, το δέ δέρμα του* «γεμίσαντες άχυρον *το περιέφερον από πόλιν είς πόλιν και τέλος είς αυτήν τήν Κωνσταντινούπολιν...»* (Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια «ΠΥΡΣΟΣ» τόμος Θ', σελ. 406 λ. «Διονύσιος ο σκυλόσοφος»).

Μετά την καταστολή της επαναστάσεως του Διονυσίου οι εβραίοι προδώσανε η κατηγορήσανε πολλούς ιερείς που βρήκαν βασανιστικό θάνατο. Τραγική ήταν η περίπτωσι του Αρχιεπισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου Ίερομάρτυρος Σεραφείμ. Τού έκοψαν την μύτη *«έσουβλίσθη και μετά ταύτα απεκόπη η κεφαλή αυτού υπό των δημίων»* («Λεξικόν των Νεομαρτύρων», «εκκλησιαστικοί εκδόσεις» Αθ. 1972, τόμος 3ος, σελ. 450)'.

Διαφορετικός από τον Διονύσιο ήταν ο Κοσμάς ο Αίτωλός (1714-1779) ο οποίος προετοίμαζε την επανάστασιν διά της παιδείας των Ελλήνων. Οι εβραίοι που παρακολουθούσανε την δράσι του, που ίδρυε παντού σχολεία άνησυχούσαν. Ο ίδιος δέ ο Κοσμάς, ο οποίος έγνώριζε το ποιόν των Ιουδαίων *«παρήνει τους Χριστιανούς να απέχωσι πάσης κοινωνίας και συναλλαγής προς τους Ιουδαίους»* (Σπ. Αραβαντινός: «Ιστορία Αλή Πασά» έκδ. «Πύρρος» τόμος 1ος Αθ. 1895 σελ. 30). Μετά πολλά και *«ένεκα διαβολών ισραηλιτών»* (ένθ. άνωτ.) οι Τούρκοι

(Κούρτ Πασάς) αφού πληρωθήκανε από τους εβραίους έθανάτωσαν τον Κοσμά. Το ότι οι Τούρκοι δεν έπιθυμούσαν τον φόνο του Ίεράρχου φαίνεται κι από την αντίδρασι του Αλή Πασά, ο οποίος αγανάκτησε όταν έπληροφορήθη ότι σκοτώσανε τον Κοσμά και έκτισε Εκκλησία εις μνήμη του, ακριβώς όπου τον άπαγχονίσανε.

Ο Κοσμάς στίς 2 Μαρτίου 1779 τελείωνε επιστολή, προς τον άδελφόν του Χρύσανθο με τα ακόλουθα λόγια:

> *«Δέκα χιλιάδες Χριστιανοί με αγαπώσι και ένας με μισεί. Χίλιοι Τούρκοι με άγαπώσι και ένας όχι τόσον. Χιλιάδες εβραίοι θέλουν τον θάνατον μου και ένας όχι.*
>
> *Όσός αδελφός*
> *Κοσμάς ιερομόναχος»*

(Χ. Κοντού:«Εφημ.των φιλομαθών» τομ. ΙΕ, 1867, σελ. 1413 και είς Φ. Μιχαλόπουλο: «Κοσμάς ο Αιτωλός» σελ. 110).

Το εβραϊκό μίσος κατά του Κοσμά εκδηλωνότανε με φοβερή κακία. Δέν τον άφηναν ούτε να μιλήση ακόμη. Οταν πήγε στην Κέρκυρα.

> *«Οι Εβραίοι, που χιλιάδες απ' αυτούς κατοικούσαν στο νησί, επιστρατεύθηκαν και μοίρασαν χρήματα στους μπράβους για να χτυπήσουν τον κόσμο. Ηξεραν πώς ο Κοσμάς τους είχε κηρύξει τον πόλεμο. Οταν επί τέλους ο ιεροκήρυκας βγήκε από το κάστρο, ο λαός τον συνόδευσε ως το Μαντούκι, όπου έμεναν Μανιάτες πάροικοι, φημισμένοι για την παλληκαριά τους σ' όλη την Κέρκυρα. Τ' απόγευμα κήρυξε ο Κοσμάς και συνεπήρε τα πλήθη. Αλλ' όταν έστρεψε το λόγο εναντίον των αρχόντων και των πλουσίων κι ιδίως εναντίον των Εβραίων, στρατιώτες κι άλλα πληρωμένα στοιχεία ώρμησαν εναντίον του. Εγινε πάλη και τό πουκάμισο του αγίου σχίστηκε. Ο λαός κυριάρχησε κι οι στρατιώτες άποτραβήχτηκαν. Τότε ο πρεβεδούρος παρακάλεσε τον Κοσμά ν' αναχωρήσει, προσφέροντας ο ίδιος πλοίο. Βλέποντας την*

εξαγρίωση και το φανατισμό των λαϊκών στοιχείων ο Κοσμάς αποφάσισε να φύγει τη νύχτα χωρίς πομπή. Τα ξεσχισμένα κομμάτια του πουκαμίσου του μ' ευλάβεια τα πήραν οι χωρικοί και τα διαφύλαξαν μέσα σε χρυσή θήκη, όπου βρίσκονται σήμερα σ' εξοχική εκκλησιά και θεωρούνται θαυματουργά.

(ένθ. άνωτ. σελ. 94) και αλλού:

«Κήρυττε ανύποπτος έξω από το Τεπελένι, όταν οι Τούρκοι της Πόλεως μιλημένοι από τους Εβραίους και τους ανθρώπους του Κούρτ πασά διέλυσαν βίαια τη συγκέντρωση κι επεχείρησαν να κακοποιήσουν τον Ιεροκήρυκα».

(ένθ. άνωτ. σελ. 118).

Στή βιογραφία του, που προανάφερα διαβάζετε συχνά φράσεις, όπως *«οι εβραίοι τον έβλεπαν μ' εχθρότητα και μίσος»* (σελ. 86), *«ο φανατισμός και το μίσος των εβραίων»* (σελ. 103). Αλλά κι ο Κοσμάς δεν υποχώρησε. Στά κηρύγματα του υπήρξε κεραυνός εναντίον των Ιουδαίων»

«Τώρα έχω μάτια να βλέπω τον Εβραίον; Ενας άνθρωπος να με υβρίζη, να φονεύση τον πατέρα μου, τη μητέρα μου, τον αδελφόν μου και ύστερα το μάτι να μου βγάλη, έχω χρέος ωσάν χριστιανός να τον συγχωρήσω. Το να υβρίζει όμως τον Χριστόν μου και την Παναγίαν μου δεν θέλω να τον βλέπω. Και η ευγένεια σας πώς σας βαστά η καρδιά να κάνετε πραγματείας με τους Εβραίους; Εκείνος, όπου συναναστρέφεται με τους Εβραίους, αγοράζει και πωλεί, τι φανερώνει; Φανερώνει και λέει πώς καλά έκαμαν οι Εβραίοι και έθανάτωσαν τους προφήτας και όλους τους καλούς. Καλά έκαμαν και κάμουν να υβρίζουν τον Χριστόν μας και την Παναγίαν μας. Καλά κάνουν και μάς μαγαρίζουν. Λοιπόν μην αγοράζετε τίποτε από αυτούς. Ταύτα διατί σας τα είπα χριστιανοί μου; Οχι διά να φονεύετε τους Εβραίους

και να τους κατατρέχετε, αλλά να τους κλαίετε».

(«Διδαχαί Κοσμά» έκδ. «Αποστολια» 1897 σελ. 63).

Τελικά *«οι εβραίοι επήγαν είς τον Κούρτ-Πασάν και του έδωσαν πολλά πουγγιά για να τον θανάτωση»* («Βίος Κοσμά» Βενετία 1814, σελ. 28). Συγκεκριμένα οι Ιουδαίοι πλήρωσαν τον Τούρκο δολοφόνο με 20.000 γρόσια. Το πτώμα του άπαγχονισθέντος Αγίου ρίξανε σ' ένα ποτάμι με μιά πέτρα δεμένη στο λαιμό, όπως αργότερα κάνανε στον πατριάρχη Γρηγόριο Ε'. Ενας ευσεβής Ελλην το ανέσυρε και τον θάψανε στον νάρθηκα της εκκλησίας τις Θεοτόκου στο χωριό Καλικόντασι.

Τα χρόνια της δουλείας των Ελλήνων οι έβραίοι θριαμβεύουν και φυσικά θησαυρίζουν. Μαζεύονταν γύρω από τους ισχυρούς Πασάδες και με γλοιώδες κολακείες εξασφάλιζαν την εύνοιά τους. Όποιο βιβλίο ιστορίας διαβάσετε για Τούρκους θα συναντήσετε δίπλα τους και τους εβραίους. *«Εβραϊκές οικογένειες, είχαν από πολύ καιρό ασπασθεί το Ισλάμ και κατείχαν την εποχή του Σουλτάνου υψηλές θέσεις...»* γράφει ο καθηγητής Πανεπιστημίου Φ. Βέμπερ στην εργασία του *«Ο επιτήδειος ουδέτερος» (έκδ. Γ.Ε.Σ. Αθ. 1985 σελ. 50).* Βέβαια αν και παρίσταναν τον μουσουλμάνο, οι εβραίοι παρέμεναν πάντοτε εβραίοι. Χάριν του κέρδους προσεποιούντο ότι άλλαξοπίστησαν. Ο Αραβαντινός στην *«Ιστορία του Αλή Πασά»* συχνά μνημονεύει τους Ιουδαίους που τον περιτριγύριζαν π.χ. *«Μωσάκης ο Εβραίος* (τόμος Β, σελ. 472 υπ. 4) *«Ραφαήλ Κοέν»* (τόμος Β, σελ. 367) μάλιστα αυτός έπαιξε χαρτιά με τον Αλή έχασε και δεν είχε να τον πληρωση! Ο Ιστορικός αναφέρει επίσης (τόμος Β, σελ. 375, ύπ. Ι) και για τον ερωτικό δεσμό μιας οθωμανίδος μ' έναν Ελληνα και αποκαλύπτει τον παραδοσιακό χαρακτήρα του εβραίου, ο όποίος πρώτα τους διευκόλυνε και κατόπιν τους πρόδωσε με συνέπεια να συλληφθούν και να θανατωθούν με λιθοβολισμό: *«Αί συνεντεύξεις των δύο εραστών διηυκολύνοντο ύπότινος Εβραίου όστις, άξιος όντως απόγονος του Ισκαριώτου προύδωσεν αυτούς».* Αλλού πάλιν παρουσιάζεται ο εβραίος με την συνηθέστερη ίδιότητά του, ως ασχολουμένου με τα οικονομικά των Τούρκων:

«Βεβαίως, ο Αλής δεν είχε καταστή γενναιόδωρος λόγω της ηλικίας. Αυτοστιγμεί διέταξε τον επικεφαλής της υπηρεσίας ανεφοδιασμού Εβραίον να αύξηση τάς τιμάς των τροφίμων!»

(«Εστία» 28 Μάρτ. 1978)

Μέχρι καν τον προφήτη κάνανε για να ευχαριστήσουν τους Τούρκους: *«ένας Εβραίος από την Θεσ/νίκη προφήτευσε το μέλλον...»* του Σουλτάνου Μουράτ Γ' (Δ. Δανιηλίδη: *«Η νεοελληνική κοινωνία και οικονομία» έκδ. «Σαμαρόπουλος» Αθ. 1934, σελ. 210) ενώ άλλοι* γίνανε χορευτές, για να διασκεδάσουν τους Οθωμανούς (ενθ. άνωτ.)

Οι Τούρκοι ούτε ήσαν, ούτε είναι τόσο αφελείς όσο τους νομίζουν. Αλλως τε η Οθωμανική αυτοκρατορία δεν μπορεί να θεωρηθή έργον αφελών. Συμφωνώ απόλυτα ότι με τον πολιτισμό δεν έχουν σχέσιν, αλλά κουτοί δεν είναι. Ξέρανε λοιπόν ότι οι εβραίοι υποκρίνονται, αλλά τους έχρειάζοντο, διότι τους μετεχειρίζοντο. Αναγνωρίζω προς τιμήν των Τούρκων, ότι επανειλημμένα διέσωσαν Ελληνες από το εβραϊκό μίσος, όπως και μερικές φορές δεν άντέχανε τον εβραϊσμό και ξεσπάθωναν εναντίον του. Πολλές φορές, ιδίως οι Γενίτσαροι, λεηλατούσαν τα εβραϊκά καταστήματα.

Η κήρυξι της επαναστάσεως του 1821 αποδεικνύει πλέον και στον κακοπροαίρετα δύσπιστο την στάσι των εβραίων έναντι των Ελλήνων. Τώρα πιά οι εβραίοι δεν είναι κατάσκοποι, φοροεισπράκτορες, προδότες, δολοφόνοι, όπως ήταν πρίν. Τώρα δρουν ομαδικά σαν εβραίοι και σφάζουν τους Ελληνες. Γιά το ολοκαύτωμα των Ελλήνων από τους εβραίους το 1821 δυστυχώς δεν γραφήκανε βιβλία. Οτι γνωρίζουμε το ξέρουμε από τα αξιόπιστα απομνημονεύματα των αγωνιστών του 1821.

Τα παιδιά μας στο σχολείο μαθαίνουν για τις σφαγές, που διέπραξαν οι Τούρκοι. Γιά τα εγκλήματα των εβραίων δεν τους λέγουν τίποτε. Παραδείγματος χάριν, από τα απομνημονεύματα του Λ. Κουτσονίκα *(«Απομν. αγωνιστών 1821» τόμος 6ος σελ. 91)* μαθαίνουμε για την είσβολή των εβραίων στη Νάουσα:

«οί δέ θρασύδειλοι εχθροί του Χριστιανισμού Ιουδαίοι της Θεσσαλονίκης τρέχοντες, αυθορμήτως έγένοντο δήμοι, σφύζοντες ως ζώα τους ανθρώπους. Φρίκη κατελάμβανε πάσαν ψυχήν ζώσαν διά τάς τρομερωτάτας άνοσιουργίας αυτών, και έν τούτοις ουδεμία των βαρβάρων εκείνων ψυχών ελάμβανε το ελάχιστον αίσθημα οίκτου».

Επί του αύτού θέματος διαβάζομεν αλλού *(Χ. Στασινοπούλου: «Λεξικό Ελληνικής Επαναστάσεως 1821» τόμος Β, σελ. 65, λ. «Εβραίοι»)* ότι:

«Κατά την καταστροφή της Νάουσας, τον Απρίλιο του 1822, από τον Αβδούλ Αμπούδ, εξακόσιοι Εβραίοι, που ακολουθούσαν το ασκέρι του αιμοβόρου Τούρκου πασά, άποτελέσανε πραγματικό σώμα δημίων και βασανιστών. Απερίγραπτα είναι τα όσα έκαναν στον άμαχο πληθυσμό της μαρτυρικής αυτής πόλεως».

Μιά περιοχή της Ελλάδος που είχε επισύρει το έξαλλο μίσος των εβραίων ήταν η ηρωϊκή Χίος. Είναι ιστορικώς βέβαιον, ότι οι Ιουδαίοι προκαλέσανε την καταστροφή της από τους Τούρκους για να λεηλατήσουν τον πλούτο των πολυαρίθμων Χιακών εργαστηρίων. Επί πλέον συμμετείχαν και οι ίδιοι με τον φρικτότερο τρόπο στίς σφαγές. Ο αγωνιστής του 1821, γραμματεύς του Κανάρη και μετέπειτα βουλευτής Σύρου Ανδρέας Μάμουκας (1801-1884) έχει περιγράψει σαν αυτόπτης μάρτυς τα αίμοσταγή εβραϊκάεγκλήματα.

Η μανία των εβραίων κατά των Ελλήνων βεβαιώνει *«ήτο απερίγραπτος»* παρακάτω λέγει, ότι δεν μπορεί να έκφράση τον τρόπο με τον όποιο οι Ιουδαίοι μετεχειρίζονται τα νεκρά σώματα των Ελλήνων. Αξιοσημείωτον είναι ότι αποκαλεί τους εβραίους *«μεμισημένον γένος εις όλον τον κόσμον»* και κατόπιν αναφέρει ότι οι εβραίοι δεν συνεκινούντο πρό των γυμνών κρεμασμένων Ελλήνων, αλλά τους κατεκομμάτιαζαν *«ως κρέας έν μακέλλω»* (σφαγείον). Η περιγραφή είναι πραγματικά ανατριχιαστική

και μπορείτε να την διαβάσετε στο «Χιακόν Αρχείον» που έπεμελήθη ο Ίω. Βλαχογιάννης (τόμος 1ος, έκδ. «Αρχείων της Νεωτέρας Ελληνικής Ιστορίας» Αθήναι 1924, σελ. 314-315). Σας παραθέτω μέρος του κειμένου και προκαλώ το έν Ελλάδι εδρεύον λαλίστατον «Κεντρικόν Ίσραηλινόν Συμβούλιον» να μας πή την γνώμη του:

Τών Εβραίων των πρό χρόνων ευρισκομένων επάνω εις τήν Χίον η μανία ήτον απερίγραπτος. Η επιθυμία ήν είχον άκούοντες και βλέποντες τάς καθ' ήμέραν σφαγάς των χριστιανών ήτον αχόρταστος, και ηύχοντο να μην ήθελε διασωθή κανείς, όταν έβλεπον μερικούς χριστιανούς βαλμένους εις την σκοτεινήν φυλακήν, από την οποίαν ήλπίζετο να γλυτώσουν η κατά των ενεχύρων της χώρας οργή των ούτε διά στόματος είνε δυνατόν να έκφρασθή, ούτε διά γράμματος να έξηγηθή, και μάλιστα κατά του Ίερού Μητροπολίτου ηύχοντο να τοις παραδοθή από την διοίκησιν ζωντανός, διά να τον μεταχειρισθούν καθώς ήθελον εκείνοι, ως ουχίμίαν η δύο φοραίς, αλλά καθ' ήμέραν τους άκουα να λέγουν. Η φαντασία σου λοιπόν άς κρίνη με ποίον τρόπον έμεταχειρίσθησαν τα των αθώων εκείνων νεκρά σώματα, όταν τοις έσυγχωρήθη από την διοίκησιν να τα κατεβάσουν από την άγχόνην, άλλα την ιδίαν έκείνην ήμέραν και άλλα την έρχομένην. Ούτ' εγώ ο ίδιος όπου έγινα αυτόπτης να σ' εκφρασθώ κατ'άξίαν (δεν) δύνομαι. Δεν είναι ούτε θαύμα, ούτε υπερβολή, όπως αν το φρόνησης. Διότι εάν τον ίδιον Κύριον της δόξης έσταύρωσαν, πόσον περισσοτέραν σκληρότητα έπρεπε να δείξωσιν εις τους αυτόν σεβόμενους, και μάλιστα εις ανθρώπους ενός έθνους, από το όποιον δεν άπελάμβανον παρ' ύβρεις και ονείδη πάσας τάς ημέρας, ως είναι και μεμισημένον γένος εις όλον τον κόσμον εις ανθρώπους, λέγω, κατά των οποίων πρίν συλληφθή είναι προσεκολλημένον έμφύτως το άσπονδον μίσος του. Κρίνε σύ με ποίαν σκληρότητα έτραβήχθησαν γυμνά διά να ριφθώσιν εις την θάλασαν, άμοιρα της συμπαθέστατης εις την

ανθρωπότητα ταφής και των θρησκευτικών εθίμων. Ώς και οι είς τους οποίους έσώζετο όλίγη συμπάθεια Τούρκοι τα έσυμπόνεσαν, διότι οι έκ του κοινού των λαού, είς όσους δεν υπήρχε το της φύσεως συμπαθητικόν, άλλ' η κτηνώδης εκδικητική μανία, άφησαν έπί ημέρας ύστερον κρεμάμενα είς έν των εκεί πλησίον της Καινούριας βρύσεως δένδρων σώματα τινα από τα των ιδίων ενεχύρων, ενώ τα λοιπά είχον συγχωρήσει είς τους καταράτους Εβραίους να τα κατεβάσωσι και τα ρίψωσιν εις την θάλασσαν. Ουδέ ούτω δε κρεμάμενα γυμνά έκαμψαν την σκληρότητα των, επειδή ενώ παραπορεύομενοι έβλασφήμουν την θείαν πίστιν και έσατύριζον τον χριστιανισμόν δεν έλειψαν και νά τα κατακομματιάσουν ώς κρέας έν μακέλλω.

Μόλις πριν διαβάσατε άλλην μίαν άπόδειξιν της εβραϊκής προσφοράς στον Ελληνισμό. Οι σύγχρονοι «ιστορικοί» παραλείπουν να αναφέρουν ότι μαζί με τους Τούρκους έφθασαν στην Χίον εβραίοι από την Σμύρνη και από άλλα μέρη ένοπλοι, για να συμβάλουν στο όλακαύτωμα των Χίων. Ο Μάμουκας που έζησε τα γεγονότα (ήχμαλωτίσθη και έδραπέτευσε) καταγγέλλει τους εβραίους, το *«Χριστιανόμαχον τούτο έθνος»* που με *«άσπονδον μίσος»* ώρμησε στην Χίον διά να *«κουρσεύση και να λεηλατήση και νά καταστρέψη ότι δυνηθή...»!* (ένθ. άνωτ. σελ. 307).

Μου είναι εύκολώτατο να γεμίσω τόμους με ανάλογα περιστατικά είτε ομαδικά, είτε ατομικά. Τα τελευταία είναι έντονώτερα διότι έχουν το προσωπικό στοιχείο. Δηλαδή όταν διαβάζομεν γενικά περί *«τρομερώτατων ανοσιουργιών»* η περί *«σώματος δημίων και βασανιστών»* μειούται η έντύπωσι λόγω του απρόσωπου. Στίς ατομικές περιπτώσεις προβάλλει το μαρτύριο σ' ολόκληρο το φοβερό του μέγεθος. Γιά να γίνω σαφέστερος αντιγράφω από το λεξικό που προανέφερα και το οποίον συστήθηκε από το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων στα σχολεία:

«Γρηγόριος. Επίσκοπος Κορώνης. Φιλήσυχος και

μαλακός άνθρωπος, δεν ήταν οργανωμένος στη Φιλική Εταιρεία και θεωρούσε ότι δεν είχε φτάσει ο καιρός να ξεσηκωθούν οι Ελληνες κατά των τυράννων τους. Οι Τούρκοι τον κράτησαν ως όμηρο στο κάστρο της Κορώνης, που σε λίγο πολιορκήθηκε από τους Ελληνες. Μαζί του είχαν κρατήσει και τον διάκο του κι ένα παπά. Τέλος Ιουλίου δέ, του 1821, οι Εβραίοι που ήσαν στο κάστρο, άφού πρώτα τον βασάνισαν, κομμάτιασαν τον Γρηγόριο και πέταξαν κάτω από το κάστρο τα κομμάτια του, φωνάζοντας στους Ελληνες: «Ελάτε βρέ Ρωμηοί να πάρετε κρέας από το Δεσπότη σας, να φάτε». Την ίδια ώρα θανάτωσαν, βασανίζοντας τους, και τό διάκο και τόν παπά και τους πέταξαν κι αυτούς από το κάστρο. Οί Ελληνες μάζεψαν τους κατακρεουργημένους κληρικούς και τους έθαψαν».

(ένθ. άνωτ. τόμος Α', σελ. 435, λ. «Γρηγόριος»). Τέτοια απαίσια επεισόδια υπάρχουν άφθονα. Νά ακόμη ένα (ένθ. άνωτ. σελ. 383, λ. «Γκελμπερής»)

«Γκελμπερής Αναγνώστης η Κελπερής. Αγωνιστής από την Κυνουρία. Επολέμησε ως μικροκαπετάνιος κατά το 1821. Στήν έφοδο που έγινε κατά τα ξημερώματα της 4ης Δεκεμβρίου 1821 κατά του Αναπλιού και απότυχε, είχε πάρει μέρος και ο Γκελμπερής. Μιά μπάλα κανονιού του έσπασε το ένα πόδι στο μερί, και δεν μπορούσε να φύγη. Εβρήκαν οι Τούρκοι τον πήραν μέσα στ' Ανάπλι. Ο θάνατος του ήταν μαρτυρικός. Ο Φωτάκος αναφέρει τα εξής: «Οί δέ Εβραίοι δια να δείξουν εις τους Τούρκους, ότι έχουν το αυτό πάθος με αυτούς κατά των Ελλήνων, τον έσυραν εις τους δρόμους της πόλεως και ενόσω έζη του έκαμαν μύρια μαρτύρια, εμπαιγμούς και ύβρεις, και μάλιστα τινές έξ αυτών έμάσαγαν τα αυτιά του, τάχα ότι έκινούντο από ύπερβολικόν πάθος και διά να ευχαριστήσουν τους Τούρκους. Αφού δέ άπέθανεν ο Κελμπερής, έπειτα τον έρριψαν εις την θάλασσαν».

Περισσότερα μπορείτε να βρήτε στα «Απομνημονεύματα» του Φ. Φωτάκου (εκδ. «Μπούρας» τόμος Α' σελ. 252 κ.ε.)

Πιστεύω ότι κάθε Ελλην οφείλει, να γνωρίζη λεπτομερώς την τραγωδία του Εθνομάρτυρα Πατριάρχου Γρηγορίου του Ε' όπου οι εβραίοι δείξανε τα πραγματικά τους αίσθήματα, προς τον Ελληνισμό και την 'Ορθοδοξία.

Στά *«Απομνημονεύματα των αγωνιστών του 1821»* (έκδ. *«Κοσμαδάκη» τόμος* 7, *σελ. 221-228)* περιλαμβάνεται άφήγησις, που κάνει ένας αμόρφωτος Ελλην αυτόπτης όμως μάρτυς των τραγικών συμβάντων. Από το λεξιλόγιο συμπεραίνεται ότι επρόκειτο περί «Επτανησίου».

«Τήν αυτήν βραδιάν έφώναξαν, εις το Σταυροδρόμη είς όλους τους δρόμους φωτιά οι Τούρκοι διά να δοκιμάσουν πάλιν τους Γραικούς, το δέ πρωί επάϊσαν είς τα τάουλα είς την έκκλησίαν επί λόγου ότι έχουν άρματα κρυμένα είς το άλτάρη, και έκρέμησαν, και άνοιξαν και τα μνημούρια και δεν ηύραν μόνον κόκαλα, έγκρέμησαν και την έκκλησίαν του Γενεί Μαχαλά έκαψαν και το Παλουκλή και τον έσκέπασαν όπου δεν φαίνεται Πέτρα. Εγινεν έπειτα ένα κομπλότο από Τούρκους Νέους από χρονών 15: και: 20: Εχοντας και Εβραίους μαζύ των με σημαίες είς το χέρι, φωνάζοντες Προσταγή του σουλτάνου να κόψουν τον Ραγιάν τρέχοντες είς τάς εκκλησίας, επάϊσαν είς την Παναγίαν, εγρυσκέπη δεν άφησαν άλλο μόνον τείχους, τον Αγιον Νικόλαον είς το τζουπελή επάϊσαν και στους σιλιβριπούς είς Ετερνέκαπη, το ίδιον και είς το Μουχλιόν το δέ βλαχσεράϊ εκκλησία την έκαμαν γής την έκκλησίαν από τα Εξη Μάρμαρα του άβγες κιωϊ, και τον Αγιον Ιωάννη το Μετόχι το άγιοταφίτικον.

Επάτησαν το Πατριαρχείον έφυγεν ο πατριάρχης από τό παράθυρον, έσκότωσαν έναν Αρχιμανδρίτην την δέ έκκλησίαν Πατριαρχείον δεν μπόρεσαν να την ανοίξουν, αύταίς όλαις η έκκλησίαις είναι με σιδερένιαις Πόρτες είς αύτάς τας εκκλησίας τάς ικόνας είς το Παλτά τα σκέβη εις τα τζουβάλια, τούς Πολυε-

λαίους κομάτια, οί δέ Εβραίοι είχαν τζουβάλια, τους Πολυελαίους κομάτια, οι δέ Εβραίοι είχαν τζουβάλια και έσκυξαν τα Ευαγγέλια και άλλα βιβλία και τα έφόρτωνουνταν, τα οποία έμεταχειρίζονταν εις χρύσιν πραγμέντων εις τάς ημέρας αύτάς εις τα χριστιανικά τα άσπήτια γιαλη δεν άφησαν, οι δέ Εβραίοι και αυτοί με ταις Πέτραις Περιπέζοντας τους χριστιανούς πολλούς έτύφλωσαν πολλούς έσκότωσαν θρύνος μέγας, πολαίς γκαστρωμένες αποβάλθησαν τάς δέ άλλας εκκλησίας με δόσιν γρόσια εις τους Γιαννιτζάρους εδιαυθέντευσαν, οι δέ Τούρκοι όπου έβλεπαν τα παιδιά τους και έκαμαν αυτά τα έδιδαν κουράγιον αλαλαγμός και θρύνος και το κουβέρνο έσιώπα εις όλα αυτά οι Εβραίοι εφώναζαν άποστάται Γραικοί του σουλτάνου και άπειραις ύβρισίαις...»

Τήν ήμερα που οι Τούρκοι έπιασαν τον Πατριάρχη και του πέρασαν την θηλειά στο λαιμό, ο ανώνυμος αυτόπτης μάρτυς σημειώνει:

«αμέσως τον πέρασαν την θηλειάν είς τόν λαιμόν, οι δέ Τούρκοι, ήτον περισσότεροι από τέσσαραις χιλιάδες, να μήν τύχη οι Γραικοί και τον πάρουν, εκείνη η ήμερα ο τρόμος και ο φόβος ποίος να Πρωτοκριφθή μόνον οι Εβραίοι είς το μέσον, καί έπερίπεζαν αυτόν μετά τρεις ώραις άπέρασεν ο σουλτάνος, ινκόνητος να ίδή αυτόν ίδιον έκρέμασαν, και έλαβεν μεγάλην εύχαρίστησιν την ιδίαν ημέρα το πάσχα...»

Όλοι λοιπόν τρέχανε ποιος να πρωτοκρυφθή και μόνον οι Εβραίοι *«εις στο μέσον»*. Κατόπιν οι Ιουδαίοι κλείσανε την αυλαία της τραγωδίας με την ακόλουθη αποτρόπαιη πράξι τους:

«Τήν τρίτην ήμερα οι Εβραίοι έδωσαν τον τζελάτι γρ: 800: και τους έδωσεν το σώμα αυτός διά κατεσχύνη, οι οποίοι Εβραίοι τον ετραβούσαν από τον λαιμόν μέσα εις τους δρόμους φωνάζοντες, ας κατέβη ο

Χριστός σου να σε αναστήση περιπέζοντας, έπειτα τον έριξαν εις την θάλασσαν κατά την συνήθειαν. δένοντες Πέτραις διά να βουλήση...»

Η ιστορία διέσωσε τα ονόματα των εβραϊκών καθαρμάτων που ιεροσυλήσανε στον νεκρό Πατριάρχη μας: *«Τρεις εβραίοι, ο Μουτάλ, ο Μπιταχί και ο Λεβύ, πήραν τον νεκρό του πατριάρχη και τον έσουρναν στους δρόμους της Πόλης» (Χ. Στασινόπουλος: «Λεξικό Ελληνικής Επαναστάσεως 1821» τόμος Β' σελ. 64, λ. «Εβραίοι»).*

Ο εβραϊσμός ολόκληρος ξεσηκώθηκε το 1821 εναντίον του Ελληνισμού. Εσφαξαν η πουλούσαν δούλους τους αιχμαλώτους η τους ομήρους που κρατούσαν οι Τούρκοι. Ο Μιχ. Οικονόμου διηγείται:

«Τάς τοιαύτας δε απάνθρωπους και οικτρός σφαγάς πένθιμους σκηνάς και ανεκδιήγητους ωμότητας κατά τάς του Πάσχα ημέρας και άλλοτε άναιτίως όλως γινομένας, προκαλούμενος δέ διά συκοφαντίας των μισοχρίστων Ιουδαίων η τινών άλλων μισελλήνων επί απλοίς και ψεύδεσιν ύποθέσεσιν, η προφάσεσιν, έν τε Βυζαντίω, έν Σμύρνη, έν Κώ, έν Κρήτη, έν πάσαις ταις νήσοις και αλλαχού όπου ήσαν κάτοικοι τήν έλληνικήν γλώσσαν πάτριον έχοντες και την ανατολικήν θρησκείαν πρεσβεύοντες, η ταύτης λειτουργοί όντες, επιχαιρεκάκως εθεώντο, ού μόνον οι μισόχριστοι Ιουδαίοι, αλλά και άλλοι τίνες μισέλληνες δυστυχώς καυχώμενοι, ότι είναι και αυτοί χριστιανοί... Εφεώρα δέ τα γινόμενα και ο παντέφορος οφθαλμός του μακροθυμούντος Θεού».

(«Απομν. Αγωνιστών 1821» έκδ. «Κοσμαδάκη» τόμος 14ος σελ. 90). Προηγουμένως για τον Πατριάρχη μας ο Μιχ. Οίκονόμου έγραψε (ένθ. άνωτ. σελ. 70):

«Ο νεκρός έμεινε κρεμάμενος έπί τρεις ημέρας (ως διά να βεβαιωθή και πασίγνωστος γίνη η νέκρω-

σις αυτού, μεθ' ό παρεδόθη τοις φανατικοίς έχθροίς του χριστιανισμού Ίουδαίοις εις περιύβρισιν, όνειδος καί έξουθένωσιν, ύπό των όποιων και συρθείς εις τάς βορβορώδεις οδούς, ως τι θνησιμαίον μέ αυτό το της αγχόνης σχοινίον, συνδεθέντος είς αυτό και βάρους τινός μεγάλου, έρρίφθη είς την θάλασσαν και έβυθίσθη, ίνα διά της άφανείας και λησμονηθή»,

Ο Ιστορικός Σπ. Τρικούπης *(«Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως» έκδ. «Χ. Γιοβάνη» Αθ. 1978 τόμος Α, σελ. 87)* σημειώνει: *«Ήλθον τότε προς τον άγχονιστήν έβραίοι καί λαβόντες την άδειαν του κατά τίνα δέ καί φιλοδωρήσαντες αυτόν έδεσαν τους πόδας του λειψάνου, τα έσυρε από των πατριαρχείων μέχρι του Αίγιαλού και του Φαναριού χλευάζοντος και βλασφημούντες και το έρριψαν εις την θάλασσαν...»*

Η εγκυκλοπαίδεια ΗΛΙΟΣ (τόμος σελ. 676, λ. «Γρηγόριος») διεκτραγωδεί τα γεγονότα ως εξής:

«Αποβιβασθείς έγονυπέτυσε και άφού προσηυχήθη έτεινε τον τράχηλον είς τον δήμιον, νομίζων ότι εκεί έμελλε ν' άποκεφαλισθή. Αλλά διά λακτισμάτων και ύβρεων έξηναγκάσθη να σηκωθή οδηγηθείς είς παρακείμενον καφενείον, όπου ανέμενε περί την ήμίσειαν ώραν μέχρις ού ο δήμιος μεταβή είς άνεύρεσιν σχοινίου. Μετά ταύτα υποβασταζόμενος ύπό Τούρκων στρατιωτών, ο γέρων πρωθιεράρχης ώδηγήθη ύπό τους άγροίκους προπηλακισμούς Τούρκων και Εβραίων προς την μεσημβρινήν πύλη ν των Πατριαρχείων, έκ της οποίας έδέθη η αγχόνη. Ο πατριάρχης παρηκολούθει όλην αυτήν την διαδικασίαν προσευχόμενος. Ακολούθησε ο δήμιος, άφού του αφήρεσε το έγκόλπιον, το έξωτερικόν ράσον, το κομβολόγιον καί ό,τι εύρεν έπ' αυτού, διέταξε ρωμαλέον άχθοφόρον να τον σήκωση επί των ώμων του, ο ίδιος δέ αναβάς έπί κλίμακος περιέβαλε τον τράχηλον του πατριάρχου διά βρόχου και άφήκεν αυτόν μετέωρον. Μετ' ολίγας στιγμάς περί την 3ην μ.μ. παρέδιδε το πνεύμα ο έθνομάρτυς πα-

τριάρχης, άγων το 76ον έτος της ηλικίας του. Οι παριστάμενοι Τούρκοι και Εβραίοι έλιθοβόλουν το αίωρούμενον λείψανον πρό του οποίου διήλθον όχι μόνον ο μέγας βεζύρης αλλά και ο ίδιος ο σουλτάνος Μαχμούτ, κατά διαταγήν του οποίου το λείψανον έμεινεν έκεί έπί τρεις ημέρας κρεμαμένον και φέρον έπί του στήθους το φιρμάνιον περί της είς θάνατον καταδίκης. Κατά το φιρμάνιον αυτό ο πατριάρχης Γρηγόριος εθεωρήθη καθ' όλα τα φαινόμενα συμμέτοχος της Επαναστάσεως, διότι κατήγετο έκ Πελοποννήσου, όπου αύτη εξερράγη».

Ταυτοχρόνως ο σουλτάνος διέτασσε τον φόνον και άλλων αρχιερέων, των οποίων ύπωπτεύετο την δράσιν. Ο διαδεχθείς τον Γρηγόριον εις τον οίκουμενικόν θρόνον Ευγένιος είς μάτην προσεπάθησε να εξαγόραση και θάψη το λείψανον του έθνομάρτυρος. Τήν 13 Απριλίου το λείψανον παρεδίδετο αντί 800 γροσιών εις Εβραίους, οι όποιοι χαιρεκακούντες έσυρον αυτό διά των οδών της Κωνσταντινουπόλεως μέχρι της παραλίας του Κερατίου κόλπου, όπου το έρριψαν εις την θάλασσον αφού του προσέδεσαν ογκώδη λίθον. Αποκοπέντος όμως του κρατούντος τον λίθον σχοινιού, το λείψανον έπέπλευσε και γενόμενον άντιληπτόν ύπό του Κεφαλλήνος Μαρίνου Σκλάβου, πλοιάρχου του ύπό ρωσσικήν σημαίαν πλοίου «Αγιος Νικόλαος», ανεσύρθη την 16ην Απριλίου».

Στόν «Συναξαριστή Νεομαρτύρων» (εκδ. «Ορθοδόξου Κυψέλης» Θεσ/νίκη 1984, σελ. 439-442) περιγράφεται η θυσία του Ίεράρχου: *«Επειδή η οδός ήτο άνωφερής και ο γέρων Πατριάρχης, συντετριμμένος ών έκ των ταλαιπωριών, δεν ήδύνατο να βαδίση, ύπεβαστάχθη ύπό δύο τούρκων στρατιωτών και ούτω διήλθε διά μέσου του κατακλύσαντος τον περί το Πατριαρχείον χώρον και την αύλήν αυτού τουρκικού και ιουδαϊκού όχλου μέχρι της πύλης του Πατριαρχείου».*

Εκεί ο δήμιος *«βοηθούμενος από πολυαρίθμων Ιου-*

δαίων» ετοίμασε την άγχόνην. Εν τω μεταξύ *«Ο Πατριάρχης ίστατο κατά την τραγικήν έκείνην σκηνήν, σιωπηλώς προσευχόμενος και έχων κεκλιμένην την κεφαλήν επί του δεξιού ώμου. Ατάραχος και μετά χριστιανικής γαλήνης ύφίστατο το ηθικόν εκείνο μαρτύριον».*

Τελικά ένας «ρωμαλέος αχθοφόρος» *...ύψωσεν αυτόν έπί των ώμων προς τον έπί της κλίμακος ίστάμενον δήμιον, όστις περιβολών τον τράχηλον αύτού διά του βρόχου, άφήκεν αυτόν μετέωρον, έν μέσω των άλλαλαγμών μέν των τούρκων και Ιουδαίων... Οί τούρκοι και ιουδαίοι έρριπτον λίθους έπί το αίωρούμενον έκ της αγχόνης λείψανον αύτού, βλασφημούντες και λοιδορούντες...»*

Η τραγωδία έκλεισε με την έπονείδιστη εβραϊκή πράξι της άγοράς του πτώματος του Πατριάρχου. Σημειώστε ότι για το άνοσιούργημα συνεστήθη είκοσαμελής εβραϊκή επιτροπή! η όποια κατόρθωσε να πάρη αυτή το πτώμα του Πατριάρχου κι όχι ο Πατριάρχης Ευγένιος, που πλήρωσε για να το θάψη.

> *«Το λείψανον του Γρηγορίου έμεινε κρεμάμενον έπί τρεις ημέρας, μάτην δέ προσεπάθησεν ο Πατριάρχης Ευγένιος να εξαγόραση αυτό και θάψη. Τη 13η Απριλίου είκοσαμελής επιτροπεία Εβραίων δι' 800 γροσίων ήγόρασε το λείψανον παρά του δημίου, όστις παρέδωκεν αυτό εις την διάθεσιν του άπανταχόθεν της Κων/πόλεως συρρεύσαντος εβραϊκού όχλου. Ούτος δέ προσδέσας το άπογυμνωθέν μέν αλλά φέρον τον βρόχον λείψανον του ίερομάρτυρος από των ποδών, μετά κραυγών χαράς καί αρών κατά της χριστιανικής θρησκείας έσυρεν αυτό άνά τάς οδούς... Ούτω φρικωδώς λίαν έβλεπε τις τα σώματα του τε Πατριάρχου και των λοιπών μαρτύρων, μολυνόμενα διά χειρών βέβηλων, συρρόμενα εντός του πηλού των ρυάκων και χρησιμεύοντα ως παίγνιον του αγρίου μίσους των απογόνων του θεοκτόνου λαού...»* (Ινθ. άνωτ. σελ. 763).

Η ίδια τύχη περίμενε τον Αρχιεπίσκοπο Αίμου Κύριλλον, τον Αρχιεπίσκοπον Εφέσσου Εύγένιον, τον Αρχιεπίσκοπον Ανδριανουπόλεως Δωρόθεον, εκατόν ογδοήκοντα πέντε έξάρχους και ηγουμένους και άγνωστος αριθμός ιερέων έδολοφονήθησαν, έξ αιτίας των εβραίων.

Ο Αναστάσιος Γούδας, (*«Παράλληλοι βίοι των έπί της αναγεννήσεως της Ελλάδος διαπρεψάντων ανδρών» Αθ. 1869-1876 και εις «Λεξικόν Νεομαρτύρων»*, «εκκλησιαστικές εκδόσεις» Αθ. 1972 σελ. 136) αναφέρει ότι *«πλήθος Ιουδαίων ως χείμαρος ώρμησε έπί το κρεμάμενον ιερόν λείψανον. Οι μέν έπτυαν αυτό κατά πρόσωπον, άλλοι εχλεύαζον διά των απρεπέστατων φράσεων και άλλοι εξύβρισαν... έσυρον το λείψανον, δι' όλων των ρύπων και ακαθαρσιών της όδού...»*.

Και ένώ όλες οι ιστορίες περιγράφουν το φρικιαστικό τέλος του Πατριάρχου επαναλαμβάνω ότι μόνο στα Ελληνικά σχολεία δεν διδάσκεται η αλήθεια. Γιά παράδειγμα στην «Ελληνική Ιστορία των νεωτέρων χρόνων» (εκδ. «Όργανισμού Εκδόσεως Σχολικών βιβλίων» της ΣΤ' δημοτικού, σελ. 69) «ίστορικοί συγγραφείς» Ν. Διαμαντοπούλου και Α. Κυριαζοπούλου, χωρίς ντροπή αποσιωπούν τελείως τον ρόλο των εβραίων. Γιατί; Παρακάτω στο ίδιο κεφάλαιο γράφουν ότι *«η λαϊκή μούσα θρηνώντας το θάνατο του Πατριάρχη μοιρολογάει»* και παραθέτουν το λαϊκό μοιρολόι με τους στίχους *«Εκεί πού ελειτούργαε κι εύλόγαε το γένος - πλακώνουν οι Γενίτσαροι και οι Όβρηοί αντάμα»!*

Οι ίστορικοί και η λαϊκή μούσα μιλούν για «Όβρηούς», αλλά τα σχολικά βιβλία τους έχουν δώσει συγχωροχάρτι. Γιατί;

Μιά τέτοια ύποδούλωσι των νεοελλήνων «Ιστορικών» έναντι του εβραϊσμού και σε βάρος του Ελληνισμού δεν μπορεί να περάση απαρατήρητη από τους σκεπτόμενους Ελληνες, δεν πρέπει να περάσει ατιμώρητη. Εσεται ήμαρ...

Αναρίθμητοι ήσαν οι ιεράρχες της Ορθοδοξίας για τον φόνο των οποίων ευθύνονται οι Ιουδαίοι. Επώνυμοι και ανώνυμοι Ελληνες ίερείς σκοτώθηκαν από τους έβραί-

ους, με βασανιστήρια φριχτά. Ακόμη και έπί Βυζαντινής Αυτοκρατορίας οι Ιουδαίοι όταν τους δινότανε η ευκαιρία σφάζανε τους ιερείς μας και κατόπιν που οι Αυτοκράτορες τους τιμωρούσαν παρεπονούντο, ότι τάχα τους καταδιώκουν. Φέρνω για παράδειγμα τον Πατριάρχη Αντιοχείας Αναστάσιον (609). Οι εβραίοι τον έπιασαν και άκούστε τι του έκαναν, όπως το περιγράφει η Εγκυκλοπαίδεια ΗΛΙΟΣ (τόμος 2ος, σελ. 720, λ. «Αναστάσιος»): *«απέκοψαν πρώτον τα απόκρυφα μέλη του και άφού τα έθεσαν εις το στόμα του τον κατέκαυσαν ζώντα ακόμη»!!*

Όλα αυτά τα αποτρόπαια εγκλήματα οι εβραίοι και σήμερα τα υιοθετούν και λένε ότι καλά κάνανε. Το Κεντρικό Ισραηλινό Συμβούλιο, εδώ στην Ελλάδα που δείχνει υπέρμετρη ευαισθησία όταν κανείς κατηγορήση τους εβραίους, στίς περιπτώσεις των Ιουδαϊκών εγκλημάτων κατά των Ελλήνων σιωπά. Η σιωπή του ερμηνεύεται ως ενοχή, αλλά και ως αποδοχή. Αν δεν είναι έτσι ας καταδικάσουν τις αιμοσταγείς πράξεις των ομοεθνών και ομοθρήσκων τους.

Κάποτε οι εβραίοι θα καταλάβουν ότι δεν μπορούν έπ' άπειρον να έκμεταλλεύωνται την καλωσύνη του Ελληνικού λαού.

Ο Νίκων ο Μετανοείτε είναι ο πολιούχος Αγιος της Σπάρτης του οποίου η εκκλησία εορτάζει την μνήμην στίς 26 Νοεμβρίου. Ο Αγιος αυτός, είχε άντιληφθή τι σημαίνει εβραίος και *«διεξήγαγεν έν Σπάρτη αγώνας κατά των εκεί εγκατεστημένων Ιουδαίων, ους και κατώρθωσεν έν τέλει να έκδιώξη»* (ενθ. άνωτ. τόμος 14ος, σελ. 457, λ. «Νίκων»). Ο Μέγας Αθανάσιος στην εργασία του *«Λόγος περί της ενανθρωπίσεως του Λόγου»* καταπολεμεί τους εβραίους, τους οποίους κατηγόρησε *«επίσης ότι για να προσβάλουν την χριστιανικήν θρησκείαν μετέβαιναν εις εκκλησίας και «εγυμνούντο εις τα άγια βαπτιστήρια Ιουδαίοι»*. Ο μάρτυς Ίουστίνος, του οποίου η μνήμη εορτάζεται την 1ην Ιουνίου (άπεκεφαλίσθη την 1 Ιουνίου 187) έσπούδασε Αρχαιοελληνική φιλοσοφία και έδίδασκε ότι ο Σωκράτης και ο Ηράκλειτος ένεβάθυναν πλήρως εις το πνεύμα του Χριστιανισμού». Και αυτός έγραψε εναντίον του Ιουδαϊσμού. Ο Πατριάρχης Κωνσταντινου-

πόλεως Γεννάδιος Β', ο πρώτος μετά την αλωσιν Πατριάρχης, ένθερμος οπαδός της Αριστοτελικής φιλοσοφίας έγραψε πολλά φιλοσοφικά έργα, (τόμος 160, 161 της «Ελληνικής Πατρολογίας» εις Migne)) τα οποία δεν κυκλοφορούν στην Ελλάδα. Και αυτός πολέμησε τους εβραίους όχι με ένα, αλλά με αρκετά βιβλία. Ο Γεννάδιος Β' εγνώριζε άριστα τον υπονομευτικό ρόλο των Ιουδαίων είς βάρος της Αυτοκρατορίας μας, ιδίως μετά την διάσκεψιν της Φλωρεντίας, όπου επεβλήθη στον τραγικό Αυτοκράτορα Κωνσταντίνον τον Παλαιολόγον η ένωσις των εκκλησιών. Στίς 12 Δεκεμβρίου 1452 ενώ στην Αγία Σοφία συλλειτουργούν Ορθόδοξοι και καθολικοί ο λαός και οι Αξιωματούχοι μ' επικεφαλής τον Μέγα Δούκα και ναύαρχο Λουκά Νοταρά διαδηλώνουν στην Πόλι κραυγάζοντες *«Κάτω οι Εβραίοι»*. Τα γεγονότα αυτά και τα παρασκήνια εκείνης της δραματικής ιστορικής περιόδου ήσαν επαναλαμβάνω γνωστά στον Γεννάδιο, ο οποίος φέρθηκε ανάλογα στους Ιουδαίους.

Οι Ιουδαίοι δεν λησμονήσανε το *«Κάτω οι Εβραίοι»* του Λουκά Νοταρά. Μετά την αλωσιν ο Σουλτανος διά να ταπεινώση τον Ελληνα Αριστοκράτην του έζήτησε να του έπιτρέψη να ασελγήση στον γιό του Ίσαάκιον. Ο Νοταράς αρνήθηκε και ο κτηνώδης Τούρκος τον άπεκεφάλισε με τους δύο άλλους γιους του. Ο Ίσαάκιος κατώρθωσε να δραπέτευση και πήγε στην Ρώμη όπου ζούσε η αδελφή του Αννα. Ο διωγμός της Ελληνικής Αριστοκρατίας εγένετο τη προτροπή των εβραίων και ιδίως των Ιουδαίων Χεκίμ-Γιακούμπ (ιατρός υπουργός Οικονομικών του Μωάμεθ), Μοσέ Χαμόν (ιατρός του Μωάμεθ) και άλλων Ιουδαίων, που συγκροτούσαν την εβραϊκή ομάδα "Γκαρέμπια" που έλαβε μέρος στην προδοσία και κατάληψι της Κωνσταντινουπόλεως.

Προς περαιτέρω αποκάλυψι, άν και δεν χρειάζεται, της εβραϊκής συμπεριφοράς κατά την Τουρκοκρατία, επικαλούμαι τις διαπιστώσεις του Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος, ο όποιος στο βιβλίο του *«Εβραίοι και Χριστιανοί» (εκδ. «Πνοή» Κόρινθος 1980, σελ. 26)* σημειώνει:

«Οι Εβραίοι συκοφαντούσαν αλύπητα και συνεχώς τους Χριστιανούς στους Τούρκους, έπαιρναν μέρος στους βασανισμούς των Χριστιανών από τους Τούρκους, αποτελείωναν τους Χριστιανούς νεομάρτυρες και εθνομάρτυρες και προέβησαν σε *εξευτελισμούς, γενικά των νεκρών σωμάτων τους. Ενδεικτικά μέσα στα πολλά αυτά γεγονότα αναφέρω τις πασίγνωστες πράξεις τους που έκαναν για το μαρτύριο και κατά το μαρτύριο του Κοσμά του Αιτωλού και για το μαρτύριο και κατά το μαρτύριο του Εθνομάρτυρα Πατριάρχη Γρηγορίου Ε'.*

Στήν Επανάσταση του 1821, όπως λέγουν τα κείμενα και οι πηγές, αποδεικνύεται ότι ήσαν υπέρ των Τούρκων, κατά των επαναστατημένων Ελλήνων και τους πρόδιναν όσο μπορούσαν περισσότερο στους Τούρκους, τους υπόσκαπταν δέ με κάθε μέσο όπου και όπως τους δινόταν η ευκαιρία».

Τα ανωτέρω δεν τα λέγει κάποιος άντιεβραίος, αλλά ενας εν ενεργεία Μητροπολίτης, που φυσικά δεν μπορεί να τον «κατηγορήση» κανείς για ναζισμό, όπως συνηθίζουν να κάνουν οι εβραίοι εναντίον όσων τους καταγγέλουν.

Ηθελα να ήξερα, όμως, γιατί αυτές τις αλήθειες τις κρύβουν στήν σχολική έκπαίδευσι; Δέν απαιτείται να είναι κανείς ευφυής, για να καταλάβη ποιοί φροντίζουνε να άπαλειφθούν τα Ιστορικά γεγονότα και έτσι τα Ελληνόπουλα να μη μαθαίνουν την αλήθεια. Κάποτε όμως γι' αυτή την εκπαιδευτική αποπληροφόρησι θα ζητηθούν ευθύνες, από τους εβραιόπληκτους συγγραφείς των σχολικών βιβλίων. Κάποιοι θα πληρώσουν ακριβά την έβραιοδουλεία τους.

Αν πάρετε το ογκώδες σύγγραμμα «Συναξαριστής Νεομαρτύρων» (1400-1900 μ.Χ.) της εκδόσεως *«Ορθοδόξου Κυψέλης»* (Θεσ/νίκη 1984) θα δήτε πόσοι Αγιοι και ίερομάρτυρες της εκκλησίας μας έβασανίσθησαν και πέθαναν έξ αιτίας των συκοφαντιών των εβραίων. Τα επεισόδια δεν είναι μεμονωμένα, αλλά ατελείωτα και δείχνουν το εβραϊκό μίσος, κατά των Ελλήνων. Μπροστά στους εβραίους οι Τούρκοι ήσαν ήπιώτεροι, διότι παρά τις εβραϊκές συκο-

φαντίες οι διάφοροι μπέηδες η αγάδες δίνανε στους κατηγορουμένους την ευκαιρία να σωθούν, αν άλλαξοπιστήσουν. Παραθέτω τρία αυτούσια παραδείγματα για να σχηματίσετε προσωπική γνώμη. Πρώτον, ο Αρχιερεύς ίερομάρτυς Γαβριήλ *«και έτυχε να βαπτίση έναν Εβραίον οπου έπίστευσεν εις τον Χριστόν, οι εκείσε ευρισκόμενοι Εβραίοι, ως χριστιανομάχοι, επήγαν είς τον βεζύρην, όντα τότε μετά του βασιλέως είς την Προύσσαν, και έκατηγόρησαν ψευδώς τον αρχιερέα, ότι έβάπτισεν έναν Τούρκον. Ο δέ βεζύρης στένοντας έμπροσθεν του τον Αγιον του λέγει με μεγάλον θυμόν επειδή έτόλμησες να βάπτισης Τούρκον, είσαι άξιος θανάτου και πρέπει να κρεμασθής, έξω μόνον άν θέλησης να τουρκίσης, και ούτω να σου χαρίσωμεν την ζωήν και να σε αξιώσωμεν μεγάλης τιμής και δόξης, είς τρόπον οπού να γίνης μέγας και πολύς είς όλον το βασίλειον. Ταύτα άκουσας άνελπίστως ο αοίδιμος, χωρίς να δειλιάση παντελώς άπεκρίθη: Οτι μέν έγώ δεν έβάπτισα Τούρκον και ψευδώς με κατηγορούν οι Εβραίοι από την κακίαν τους, είναι φανερόν τοις πάσι, και εσείς οι ίδιοι το γνωρίζετε και το ήξεύρετε πολλά καλά, ότι αυτό το γένος των Εβραίων άνωθεν και έξ αρχής μας κατατρέχουν και καθώς έθανάτωσαν τον Κύριον ημών Ίησούν Χριστόν, τοιουτοτρόπως και ημάς τους Χριστιανούς, άν ήτον είς την έξουσίαν τους, όλους να μας έθανάτωσαν».*

Ο Βεζύρης του πρότεινε να γίνη Τούρκος για να σωθή. Ο Γαβριήλ αρνήθηκε και στις 3 Δεκεμβρίου 1659 άπηγχονίσθη. (ενθ. άνωτ. σελ. 184). Δεύτερον, ο άγιασθείς μάρτυς Ιωάννης έκ Θάσου *«ο οποίος εργαζότανε* σ' *ένα ράπτη στην Κωνσταντινούπολη...*

> *«Και μίαν ήμέραν τον έστειλεν ο μάστορας του να άγοράση ράμματα παρά τίνος Εβραίου, και δυσαρεστών έφιλονείκει μετά του Εβραίου του πωλούντος αυτά. Ετυχε δέ κατά την ώραν έκείνην να φωνάζη ο χότζας επάνω είς τον μιναρέν έν τη ώρα του μεσημεριού, κατά την συνήθειαν των τούρκων. Ο δέ μιαρός Εβραίος, καιρού δραξάμενος, έλεγε τόσον προς τον*

κράζοντα, όσον και προς τους άλλους Αγαρηνούς δεν άκούετε το παιδίον τούτο πώς υβρίζει την πίστιν σας και το προσκύνημα σας; εκείνοι δε ως ήκουσαν, έπίστευσαν εις του Εβραίου τα λόγια και λαβόντες τόν παίδα, τον έδειραν ανηλεώς, και φέροντες τον εις τον βεζύρην, έμαρτύρησαν, πώς ύβρισε την πίστιν τους, το δε παιδίον ώμνυεν, ότι το έσυκοφάντησεν ο Εβραίος».

Και σ' αυτόν ο Βεζύρης είπε *«έλα να γίνης Τούρκος να γλυτώσης την ζωή σου»*. Αρνήθηκε και απεκεφαλίσθη (ένθ. άνωτ. σελ. 193). Τρίτον, ο Αγιος Συμεών ο Τραπεζούντιος έκ κακής του τύχης διήρχετο στην Κωνσταντινούπολιν από ένα σημείον, όπου είχε προηγηθή συμπλοκή μεταξύ Ελλήνων και εβραίων, είχε δε τραυματισθή κάποιος εβραίος. Οι Ιουδαίοι άρπάξανε τον ανύποπτο Συμεώνα και:

«βοώντες και κράζοντες ότι ούτος είναι οπού τον έκτύπησε, και ούτω παρέδωκεν τον εύλογημένον Συμεών είς τους φύλακας, οίτινες τον επήγαν εις τον βεζύρην, είς τον όποιον έβγήκαν και μαρτύρησαν ψευδώς τινές Εβραιότουρκοι πώς είδον τον Συμεών ότι έκτύπησε τον Εβραίον. Εγινε λοιπόν απόφασις παρά του κριτού να φυλάγεται ο Συμεών είς την φυλακήν τεσσαράκοντα ημέρας, και άν άποθάνη ο Εβραίος να θανατώσουν και τον Συμεών, είδε και ζήση να πληρώνη τα ιατρικά και να ελευθερώνεται, έζησε λοιπόν ο Εβραίος πλείονας των τεσσαράκοντα ήμερων και εσυβάσθη δια γρόσια διακόσια ογδοήκοντα χάριν των ιατρικών είτα κοντά τάς πεντήκοντα ημέρας επέθανεν ο Εβραίος και συνέδριον ποιήσαντες οι μισόχριστοι έπεισαν διά χρημάτων τους δικαστάς να θανατώσουν τον Συμεών οι δέ δικασταί έλεγαν είς τον Συμεών ότι αν γένη Τούρκος λυτρώνεται από τον θάνατον, είδε και δεν γένη Τούρκος, έχουν βέβαια να τον θανατώσουν», (ενθ. άνωτ. σελ. 717).

Ο Συμεών αρνήθηκε να άλλαξοπιστήση και έτσι οι

Τούρκοι*«τον έκρέμασαν εις τον εκεί πλάτανον κάνοντας χάριν των εβραίων»!*

Δεν θα παραλείψω να προσθέσω δίχως να σας κουράσω με παραδείγματα, ότι οι εβραίοι μετετρέποντο σε θηριώδεις, όταν απέναντι τους είχανε κανένα αγαθό αρχιερέα, σαν τον Αναστάσιο. Οταν όμως επρόκειτο να αντιμετωπίσουν δυναμικούς ιεράρχες, τότε θρασυδείλως εξαφανίζονταν η αν τολμούσαν να σηκώσουν κεφάλι ύφιστάντο τις συνέπειες της αύθάδειάς των. Ετσι έπαθαν με τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Κύριλλο Α' (370-444). Σέ μία ταραχή δολοφονήσανε μερικούς Ελληνες. Οπότε ο Κύριλλος

> *«τεθείς επικεφαλής του πλήθους περιήρχετο τάς ισραηλιτικάς συναγωγάς απειλών και δέρων, και δεν ηθέλησε να έπέμβη διά να σταματήση την υπό του πλήθους διαρπαγήν των ιουδαϊκών περιουσιών».*

(εγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ» τόμος 11 σελ. 802, λ. «Κύριλλος»). Μετά από κάθε «διωγμό» οι εβραίοι έπαναλαμβάνανε κλαψουρίζοντας το χιλιοειπωμένο τροπάριο, ότι τους καταδιώκουν και τα λοιπά και τα λοιπά.

Εχει διαπιστωθή ιστορικά ότι οι εβραίοι

> *«Επιδιώξανε την εξόντωση του Ελληνικού στοιχείου με κάθε μέσο. Στή Σμύρνη, αρχές Απριλίου του 1821, διαδίδανε ψεύτικες φήμες, ότι στα ελληνικά πλοία, όσους Τούρκους πιάνανε, τους άλειφαν με ρετσίνι και τους καίγανε. Πολλαπλασιάζανε μ' αύτόν τον τρόπο την εκδικητική μανία των εξαγριωμένων, από την Ελληνική Επανάσταση, τουρκικών ορδών».*

(Χ. Στασινοπούλου: «Λεξικό της Ελληνικής Επαναστάσεως του 1821» τόμος Β' σελ. 64)

Τώρα όμως τα πράγματα δεν ήσαν όπως πρίν. Οι επαναστατημένοι Ελληνες εκδικηθήκανε τους εβραίους, για όσα κακά είχαν πάθει από αυτούς για τις ατιμώσεις και τα βασανιστήρια.

«Και οι επαναστατημένοι Ελληνες, καθώς ήταν φυσικό, δεν ξεχώριζαν τους Τούρκους άπ' τους Εβραίους. Τους θεωρούσαν κι αυτούς εχθρούς. Στό Βραχώρι μάλιστα (σημερινό Αγρίνιο) ενώ έκαναν συμφωνία με τους Τούρκους και τους συνόδεψαν ασφαλισμένους μακρυά άπ' την πόλη, στους Εβραίους έβαλαν μαχαίρι, φωνάζοντας ότι εκδικούνται τη διαπόμπευση του νεκρού πατριάρχη και άλλα παρόμοια. Στήν Τριπολιτσά, μέσα στη γενική σφαγή, ελάχιστοι Εβραίοι γλύτωσαν. Τους σκότωσαν κι αυτούς οι Ελληνες όπως και τους Τούρκους. Κατά κανόνα λοιπόν, Εβραίοι και Ελληνες αντιμετωπίστηκαν ως εχθροί κατά την Επανάσταση. Αναμφισβήτητα δε, οι Ελληνες είχαν το δίκιο με το μέρος τους. Γιατί αυτοί μέν πολεμούσαν για τη λευτεριά τους, οι δέ Εβραίοι γίνονταν σύμμαχοι με τους Τούρκους τυράννους...» (ένθ. άνωτ.)

Κατά την πολιορκία της Τριπόλεως από τους Ελληνες, οι εβραίοι μετήλθαν τα γνωστά εβραϊκά τεχνάσματα για να σωθούν. Θελήσανε να έξαγοράσουνε την ζωή τους. Ο Συνταγματάρχης Όλιβιέ Βουτιέ *(«Απομν. αγωνιστών 1821, τόμος 11, σελ. 129)* σημειώνει επιγραμματικά: *«Οι Εβραίοι πρότειναν ένα σημαντικό ποσό για να βγουν από την πόλη και νά τους χαριστή η ζωή. η πρόταση τους απορρίφθηκε όλοι οι θησαυροί του κόσμου δεν θα τους έσωζαν από την οργή των Ελλήνων, που μισούν περισσότερο αυτούς παρά τους Τούρκους...»*

Ο Ακαδημαϊκός Σπύρος Μελάς *(«Ο Γέρος του Μοριά» έκδ. «Μπίρης» Αθ. 1975, σελ. 290)* περισσότερο λεπτομερώς γράφει για την προσπάθεια των εβραίων να εξαγοράσουν την ζωήν τους:

«Οι Εβραίοι, μιά νύχτα, μπόρεσαν να βγάλουν μερικούς δικούς τους έξω από το κάστρο. Γλίστρησαν ως την καλύβα του Υψηλάντη και του πρότειναν να τους αφήσει να βγουν, να τους εγγυηθεί ασφάλεια ζωής και περιουσίας κι αυτοί θάδιναν ένα μεγάλο ποσό στους πολιορκητές. Μά ποιος μπορούσε ν' ακούσει τέτοιες προτάσεις. Ούτ' ένα παλικάρι δεν ήταν

στο στρατόπεδο που να μήν ξαίρει τον άθλιο ρόλο πούχαν παίξει στην τραγωδία της κρεμάλας του πατριάρχη, το μίσος και το φανατισμό πούχαν δείξει βρίζοντας το λείψανο τον, σέρνοντας το στους δρόμους, οι Εβραίοι της Πόλης. Τους έδιωξαν μ' άγριες φοβέρες».

Παρά το μίσος που ένοιωθαν για τους Ιουδαίους οι πολεμιστές του 21 δεν τους σκότωσαν αμέσως *«τους έδιωξαν μ' άγριες φοβέρες»*. Όταν ελευθερώθηκε η Τρίπολι μάταια πάλι άποπειραθήκανε να δωροδοκήσουνε τους νικητές Ελληνες δίνοντας τους χρυσάφι και πετράδια.

> *« Μεγάλο κακό γινόταν τον ίδιο καιρό στο Μαχαλά των Εβραίων. Λύσαν όλοι τους τα κομποδέματα. Χρυσάφι κι ασήμι, πετράδια, μαργαριτάρια, χύθηκαν στα πόδια παλικαριών μά δεν τους όφέλησε. Τους πέρασαν όλους από το σπαθί. Ο Κολοκοτρώνης μονάχα κατάφερε να γλιτώσει έναν. Τόν Λευΐ. Τίποτα δεν μπορούσε να σταματήσει το φοβερό ρέμα του θανάτου και της αρπαγής».* (ένθ. άνωτ. σελ 349)

Από το ιστόρημα του Μελά προκύπτει, ότι όταν ο Ελληνικός λαός ήταν σκλάβος τους Τούρκους, οι εβραίοι αποταμίευαν χρυσάφι, ασήμι, πετράδια, μαργαριτάρια που φυσικά δεν τα παίρνανε από τους Τούρκους, αλλά από το υπόδουλο έθνος μας. Και μετά έπιδιώκανε να μας εξαγοράσουν με τα δικά μας πλούτη, που τα χρόνια της Τουρκοκρατίας μας είχαν αρπάξει. Γι' αυτό οι Ελληνες δεν καταδεχθήκανε να διαπραγματευθούν με τους εβραίους για την σωτηρία των τελευταίων. Όχι. Αυτοί θα πλήρωναν ακριβά, όπως και συνέβη. Στήν Ιστορία αναφέρεται ότι η Μπουμπουλίνα μπήκε στο κάστρο της Τριπόλεως *«καί σέ μερικές πλούσιες εβραίες έδινε τις πιό αόριστες ελπίδες. Ετσι βγήκε από το κάστρο φορτωμένη χαρίσματα»* (ενθ. άνωτ. σελ. 332).

Μετά την άπελευθέρωσι της Τριπόλεως οι Ελληνες έσφαξαν τους εβραίους με περισσότερο μίσος, άπ' όσο σκότωναν τους Τούρκους, όπως ακριβώς αφηγείται ο Φ.

Φωτάκος *(«Απομνημονεύματα έκδ. «Μπούρας» τόμος Α, σελ. 251):*

> *«Οι Εβραίοι της Τριπολιτσάς και αυτοί έχάθησαν μαζί με τους Τούρκους, και έθανατώθησαν με περισσοτέραν εχθρότητα...»*

Τα ίδια γράφει κι ο Σπ. Τρικούπης *(«Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως του 1821» τόμος Β, σελ. 93): «Οι δε εν Τριπολιτσά Εβραίοι επί λόγω της έν Κωνσταντινουπόλει και άλλου κακής προς τους Χριστιανούς διαγωγής των ομοθρήσκων των, όλοι κατεστράφησαν, οι μεν δια σιδήρου, οι δε διά πυρός...»*

Παρ' όλα αυτά ο Κολοκοτρώνης διέσωσε τον εβραίο Τραπεζίτη Χανάμ, τον Λεβύ και άλλους Ιουδαίους. Ο δε Κανέλλος Δεληγιάννης περιγράφει *(«Απομνημονεύματα Αγωνιστών 1821» τόμος 17, σελ. 278)* και αυτός μετά την άλωσιν της Τριπόλεως:

> *«διέσωσα δε δώδεκα Εβραίους, τον Χαχάμην τους και δύο γυναίκας, και τους έστειλα είς την οίκίαν μου φιλανθρωπίας ένεκα τους διετήρησα τρία περίπου έτη τροφοδοτών και περιθάλπων αυτούς έξ ίδιων μου και κατά το 1824 τους έστειλα ασφαλώς είς την Ζάκυνθον και διεσώθησαν».*

Όπως φαίνεται κι από άλλας αφηγήσεις κατά την Επανάστασιν του 1821 διεσώθησαν αρκετοί εβραίοι, τους όποίους οι Ελληνες αντάλλαξανε με δικούς μας αιχμαλώτους. Αλλοτε πάλι παίρνανε χρήματα που τόσο είχαν ανάγκη για την συνέχισι του αγώνος. Ο Κανέλλος Δεληγιάννης (ένθ. άνωτ. σελ. 24) αναφέρει ότι ύστερα από νικηφόρα έφοδο στην Πάτρα:

> *«οι εδικοί μου στρατιώται έφερον 86 κεφαλάς και 18 συνέλαβον ζώντας με τον άξιωματικόν τους και έναν Εβραίον διέσωσα και τον έστειλα είς την πατρίδα μου Λαγκάδια, όπου είχον και τους άλλους Εβραίους. Αυτός ήτον υιός μονογενής ενός πλουσίου σα-*

ράφη (τραπεζίτου) Εβραίου, τον όποιον είχε στείλει εις τον Χασάν πασιάν να λάβη χρήματα, τα οποία του εχρεώστει, άλλ' αφού συνελήφθη επροσποιήθη ότι ήτον υπηρέτης, και έως ότου τον έστειλα εις την Ζάκυνθον με τους άλλους Εβραίους δεν ώμολόγησε την καταγωγήν του. Αλλ' άφού ύπήγεν εκεί τότε είπε ποίος ήτον και ότι ο πατέρας του ύπέσχετο μεγάλην ποσότητα χρημάτων άν τον εύρισκε ζώντα...»

Εδώ ο κόσμος χανότανε κι ο εβραίος έστειλε τον γιό του να εισπράξη χρήματα! Αλλου πάλιν οι εβραίοι διεπραγματεύοντο πόσο θα πληρώσουν για να σωθούν. Ο Νικ. Κασομούλης *(«Απομνημονεύματα της επαναστάσεως των Ελλήνων 1821-1833» έκδ. «Κοσμαδάκη» τόμος Α, σελ. 155)* διηγείται: *«Περιφερόμενοι εις τήν οικίαν του Κολοκοτρώνη, τριγυρίζοντας εις τους οδάδες είδομεν έναν έβραίον φυλακισμένον όστις δεν είχεν 700 χιλ. γρόσια και αδάμαντας να δώση, παρά ύπόσχετο μόνον έως 300 και τίποτες άλλα τα οποία είχεν κρυμμένα».*

Ενας ήρεμος θαλασσόλυκος αγωνιστής του 1821 ήταν ο Αλεξ. Κριεζής που διέθεσε ολόκληρη την περιουσία του, υπέρ της επαναστάσεως. Οταν κάποτε συνέλαβε 11 Τούρκους κι έναν εβραίο εκδικήθηκε τον μαρτυρικό θάνατο του Κουκουβίκου (τον παλουκώσανε) με τον ακόλουθο τρόπο:

«Ιδού τώρα θέλω κάμη και έγώ την παιδείαν είς τους 11 συναδέλφους σας και του Εβραίου.

Τους είχομεν δέση από τάς δύο μασχάλας και ευθύς με τρεις φιλίστραις τους υψώσαμεν ήρχισαν τάς φωνάς, το άλάχ! άλάχ! έξ ών η φωνή του Εβραίουβουτόντας είς τον αιγιαλόν, υψώνοντας τρις και βουτόντας τους άφήσαμεν κρεμασμένους». («Απομν. Αγωνιστών 1821» τόμος 5ος, σελ. 39)

Ουδείς ουδέποτε έκ των αγωνιστών, του 1821 και έκ του λαού διεχώρισε τους Τούρκους από τους εβραίους. Γιά τους Ελληνες, Τούρκοι και έβραίοι ήσαν εχθροί. Ιδιαίτερα οι εβραίοι οι όποιοι μας κατεπίεζαν, δίχως στο κάτω-

κάτω της γραφής να μας έχουν νικήσει στρατιωτικά. Εφ' όσον ήλθε έτσι ο λόγος να πούμε και το άλλο. Οι Ελληνες περιφρονούσαν τους εβραίους. Δέν τους θεωρούσαν Ικανούς για μάχη. Ήσαν δειλοί. Ο Μακρυγιάννης μιλάει τελείως περιφρονητικά για τους Ιουδαίους. Οταν θέλη να υποτίμηση τους Τούρκους τους παρομοιάζει με τους εβραίους. Στά «Απομνημονεύματα» του (έκδ. «Αλμωπός» έπιμ. Βλαχογιάννη, σελ. 282) γράφει: *«Οι Ελληνες τους Τούρκους τους καταφρόνεσαν όλως δι' όλου. Καθημερινώς πολεμούσαμεν, κι όλο τους νικούσαμεν ποτέ δεν κέρδεσαν. Τους πήραμεν τον αγέρα και τους είχαμεν σαν Οβραίους».*

Κλασσική είναι η χειρονομία του Θ. Κολοκοτρώνη που αναφέρεται σ' Ελληνικές και ξένες ιστορίες. Ενας πλουσιώτατος εβραίος παρουσιάσθηκε μπροστά του ένοπλος: *«ζευγάρι πιστόλες χρυσές διαμαντοστόλιστες. Το μάτι του Κολοκοτρώνη άρπαξε αυτό το παράξενο.*

— Μπά! είπε, Οβριός κι αρματωμένος δεν γίνεται! Τού πήρε τα πιστόλια και τάχωσε στο σελάχι του...»
(S. Howe, «An Hist. Sketch of the Greek Revol.» 1828, σελ. 61).

Κι ο Σπύρος Μελάς στο βιβλίο του *«Ο Γέρος του Μωρία»* (έκδ. «Μπίρη» Αθ. 1957, σελ. 332) περιγράφει την ίδια σκηνή ως έξης: *«τον πλούσιο εβραίο τραπεζίτη του Χουρσίτ, Χανάμ... ήρθε στη καλύβα του Αρχηγού. Είχε στη μέση του μαχαίρι χρυσομάνικο και κουμπούρες χρυσοστόλιστες και το μαχαίρι κι αυτές ήταν όλο πετράδια... Μπά! έκαμε ο Κολοκοτρώνης, Οβριός κι αρματωμένος δεν γίνεται! του πήρε τ' άρματα και τάβαλε στο σελάχι του».*

Φυσικόν αποτέλεσμα του εβραϊκού μίσους, εναντίον της Ελλάδος ήταν, ότι κατά το 1821 δεν σημειώθηκε μεταξύ των Ιουδαίων καθόλου φιλελληνισμός.

Οι εβραίοι κατοικούσαν στον Ελληνικό χώρο, αλλά κανείς τους δεν πήρε τα όπλα να πολεμήση υπέρ της Ελλάδος. Ο Μπάμπης Αννινος *(«Οι Φιλέλληνες του 1821» έκδ. «Γαλαξίας» Αθ. 1971, σελ. 21)* παραθέτει πίνακα των πεσόντων στην μάχη Φιλελλήνων. Πολεμήσανε αρκετές χιλιάδες ξένοι υπέρ της Πατρίδος μας. Εφονεύθησαν δέ

στο πεδίον της Τιμής για την Ελλάδα 286 έκ των οποίων 121 Γερμανοί, 56 Γάλλοι, 50 Ιταλοί, 11 Ελβετοί, 10 Αγγλοι, 8 Δανοί, 7 Κορσικανοί, 5 Πολωνοί, 4 Αυστριακοί, 3 Σουηδοί, 3 Σκώτοι, 2 Ισπανοί, 1 Πορτογάλος, 1 Ούγγρος, 1 Ιρλανδός, 1 Βέλγος, 1 Ολλανδός, 1 Αμερικανός. Ακόμη και μουσουλμάνος ύπήρξεν Φιλέλλην. Ο Αιγύπτιος Δαβουσί, που παλαιότερον υπηρετούσε στην Ιλη των Μαμελούκων του Μ. Ναπολέοντος. Ο Φιλέλλην αυτός , *«εις το Πέτα επολέμησεν ως ήρως. Εφόνευσε όσους εχθρούς ήδυνήθη δια της ακτηρίδος του όπλου του και έπεσε νεκρός διάτρητος ύπό πληγών έπί σωρών εχθρικών πτωμάτων»* (ενθ. άνωτ.)

Ιδιαίτερο φιλελληνικό ρεύμα άνεπτύχθη στην Βαυαρία, όπου πάντα ήκμαζαν τα Ελληνικά Γράμματα. Ο Βασιλεύς Λουδοβίκος Α' (1786-1868) ποιητής και ο ίδιος εμπνευσμένος από το Αρχαιοελληνικό πνεύμα κατέστησε το Μόναχο κοιτίδα Ελληνικού πολιτισμού και το έκόσμησε με περίλαμπρα οικοδομήματα όλα Ελληνικού ρυθμού. Πάντοτε εύρισκε ευκαιρίες να προσφέρη την οικονομική του ένίσχυσι υπέρ της επαναστάσεως και όταν επελέγη ο δευτερότοκος γιος του, για βασιλεύς της Ελλάδος έδωσε στο νεοσύστατο κράτος μας ως βοήθεια πάνω από 4.000.0000 φράγκα! Στά «ιστορικά σημειώματα» (και ενθ. άνωτ. σελ. 101) ο Αννινος παρατηρεί σχετικά:

> *«Η Βαυαρία υπήρξε φυτώριον φιλελληνισμού αειθαλές αλλά και έν ή υποθέσει δεν ήθελον άναφανή αυτόθι έκ των ιδιωτών, των σοφών, των επιστημόνων και των καλλιτεχνών τόσοι ένθερμοι της Ελλάδος φίλοι, ήρκει μόνον ο αοίδιμος Λουδοβίκος ν' άποτελέση δια των ατομικών αυτού διαθέσεων και ενεργειών κολοσσιαίαν φιλελληνικήν δύναμιν. Αι χρηματικοί αυτού δωρεαί υπέρ των Ελλήνων κατά την διάρκειαν του Αγώνος υπολογίζονται εις δύο εκατομμύρια φιορινιών. Αυτός άνέλαβεν επισήμως την προεδρίαν του Φιλελληνικού Κομιτάτου, ούτινος προΐστατο ο Σένγκ (Schenk), ο ποιητής του «Βελισσαρίου». Αμα τη εις τον θρόνον αναρρήσει του, προσήνεγκε δωρεάν υπέρ των Ελλήνων έξ εικοσα-*

κισχιλίων φιορινιών «έκ μέρους ενός παλαιού Φιλέλληνος». Περιηγούμενος δέ το κράτος του κατ' έκείνην την έποχήν και μαθών ότι επρόκειτο προς τιμήν του να φωταγωγηθή μία των πόλεων, εξέφρασε την έπιθυμίαν όπως ματαιωθή η φωταψία, διατεθή δέ το ποσόν της απαιτουμένης δι' αυτήν δαπάνης ύπέρ των Ελλήνων».

Από όλην την συναρπαστικήν φιλελληνική προσπάθειαν στην οποίαν μετείχον βασιλείς (π.χ. Κάρολος Γ) και Πάπες (π.χ. Πίος ο Ζ') και η οποία συγκλόνιζε τους ανθρώπους, απουσίαζαν οι εβραίοι η κύτταξαν να επωφεληθούν π.χ. δήθεν δωρεά Ρότσιλντ, δάνεια Ρικάρντο η για να μη προκαλέσουν άντίδρασι και ενδεχόμενο ξέσπασμα αντισημιτισμού βάλανε κάποιο ραββίνο στην Βεστφαλία ονόματι Ελβιγκ να έκδώση εγκύκλιο *«υπέρ του Ελληνικού αγώνος»* και μ' αυτό τον ανακήρυξαν «φιλέλληνα» για να είναι εναρμονισμένοι προς το Γερμανικό Φιλελληνικό πνεύμα και κίνημα.

Οι Φιλέλληνες εκτός των ευγενών αισθημάτων τους διεκρίνοντο και από πνεύμα αυτοθυσίας. Ήσαν πραγματικά ανδρείοι. Τόν Απρίλιο του 1827 συνελήφθη μετά την ήττα στο Φάληρο ο Ιταλός Φιλέλλην Πασχάλης Γκαμπίνι, που ήταν σημαιοφόρος του τάγματος των Φιλελλήνων. Οι Τούρκοι λόγω της στολής και του παραστήματος του νομίσανε, ότι ήταν ο Κόχραν και δεν τον σκοτώσανε. Ο Γκαμπίνι όμως δεν κατεδέχθη να ύποκριθή για να σωθή. Τους απεκάλυψε την αλήθεια και από πάνω τους εξύβρισε. Ετσι οι Τούρκοι τον αποκεφάλισαν μπροστά στον Κουταχή.

Η Ελληνική ιστορία χάραξε με χρυσά γράμματα στις Δέλτους τις τους ένδοξους Φιλέλληνες, που πολεμήσανε για την Εθνική Ελευθερία των Ελλήνων, δίχως ανταμοιβή και συνήθως δίχως τροφή! Ζούσαν από τα δικά τους χρήματα. Μάλιστα τα γενναία εκείνα τέκνα της Ευρώπης πολεμούσαν εδώ, χωρίς να μισθοδοτούνται, αλλά και χωρίς να δικαιούνται τροφής. Σχετικά διαβάστε το υπ' αριθμ. 2334 έγγραφον του *«Αρχείου της Ιστορικής και Εθνολογικής Εταιρείας της Ελλάδος»,* για να δήτε πόσο υπέ-

φερον οι Ευρωπαίοι Φιλέλληνες την εποχή, που οι εβραίοι μάζευαν *«χρυσάφι, ασήμι και πετράδια»!*

Προς παντός εδεινοπάθησαν οι Γερμανοί, οι περισσότεροι των όποιων δεν διέθεταν περιουσίαν στην πατρίδα των, για να την ξοδεύουν και να συντηρούνται εδώ. Στήν Εθνοσυνέλευσι του Αστρους παρουσιάσθηκε ο οπλαρχηγός Κεφάλας *«ζητών τα μέσα προς συντήρησιν ίδιον σώματος Φιλελλήνων αποτελουμένου έξ 150 Γερμανών, μεθ' ών άρτίως είχεν έλθει εις την Ελλάδα. Το σώμα τούτο έκαλείτο Γερμανική Λεγεών, απήτησε δε ο Κεφάλας να χορηγήται εις τους ξένους τούτους παρά της κυβερνήσεως η τροφή μόνον και ο αναγκαίος οπλισμός. Αλλ' οι αντιπρόσωποι του έθνους ουδαμώς εμερίμνησαν και οι ατυχείς ξένοι υπέστησαν τα πάνδεινα...» (Μπ. Αννίνου: «Οι φιλέλληνες του 1821» έκδ. »Γαλαξία» Αθ. 1971, σελ. 84).*

Γερμανική Λεγεών λοιπόν υπήρχε κι ήλθε από την Γερμανία... ενώ οι εβραίοι που ζούσαν στήνΕλλάδα, όπως είδαμε προτιμούσαν να βοηθούν τους Τούρκους, να προδίδουν τους Ελληνες, να σφάζουν τους Ελληνες και να επιδιώκουν την αποτυχία της επαναστάσεως του 1821. Αντιθέτως χάριν αυτής της επαναστάσεως αγωνισθήκανε οι άνδρες της Γερμανικής Λεγεώνος και *«έπεσαν σχεδόν πάντες ένδόξως, πολεμήσαντες εις διαφόρους κατόπιν μάχας»* (ενθ. άνωτ. σελ. 85). Ο Θεός ας άναπαύη την ψυχήν των.

Το ευγενές αίσθημα του Φιλελληνισμού συνένωσε σε παράταξι συμπολεμιστών τους χθεσινούς εχθρούς π.χ. Ο Γερμανός Αλέξανδρος Κόλμπερ (παράσημο Μέλανος Αετού Πρωσσίας) ήρως στους πολέμους κατά του Μ. Ναπολέοντος, αγωνίσθηκε μαζί με τόν Ιωσήφ Ροζαρόλ, διοικητή μεραρχίας του Μ. Ναπολέοντος.

Ο κατάλογος των ονομάτων των Φιλελλήνων που θυσιάστηκαν για την Ελλάδα περιλαμβάνει ένδοξους ανθρώπους. Ο Μπάμπης Αννινος σημειώνει:

> *«Πρό πάντων όμως ήλεκτρίσθη και έσπευσεν η ακμαία ανδρική ηλικία και η νεολαία. Καταπλήσσεται ο αναγνώστης του καταλόγου και* συγκινείται, *βλέπων εν τη απαριθμήσει πόσαι νεαραί υπάρξεις έδρα-*

μον να θυσιασθούν προθύμως ως σφάγια εις τον βωμόν της ελληνικής ελευθερίας, νέοι στρατιώται ευέλπιδες, επιστήμονες άρτίως άποκομίσαντες το γέρας των σπουδών των και των κόπων των, σπουδασταί καταλιπόντες τα βάθρα των ακαδημαϊκών σχολών, τέκνα ευπόρων οικογενειών, ελπίδες χρησταί του μέλλοντος, στηρίγματα πολιών γονέων. Και παρελαύνει, παρελαύνει η χορεία της ξανθής και θαλεράς νεότητος, ήτις έχυσε το σφύζον αίμα της εις τάς φάραγγας του Πέτα, η εις την Κωλιάδα άκραν της Αττικής, η εις το Χαϊδάρι, η παρά την Ιεράν Ακρόπολιν και έρχονται εις τα χείλη ακουσίως επί τη νοερά παρελάσει οι θαυμαστοί στίχοι του Καρδούτση περί των δύο Ναπολεοντιδών:

« Ερρίφθησαν εις το χάος νεανικοί ψυχαί, ών η κόμη θαλερά έκ της ήβης, έφαίνετο αναμένουσα την αύλακα της μητρικής θωπείας».

Αναφέρω μερικά ονόματα. Ο πρίγκιψ Παύλος Βοναπάρτης, πρώτος άνηψιός του Μ. Ναπολέοντος, (σκοτώθηκε στο Ελληνικό πολεμικό πλοίο «Ελλάς»). Ο Γερμανός Βαρώνος Γκίλμαν (έπεσε στα Ψαρά). Ο γιός του Αγγλου Δουκός Αθολ (πέθανε στη Γαστούνη). Ο Κορσικανός Αξιωματικός Πασκάλ Γκαμπίνι (τον αποκεφάλισε ο Κουταχής στα Πατήσια). Ο Ελβετός δημοσιογράφος Ιάκωβος Μάγιερ (έφονεύθη στην *έξοδο* του Μεσολογγίου). Ο Αγγλος Αξιωματικός ναυτικών Φράνκ Αστιγξ (πέθανε από τραύμα στο Αιτωλικό). Ο Στρατηγός των Ούσσάρων βαρώνος Ντάντσελ (πέθανε στη Βόνιτσα). Ο Γερμανός διπλωμάτης Μάϊσσελ (πέθανε στο Μεσολόγγι). Ο Γάλλος Αξιωματικός Φραγκίσκος Ρομπέρ (έπεσε στην Ακρόπολι φέρων 24 τραύματα!) Οι νεαροί Γερμανοί Νταίτερλιν, Εμπεν και Αϊζεν (σκοτωθήκανε στην Λαμία). Ο Γερμανός μαθητής Βόλφ (σκοτώθηκε εις Πέτα). Οι αδελφοί Φέλντ τα μοναδικά παιδιά μιας οικογένειας, από την Λειψία (έφονεύθησαν ο ένας στού Πέτα, ο άλλος στο Μεσολόγγι) οι αδελφοί Μπέκ, από την Βαυαρίαν (άπέθαναν στο Μεσολόγγι).

Μέσα στον πίνακα των ενδόξων νεκρών Φιλελλήνων

δεν υπάρχουν εβραίοι. Ούτε ένας. Θά διαβάσετε Φιλέλληνες από όλο τον κόσμο. Ηλθαν στην Ελλάδα επολέμησαν για την ελευθερία της και έπεσαν μαχόμενοι. Από την Μπορντώ, ο υπολοχαγός Μπεζερμάν. Από την Σιλεσία, ο υπολοχαγός Ντιλέλσκυ. Από την Βασιλεία, ο Καίνιχ. Από το Αμβούργο, ο Μάνικε. Από την Τεργέστην, ο Πλενάριο. Από την Σαβοΐα, ο Σεγκΐν. Από το Μιλάνο, ο Τορριτσέλλι. Από την Πολωνία, ο Μολοδόβσκυ. Από το Πεδεμόντιο, ο Μαμινό. Από την 'Ολλανδία, ο Χούγ-. κσμαν. Από την Αμερικήν, ο Ούάσιγκτων, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Θά μπορούσα να παρέθετα κι άλλα ονόματα πολλών εθνικοτήτων, αλλά κανένα εβραϊκό.

Εκτός από το αίμα, οι Φιλέλληνες προσέφεραν τεράστια ποσά ύπερ της Επαναστάσεως του 1821. Η «*Φιλελληνική Επιτροπή*» της Γαλλίας περιελάμβανε τα έκλεκτώτερα στοιχεία της Γαλλικής κοινωνίας, όπως: δούξ Σοαζέλ, δούξ Νταλβέρ, δούξ Ντε λα Ροσφουκώ, κόμης Ζεράρ, κόμης Αρκούρ, κόμης Λαφίτ, κόμης Λαστερί, κόμης Ώλαίρ, βαρώνος ντέ Σταέλ κ.τ.λ. Η «*Φιλελληνική Επιτροπή*» της Αγγλίας περιελάμβανε επιστήμονες, διαπρεπείς πολιτικούς και στρατιωτικούς, όπως Ρώσελ, Ερσκίν Μακίντος, Μπένθαμ, Χιούμ, κ.τ.λ. Σκεφθήτε πώς μόνον ο συνταγματάρχης Γκόρντον προσέφερε 20.000 λίρες. Γιά να γίνη σαφέστατο το κίνημα του φιλλελενισμού σας πληροφορώ ότι έλειτούργησαν «Φιλελληνικές επιτροπές» από την Βαλτιμόρη των ΗΠΑ μέχρι την Καλκούτα των Ινδιών (για περισσότερα ένθ. άνωτ. σελ. 65 κ.έ.) Φυσικά στον Φιλελληνισμό πρωτοστατούσαν οι Γερμανοί:

> *«Εν Γερμανία δέ πάλιν ο ακοίμητος φιλελληνισμός έξήφθη διά μιας, έν Βερολίνω κατά το 1826. Επρωτοστάτουν αυτόθι ο Ρίτζλ (Ritzl), ο Νέανδρος (Neander), ο Νήβουρ (Neibuhr), ο Ούφελανδ (Hufeland) και άλλοι διαπρέποντες έν τοις γράμμασι και ταίς έπιστήμαις. Ευγενείς δέσποιναι περιήρχοντο τάς οικίας, συλλέγουσαι εράνους υπέρ των Ελλήνων, ένεργόν δέ μέρος έσχεν εις την φιλάνθρωπον ταύτην ένέργειαν και ο βασιλεύς, όστις ητο τότε ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος ο Γ', και ο διάδοχος, ο μετά ταύτα*

Φρειδερίκος Γουλιέλμος ο Δ', και η Αυλή έν γένει και πάντες οι έν τέλει. Εν Βρεσλαυΐα επίσης ένηργούντο έρανοι, πάντες δέ μετά προθυμίας, ως και αυτοί οι απλοί στρατιώται και αί ύπηρέτριαι, προσφέρον τον όβολόν των υπέρ των αγωνιζομένων Ελλήνων», (ενθ. άνωτ. IP)

Οι εβραίοι κερδοσκοπήσανε με τα λεγόμενα *«δάνεια της επαναστάσεως»*. Οι αδελφοί Ρικάρντο στην Αγγλία και —ποιος άλλος;— οι Ρότσιλντ στην Γαλλία θησαυρίσανε εκμεταλλευόμενοι τις ανάγκες του επαναστατημένου Ελληνικού Εθνους, για όπλα και τρόφιμα.

Τα χρήματα που προκαταβολικά άρπάξανε οι εβραίοι σε τόκους, μεσιτείες και προμήθειες ήσαν τόσον τεράστια, ώστε προκαλέσανε την άντίδρασι των Φιλελλήνων Ευρωπαίων. Οι Ρικάρντο για να δώσουν δάνεια, έλαβαν από μας προμήθεια περίπου διπλασίαν απ' όσα χρήματα είχαν συλλέξει στην Ευρώπη όλοι οι Φιλέλληνες!! Αρκεί να διαβάσετε σε μιά βιβλιοθήκη τους TIMES της 5 Σεπτ. 1826 οι όποιοι γράφουνε ότι *«οι κύριοι Ρικάρντο τσεπώσανε* (have pocketed) *64.000 Λ.»* και στίς 15 Σεπτ. 1826 σχολιάζουν: *«The pretty item reserved as commission by the contractors of the second loan (amounting to 64,ooo L.) nearly doubles the voluntary contributions of all the Philhellenes in Europe, including those of committees and corporations, of colleges and universities, of classical ladies and benevolent princes — of priests, artists, philosophers and statesmen — the produce of benefit concerts, and the collection of chanty sermons»* δηλαδή: *«το δελεαστικό ποσό που επεφύλαξαν δι' εαυτούς οι εκδότες του δευτέρου δανείου (ανερχόμενο σε 64.000Λ.) είναι σχεδόν διπλάσιον από τις εθελοντικές συνεισφορές όλών των φιλελλήνων στην Ευρώπη συμπεριλαμβανομένων των συνεισφορών των επιτροπών και των συλλόγων των σχολείων και των πανεπιστημίων, των φιλοκλασσικών κυριών και των ευεργετικών πριγκήπων, των ιερέων, καλλιτεχνών, φιλοσόφων και πολιτικών — του προϊόντος των συναυλιών και των εράνων στίς εκκλησίες»!!!*

Ναί, βέβαια, μας δώσανε δάνειο οι εβραίοι και μας γδάρανε ζωντανούς με τους υπερβολικούς τόκους και τις πρωτοφανείς προμήθειες. Ο καθηγητής Ανδρεάδης στο βιβλίο του *«Ιστορία των εθνικών δανείων», («Βιβλιοθήκη ιστορικών μελετών» αριθμ. 202, Αθ. 1904)* γράφει ότι *«οι κ.κ. Ρικάρδοι όχι μόνον ήρνήθησαν να άναγνωρίσωσι την επιτροπή, αλλά και προσεπάθησαν να παρεμβάλωσι παν πρόσκομμα εις την άνεύρεσιν της αληθείας»* (ένθ. άνωτ. σελ. 26) και αναφέρει τις απάτες και τους εκβιασμούς, που της έκαναν εκείνοι οι εβραίοι, οι όποιοι ανέβαζαν τις μεσιτείες και τεχνητά αύξαιναν την αξία των μετοχών (ενθ. άνωτ. σελ. 32) η δίνανε παραγγελίας για ατμόπλοια χωρίς την έγκρισι των Ελλήνων σε εξωφρενικές τιμές για να κερδοσκοπούν (ένθ. άνωτ. σελ. 37). Ο καθηγητής Α. Ανδρεάδης (ένθ. άνωτ. σελ. 49) σχολιάζει ότι τα ποσά του δευτέρου δανείου αντί *«...να σταλώσι κατεπειγόντως εις*

> *Ελλάδα, έμειναν έν Αγγλία, χρησιμεύσαντα μόνον εις το να προμηθεύσωσιν εις τους κ.κ. Ρικάρδους και συντροφίαν μεσιτικά και μέσον απαλλαγής εις καλήν τιμήν των των ελληνικών ομολογιών, άς ούτοι είχον.»*

Οι εβραίοι Ρότσιλντ για να μας παρασύρουν να δανεισθούμε από αυτούς μας έκαναν αρχικά μιά δωρεά! και κατόπιν δανείσανε την Ελλάδα με βαρύτατους όρους, με ληστρικά ωφελήματα, μεσιτείες, έξοδα εκδόσεως! και με την έγγύησιν των τριών Δυνάμεων!!

Στήν έκμετάλλευσι που υφιστάμεθα από τους εβραίους δανειστές έβαλε τέλος ο Βασιλεύς Όθων ο οποίος

> *«...από της ένηλικιώσεως αυτού ουδέν σχεδόν συνωμολόγησε δάνειον ουδέ ανεγνώρισε τα δάνεια της ανεξαρτησίας,..»* (ένθ. άνωτ. σελ. 73).

Μή πληρώνοντας λοιπόν ο Οθων τους δήθεν Γάλλους και δήθεν Αγγλους, προκάλεσε την όργήν των. Τόν πολεμήσανε και τον ρίξανε, έν ονόματι της δημοκρατίας και των λαϊκών ελευθεριών...

Δυστυχώς οι ελάχιστοι έβραιοπράκτορες κατέχουν θέσεις κλειδιά στήν εκπαίδευσι έξ αιτίας της δικής μας αδιαφορίας κι' αποκρύπτουν την αλήθεια, σχετικά με την οι-

κονομική έκμετάλλευσι που υπέστη το επαναστατημένο έθνος μας από την εβραϊκή κεφαλαιοκρατία. Γιά να ανακαλύψετε την Ιστορική αλήθεια πρέπει να ερευνήσετε μόνοι σας τα αρχεία. Στήν εκδοσι «*Αρχείων της Ελληνικής Παλιγγενεσίας*» (τόμος Α' σελ. 164, 165,227) θα συναντήσετε τους εβραίους τραπεζίτες αδελφούς Ρικάρντο (Ιακώβ και Σαμψών) που το 1826 ζητήσανε για έγγύησι τοκογλυφικών δανείων μέρος της Ελλάδος!! Ιδού το κείμενον:

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ 6η

Προεδρία του κ. Πανούτζου Νοταρά

Μετά την άνάγνωσιν των χθεσινών Πρακτικών.

Α'. Ανεγνώσθη έγγραφον του Εκτελεστικού υπ' αριθ. 19079, εις το όποιον εγκλείει δύο αντίγραφα επιστολών του έν Λονδίνω κυρίου Ρικάρδου, διά των οποίων προβάλλει να προσδιορισθή εν μέρος εθνικής γης και να δοθή εις τους δανειστάς η εξουσία επάνω εις αυτήν, η οποία πρέπει να θεωρηθή ως ώρισμένη διά το κεφάλαιον του δανείου, και νά σταλώσι και προϊόντα διά την πληρωμήν του τόκου. Αναφέρει, ακόμη, ότι οι δανεισταί δεν εμπορούν ν' αποδεχθούν τάς πράξεις των δύο απεσταλμένων επιτρόπων Ίω. Ορλάνδου και Α. Λουριώτου.

Απόσπασμα του από 7 Δεκεμβρίου γράμματος της έν Λονδίνω επιτροπής, διά του οποίου έπέμφθη το πρώτον αυτών των γραμμάτων(α).

Επειδή ένα από τα ουσιώδη αντικείμενα, τα οποία θέλουν απασχολήσει την σκέψιν της Εθνικής Συνελεύσεως, θέλει είσθαι και ο τρόπος του να λάθη την απαιτουμένην ύπόληψιν το έλληνικόν δάνειον, διά να έμπορέση να διαπραγματευθή και έτερον νέον δάνειον εκτός της Ελλάδος διά τάς μεγάλας άνάγκας του έθνους, η Διοίκησις έκρινε χρέος της να καθυποβάλη αυτά εις την Εθνικήν Συνέλευσιν και συνιστά συγχρόνως και τον κύριον κόμητα Γάμπαν, όστις ένεχείρισεν εις την Διοίκησιν το τελευταίον γράμμα του κυρίου Ρικάρδου, και έχει να όμιλήση και η ευ-

γενία του περί αυτής της υποθέσεως.

Εν Ναυπλίω τη 10 Απριλίου 1826

Ο Αντιπρόεδρος

Γκίκας Μπότασης

Αναγνώστης Σπηλιωτάκης

Κωνστ. Μαυρομιχάλης

Ιωάννης Κωλέττης

Ο Προσωρινός Γεν. Γραμματεύς

(Τ.Σ.) Γ. Πραίδης

(α) Απόσπασμα του από 7 Δεκεμβρίου 1825 γράμματος της έν Λονδίνω επιτροπής, δι' ού επέμφθη το γράμμα του Ρικάρδου καί Σαμψών Ιακώβου.

Περικλείεται αντίγραφον της επιστολής των δανειστών μας κ. Ρικάρδου (καί Σαμψών Ιακώβου) το πρωτότυπον της οποίας εστάλη διά του ναυαγήσαντος ελληνικού πλοίου του καπ. Δημητρίου Μιαούλη. Το ζήτημα των, κατ' αυτήν τήν έπιστολήν, θέλει σας φανή βαρύ, σας φανερώνομεν δέ, ότι ζητήσαντές τους καθαρωτέραν εξήγησιν, επληροφορήθημεν, ότι αυτοί δεν εννοούν άλλο, παρά να βαλθή υπό την έξουσίαν των εν προσδιωρισμένον μέρος εθνικής γής, με τα προϊόντα της οποίας να πληρώνηται χρονικώς το διάφορον ή μέρος του διαφόρου του δεύτερου δανείου. Τοις επαραστήσαμεν, ότι η ελληνική Διοίκησις υπεχρέωσε δι' αυτό το δάνειον, το οποίον, από τα 55 1/2, κατήντησεν εις τα 18, και να ευκολυνθούν τα μέσα διά νέον δάνειον, διότι, λέγουν, τότε το εδώ κοινόν ημπορεί να συλλάβη εμπιστοσύνην. Οθεν, παρακαλείται η σεβ. Διοίκησις να σκεφθή βαθέως και περί του ουσιώδους τούτου κεφαλαίου και να το αποφασίση το ογληγορώτερον, δίδουσα την συγκατάθεσίν της, διότι αυτό θέλει είναι έν πολλά επιτήδειον μέσον διά να αναστερεωθή η εθνική μας υπόληψις και διά να ευκολυνθούν και αι εις τα ένταύθα πράξεις μας.

Ίσον άπαράλλακτον τω πρωτοτύπω

Τή 10 Απριλίου 1826 έν Ναυπλίω

Ο Προσωρινός Γενικός Γραμματεύς

(Τ.Σ.) Γ. Πραίδης

Ωστε λοιπόν οι τοκογλύφοι εβραίοι ζητούσαν *«να προσδιορισθή εν μέρος εθνικής γής και να δοθή εις τους δανειστάς η εξουσία επάνω εις αυτήν, η οποία πρέπει να θεωρηθή ως ώρισμένη διά το κεφάλαιον του δανείου και να σταλώσι και προϊόντα διά την πληρωμήν του τόκου»!!* κι αν δεν υποχωρούσαμε κινδύνευε η εθνική μας ύπόληψις. Τί εκβιασμοί! Χάριν της ιστορίας αναφέρω ότι οι έβραίοι απαιτούσαν ως έγγύησιν την Κορινθίαν...

Στόν οικονομικό τομέα λοιπόν από την μιά μεριά έχουμε τους εβραίους τοκογλύφους κι εκμεταλλευτές τύπου Ρικάρντο και Ρότσιλντ κι από την άλλη τους ευεργέτες της Ελλάδος σαν τον Βασιλέα Λουδοβίκο και τον Ιωάννη Γαβριήλ Εϋνάρδο (1775-1863). Ανοίξτε μιά οποιαδήποτε εγκυκλοπαίδεια, οποιοδήποτε βιβλίο ιστορίας και διαβάστε για τον Εϋνάρδο, αυτόν τον Γαλλικής καταγωγής Ελβετό φίλο του Καποδίστρια, που ξόδευσε υπέρ της πατρίδος μας τεράστια ποσά.

Από όσα τώρα συνοπτικά αλλά εμπεριστατωμένα και με αποδείξεις είπα προκύπτουν τρία συμπεράσματα: α) οι εβραίοι πάντοτε ήσαν με τον κατακτητή των Ελλήνων, όποιος και νάτανε β) Οι εβραίοι σφάξανε και βασανίσανε τους έπαναστατήσαντες Ελληνες γ) Μετά την κήρυξι του 1821 οι εβραίοι όχι μόνο δεν βοηθήσανε, αλλά έκμεταλευθήκανε τους Ελληνες οίκονομικά. Ολα αυτά οφείλονται, έχουν δηλαδή ως αίτία, στο άσβεστο μίσος του έβραϊσμού κατά του Ελληνισμού. Ενα μίσος που προκλήθηκε από τους έθνικοθρησκευτικούς ηγέτες των Ιουδαίων και συντηρείται από αυτούς.

Ετσι βεβαιώνουν τα αδιάψευστα ιστορικά γεγονότα, τα οποία φυσικά δεν αλλάζουν με τίποτε. Αν κανείς έχει αντίθετη γνώμη να την πή και να φέρη τα στοιχεία του, όπως ακριβώς έκανα έγώ, για να υποστηρίξω όσα έγραψα.

Πάντοτε οι Ιουδαίοι μας εκμεταλλεύονταν οίκονομικά, πράγμα που κατήγγειλε σε ποίημα του και ο Γ. Σουρής που έβλεπε *«παντού να στήνουν πλούσιοι Ίσραηλίται βρόχια»* ένώ πολλοί πεθάνανε από την φτώχεια («Καινούργια Αθήνα - και πλούτος και πείνα» εις «Απαντα Γ. Σουρή» εκ. «Κομμιώτη» Αθ. 1970, τόμος Β' σελ. 265.

Μετά την άπελευθέρωσιν οι Τούρκοι στην εξωτερική

τους πολιτική εναντίον του νεοσύστατου Ελληνικού μικροκρατιδίου κατευθύνονταν από τους εβραίους. Ο ιστορικός Ιωάννης Φιλήμων (1788-1974) που διετέλεσε και γραμματεύς του Δημ. Ύψηλάντου στο βιβλίο του «Δοκίμιον ιστορικόν περί της φιλικής εταιρείας» έγραψε ότι ο εβραίος τραπεζίτης Χασκέλ διηύθυνε την ανθελληνική πολιτική της Τουρκίας.

Ο διεθνής εβραϊσμός έδραστηριοποιείτο εναντίον της Ελλάδος, οσάκις του δινότανε η ευκαιρία. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωσις του Πατσίφικο, ενός εβραίου έξ αίτιας του οποίου αποκλείσθηκε ναυτικά η Ελλάς.

Νά τι γράφει σχετικά η εγκυκλοπαίδεια του «ΗΛΙΟΥ»(τόμος 15ος σελ. 623, λ. «Πατσίφικο»):

«ΠΑΤΣΙΦΙΚΟ Δαυίδ Ίσπανοεβραίος εγκατασταθείς έν Ελλάδι το 1836 ως πρόξενος της Πορτογαλίας μέχρι του 1842 ότε έπαύθη συνεπεία καταχρήσεων.

Διαμένων έν τη όδω Καραϊσκάκη της συνοικίας Ψυρρή έγένετο παραίτιος όχλοκρατικού επεισοδίου είς βάρος του λόγω ασεβείας του ην έπεδείξετο κατά την έκφοράν του Επιταφίου του ίερού ναού Αγίου Φιλίππου και της έπακολουθησάσης κατ' έθιμον καύσεως ομοιώματος του Ιούδα. Εκ της επιθέσεως του πλήθους υπέστη μικράς καταστροφάς η οικία του, μόλις δέ διεσώθη ο ίδιος της μανίας του πλήθους καταφυγών εις την άγγλικήν πρεσβείαν, ως προσκτησάμενος έν τω μεταξύ την άγγλικήν υπηκοότητα.

Λόγω του μίσους όπερ έτρεφε κατά του βασιλέως Όθωνος ο τότε υπουργός των Εξωτερικών της Αγγλίας Πάλμεστρον, έξητήθη παρά της Ελληνικής κυβερνήσεως άποζημίωσις διά τάς προσγενομένας ζημίας εις βάρος του Πατσίφικο, έκ δραχμών 888.736 και 57 λεπτών. Επειδή η κυβέρνησις δεν συνήνεσεν είς τούτο, διετάχθη ναυτικός αποκλεισμός της χώρας. (Βλέπε λέξιν Παρκερικά). Επεμβάσει των Μεγάλων Δυνάμεων Ρωσίας και Γαλλίας ώρίσθη επιτροπή διαιτησίας, ήτις έξηκρίβωσεν ότι όλόκληρον το ποσόν της ζημίας του Πατσίφικό ανήρχετο μόνον είς 3.750 δραχμάς, αίτινες κατεβλήθησαν αύτώ, έπιστραφέντος εις την έλληνικήν κυβέρνησιν του υπολοίπου ποσού έκ 330.000 δρχ. όπερ έν συνόλω είχε καταθέσει αύτη

ως έγγύησιν προς άρσιν του ναυτικού αποκλεισμού»!

Ο Ακαδημαϊκός Κόκκινος στην εργασία του «Ιστορία της Νεωτέρας Ελλάδος» (έκδ. «Μέλισσα» τόμος 1ος σελ. 515) αποκαλεί τον έβραίο Πατσίφικο *«φαύλο εκμεταλλευτή»*.

Το θέμα του «Πατσίφικο» τέλος το σχολίασε με την δηκτική του γραφίδα ο Δημ. Ψαθάς («Νέα» 29 Ίαν. 1975).

Τί άλλο να προσθέσω; παρά το ότι ουδέποτε οι εβραίοι καταδίκασαν τις πράξεις των ομοεθνών τους. Και πόσα άλλα παραδείγματα ιστορικώς διαπιστωμένα πρέπει να φέρη κανείς για να πείση, ότι οι εβραίοι, δίχως να τους προκαλούμε μας μισούν, σαν Ελληνες και σαν Ελληνισμό. Μολαταύτα θα συνεχίσω.

Κατά την διάρκειαν της Μικρασιατικής εκστρατείας οι εβραίοι κατέβαλαν κάθε προσπάθεια και στην Ανατολή και στην Δύσι για να εξασφαλίσουν την νίκη των Τούρκων. Η Ρωσία ελεγχομένη αρχικώς από τους έβραιοκομμουνιστές βοήθησε οσο της ήταν δυνατόν τον Κεμάλ. Το ίδιο και οι Αγγλογάλλοι και οι Ιταλοί, τους οποίους επηρέαζε αποφασιστικά ο εβραϊσμός.

Εκτος από την οίκονομική ένίσχυσι που δώσανε στους Τούρκους, τους προσφέρανε και κάθε αλλού είδους βοήθεια. Χαρακτηριστικά αναφέρω ότι από το 1919 στην Οδησσό είχε συσταθή ειδική σοβιετική υπηρεσία προπαγάνδας με επικεφαλής τον εβραίο λοχαγό του γαλλικού στρατού Σαντούλ: *«Ο Σαντούλ απέστειλε προκηρύξεις στον Ελληνικό στρατό με την υπογραφή του καλώντας τον να παραδοθεί και να συμπράξει με τους Τούρκους»*. (Η. Ηλιοπούλου: «Αλύτρωτες Ελληνικές Πατρίδες» Αθ. 1983, σελ. 82).

Αυτός ο Σαντούλ προσέφερε στον Κεμάλ και τεράστια οικονομική βοήθεια. Ο τότε πρόξενος μας στην Πετρούπολι δρ. Αρ. Ανδρόνικος την ύπελόγιζε *«σε 5.000.000 χρυσά φράγκα»* («Ελ. Κόσμος» 26 Ίουλ. 1975).

Και μετά την μικρασιατική καταστροφήν η συμπεριφορά των εβραίων υπήρξε πραγματικά εβραϊκή. Ο Αντώνιος Πισσάνος στο βιβλίο του «Αιχμάλωτοι του Κεμάλ» (για περισσότερα εις Δ. Καψάλαν σελ. 48) γράφει τα εξής συγκλονιστικά:

«...Μέ τους Τούρκους συμπράττουν και οι Εβραίοι οι οποίοι απελάμβανον πάσης προστασίας και υποστηρίξεως έκ μέρους της Ελληνικής Διοικήσεως. Αυτοί οι οποίοι ύπεστηρίζοντο από τόν άθλιον Στεργιάδην και είχαν τόσα προνόμια, αυτοί, λέγω, συμμαχούσαν σήμερα με τους Τούρκους.

Καθισμένοι εις τα καφενεία, εχλεύαζον τους Ελληνες, τους κτυπούσαν, τους παρέδιδον εις τους σφαγείς. Και όταν διήρχοντο τα τάγματα των αίχμαλώτων, έρριχναν γυαλιά στους δρόμους, διά να σχίζωνται τα γυμνά των πόδια και να υποφέρουν περισσότερο τα θύματα της Κεμαλικής θηριωδίας.

Οταν οι Τούρκοι μπήκαν στην Σμύρνη, πολλοί Εβραίοι προσέφεραν τις υπηρεσίες τους. Εις τα αστυνομικά τμήματα υπήρχαν προδόται Εβραίοι. Εις τον σταθμόν των διαβατηρίων αυτοί έκαμον τον έλεγχον. Εις την αποβάθρα επίσης. Αυτοί υπέσχοντο εις τους Ελληνες ότι θα τους έσωζαν, διά να πάρουν χρήματα και διά να τους παραδώσουν ύστερα ευκολότερα εις τους σφαγείς των. Δεν υπήρξε ευκαιρία που να μήν την έξεμεταλλεύθησαν εις βάρος των Ελλήνων. Είργάσθησαν σαν τα φίδια. Η Ελληνική Διοίκησις τους έξέσταινε, τους έπροστάτευε και αυτοί σήμερον έγιναν όργανα καταστροφής διά τους Ελληνας. Τουλάχιστον θα γίνουν αυτά μαθήματα εις τους Κυβερνήτας μας; Θά μάθουν να λαμβάνουν μέτρα αμύνης και προνοίας;

Εις την συνοικίαν Μπας- Ότουράκ άπ' όπου διερχόμεθα οι Εβραίοι ειρωνεύονται με την γνωστήν προφοράν των Ζήτω Βενιζέλος... Ζήτω Κωνσταντίνος... Και ένας άλλος φωνάζει είς άπταιστον Ελληνικήν: «Εμπρός με τον στέφανον της δόξης προς την Αγια Σοφιά!». Εν τω μεταξύ οι υποκόπανοι των στρατιωτών ανεβοκατεβαίνουν είς τα πλευρά των Ελλήνων αιχμαλώτων, ενώ οι πολίται, Εβραίοι και Τούρκοι... χειροκροτούν».

Πόσο χαρακτηριστικό είναι το τετράστιχο, από το ποίημα «Σμύρνη» του Πάνου Βίγλαρη («Γυρεύοντας το χαμένο του Αστρο» Αθ. 1972, σελ. 224) που καταγγέλει

τους εβραίους!

Είμαι ο νέος ξυπνητής!
Δέν είμαι στιχοπλέχτης.
Ξεύρω ποιος είν' ο Σταυρωτής.
Είναι Όβρηός ο φταίχτης.

Ο πρώην Γενικός Γραμματεύς και βουλευτής του ΚΚΕ στο άποκαλυπτικώτατο βιβλίο του «Τα παρασκήνια του ΚΚΕ» (Αθ. 1953 και άνατύπωσι 1988, έκδ. «Ελεύθερη Σκέψις») μας πληροφορεί ότι η

> *«Σοσιαλιστική Φεντερασιόν», αποτελούμενη από υπέρ τα 2.000 μέλη, κατά 90% μορφωμένους Εβραίους, ταξιδεύσαντας είς την Εύρώπην και μορφωθέντας εκεί σοσιαλιστικώς. Αύτη ήτο πολιτική όργάνωσις των Εβραίων κυρίως, αλλά σοσιαλιστική, με σοβαράν πολιτικήν δράσιν, ακόμη από της εποχής της Τουρκοκρατίας. Ήτο συνδεδεμένη με το διεθνές σοσιαλιστικόν κίνημα και άπετέλει επισήμως τμήμα της Β' Σοσιαλιστικής Διεθνούς της Βέρνης είς τα συνέδρια της οποίας άπέστελλε τακτικά τους αντιπροσώπους της.*
>
> *Από του 1908 είχε συνεργασθή με τους Νεότουρκους, των οποίων το κέντρον ήτο η Θεσσαλονίκη, προς άνατροπήν του Σουλτάνου Χαμίτ, και πολλά μέλη αυτής, εν οίς και ο γνωστός μετέπειτα Αβραάμ Μπεναρόγια, μετέσχον του αγώνος των Νεότουρκων και έξεστράτευσαν έκ Θεσσαλονίκης κατά της Κωνσταντινουπόλεως και του Χαμήτ».* (ένθ. άνωτ. σελ.

14).

Στό βιβλίο του Ελ. Σταυρίδη, τον όποιον έγνώριζα προσωπικώς, βλέπει κανείς την εβραϊκή επιρροή πάνω στο ΚΚΕ. Κομμουνιστές βουλευτές και ανώτατα κομμουνιστικά στελέχη ήσαν εβραίοι π.χ. Βεντούρα, Κοεν, Αρντίττι, Πινχάς, Μπεναρόγια, Σουλάμ κ.τ.λ. Όλοι αυτοί οι εβραίοι ήγωνίζοντο για την έξασθένησι της Ελλάδος και κυρίως για την άπόσπασι Ελληνικών εδαφικών περιο-

χών.

Το 1927 οι εβραίοι βουλευτές ύποκινούν την αύτονόμησιν της Μακεδονίας. Ο Είσαγγελεύς ζητεί από την βουλήν την άρσιν της ασυλίας των, για να άσκηση εναντίον τους ποινικήν δίωξιν *«ως έπιζητούντων την άπόσπασιν τμήματος της επικρατείας»*. Μαζί με τους εβραίους βουλευτές κατηγορούνταν και οι Ελληνες που ανήκαν στο ΚΚΕ. Κατά την συζήτησιν στην βουλήν, οι εβραίοι αύθαδίασαν και υπεστήριζαν την *«έλευθερίαν των μειονοτήτων»!* Ιδιαιτέρως εξοργιστικός υπήρξε ο Ζήκ Βεντούρα,

> *«Ο Βεντούρα, καθ' α Εβραίος, μετέφερε το ζήτημα και ώμίλησεν ώς εκπρόσωπος της ισραηλιτικής μειονότητος υπέρ των ελευθεριών των μειονοτήτων, τονίσας τελικώς ότι «εις την έννοιαν της αυτονομήσεως της Μακεδονίας περιλαμβάνεται ακριβώς η έννοια της ελευθερίας των μειονοτήτων!» Φυσικά η Βουλή δεν έπερίμενε ν' άκούση το πώς οι Εβραίοι εννοούσαν την αύτονόμησιν της Μακεδονίας, αφού ταύτην θα την έπεθύμουν και οι αστοί Εβραίοι και όχι μόνον οι κομμουνισταί τοιούτοι!»* (ένθ. άνωτ. σελ. 443).

Τελικά η βουλή, επί 128 παρόντων έδωσαν 98 καταδικαστικές ψήφους στον Βεντούρα και 96 στον Σουλάμ. Οι σχέσεις έβραϊσμού-κομμουνισμού στην Ελλάδα είναι πασίγνωστες. Από το 1918 οι γνήσιοι σοσιαλιστές έχουν καταγγείλει ότι το ΚΚΕ υπήρξε εβραϊκό δημιούργημα, όπως άλλως τε ο μαρξισμός, με σκοπό την έξυπηρέτησι των εβραϊκών συμφερόντων που ήθελαν αδύνατη, μικρή και συνεχώς σπαρασσομένην από εσωτερικές έριδες Ελλάδα. Το «Σοσιαλιστικό Κέντρο Αθηνών» (έτος ιδρύσεως 1911) διά του προέδρου του Ν. Γιαννιού διεκήρυττε και έπληροφόρει τον Ελληνικό λαό ότι:

> *«Ίδρυταί του Κ.Κ.Ε. τόσον εις τάς Αθήνας, όσον και εις την Θεσσαλονίκην, ήσαν Ίσραηλίται η κρυπτοεβραίοι Ελληνες, το δε κίνημα των, παρ' όλα τα σοσιαλιστικά φαινόμενα η προσχήματα, ήτο έβραϊ-*

κόν εθνικιστικών.

Προσήλθαμεν, έν τούτοις, ως μειοψηφία εις το πρώτον Σοσιαλιστικόν Συνέδριον (1918), ήγωνίσθημεν και πάλιν, αλλ' άπεχωρήσαμεν έν τέλει διά νά μή γίνωμεν όργανα της κομμουνιζούσης εβραϊκής πλειοψηφίας».

(ένθ. άνωτ. σελ. 13 και εις έφημ. «Εθνος» 17 Μαίου 1951)

Ώστόσον οι Ελληνες βουλευτές του ΚΚ.Ε ανησυχούσαν, διότι διεπίστωναν ότι οι εβραίοι χρησιμοποιούν το ΚΚΕ ως όργανον τους. Ο Ελ. Σταυρίδης σημειώνει σχετικά:

«Το ότι οι Εβραίοι απεδείχθησαν περισσότερον Εβραίοι και όλιγώτερον κομμουνισταί η μάλλον το ότι απεδείχθη ότι οι Εβραίοι παραμένουν Εβραίοι και όταν ακόμη, είναι κομμουνισταί και άπειθαρχούν εις το κόμμα προκειμένου να ψηφίσουν ομοεθνείς των προεκάλεσεν άγανάκτησιν».

Από τότε περάσανε πολλά χρόνια. Όμως η διαγωγή των εβραίων απέναντι μας δεν άλλαξε. Σέ κάθε ευκαιρία δείχνουν το ανθελληνικό τους μίσος, πάντοτε χωρίς λόγο. Θέλω να πώ ότι, μολονότι δεν τους προκαλούμε αυτοί εκδηλώνουν εναντίον μας μία εχθρότητα, που αν δεν γνωρίζαμε τα βαθύτερα αίτιά της θα την θεωρούσαμε ακατανόητη η παράλογη.

Φέρνω ένα παράδειγμα. Όλος ο κόσμος ξέρει τις καταπιέσεις που υπέστησαν από τους Τούρκους κατακτητές οι ομοεθνείς μας στην Κωνσταντινούπολι. Η ομογένεια μας συρρικνώθηκε από εκατοντάδες χιλιάδες στις πέντε. Μοναχά οι εβραίοι αμφισβητούν την έξόντωσι και τους διωγμούς των Ελλήνων! Στήν εφημερίδα «Ελληνικός Βορράς» (20 Ιουλίου 1966) διαβάζομεν:

«Ο άρχιρραβίνος του Ισραήλ Γαβριήλ Νισσίμ, εμφανιζόμενος ως διαπρύσιος κήρυξ του... τουρκικού φιλελευθερισμού, διέψευσεν ότι οι Τούρκοι καταπιέζουν τους ομογενείς της Κωνσταντινουπόλεως,

τονίζων δη «οι ισχυρισμοί των Ελλήνων στερούνται λογικής βάσεως»!

Μέ παρόμοια παραδείγματα άνθελληνισμού είναι γεμάτη η ιστορία. Όταν τα βάλετε το ένα δίπλα στο άλλο από μόνο του θα σχηματισθή το απαίσιο πρόσωπο του μισέλληνος εβραίου. Την αλήθεια αυτή καμμιά προπαγάνδα δεν μπορεί να κρύψη, αλλά και για καμμιά σκοπιμότητα δεν πρέπει να αποσιωπήσουμε. Επομένως όταν λέμε την αλήθεια, τότε όσοι μας αποκαλούν «άντισημίτες» είναι κοινοί συκοφάντες.

Εφ' όσον μας είναι γνωστόν το εβραϊκό μίσος δεν πρέπει να απορή κανείς που όταν οι εβραίοι αναφέρονται στην μικρασιατική καταστροφή χαίρονται και μας ειρωνεύονται που ηττηθήκαμε. Η εβραϊκή αύθάδεια είναι τόσον προκλητική, ώστε σοβαρές Ελληνικές εφημερίδες αναγκάζονται να αγανακτούν με οξύτητα, π.χ. ο «Ελληνικός Βορράς (13 Απρ. 1974) με τίτλο *«Από τέτοιο σκυλί...»* έγραψε:

«Η ύπ' αριθμόν 1 ανθελληνική έφημερίς της Τουρκίας, η γελοία «Χουριέτ», έδημοσίευσεν άσεμνον, ως η ιδία, γελοιογραφίαν, ένθυμίζουσα εις τους Ελληνας το 1922.

Διά τήν «Χουριέτ» τι να πή κανείς; Τήν έξέδωσεν ένας Εβραίος από την Αλβανίαν, ο Σεντάτ Σεμαβή, ο όποιος έκοιμάτο έπί χρόνια είς τάς άποθήκας του «Ταχυδρόμου» της Θεσσαλονίκης. Από τέτοιο σκυλί, τέτοια έφημερίς θα έξεδίδετο».

Βλέπετε λοιπόν οι εβραίοι χωρίς να τους ενοχλούμε μας προκαλούν με άσεμνο μάλιστα τρόπο υπενθυμίζοντας μας την καταστροφή του 1922. Ξεχνούν όμως ότι τότε έμείς οι Ελληνες ύστερα από μιά μεγαλειώδη νικηφόρα προσπάθεια πέσαμε ήρωϊκά μαχόμενοι, άφού συνασπίσθηκαν εναντίον μας και υπέρ των Τούρκων οι Γάλλοι, οι Αγγλοι, οι Ρώσοι, οι Ιταλοί και ο χειρότερος όλων εχθρός μας, ο εθνικός διχασμός. Τότε εμείς πολεμούσαμε και νικούσαμε τον άγριο στρατό του Κεμάλ, όχι σαν τους εβραίους που

σκοτώνουν τα άοπλα παιδιά τών Παλαιστινίων καί που ούτε σ' αυτά δεν μπορούν να επιβληθούν. Αφήστε το άλλο. Ξεχνούν ότι δειλά-δειλά χωρίς την ελάχιστη άντίδρασι παρεδίνοντο στους Γερμανούς, οι οποίοι μαζέψανε τον «εκλεκτό λαό» σε στρατόπεδα για να δουλεύη πειθήνιος σκλάβος στη Γερμανική βιομηχανία.

Είναι αξιοπαρατήρητο, μολονότι αρκετά γνωστό, ότι οι εβραίοι δεν μάχονται κατά μέτωπο τον Ελληνισμό σαν εβραίοι, αλλά κρύβονται πίσω από άλλα ονόματα, άλλες εθνικότητες, γιατί φοβούνται τις συνέπειες. Τέτοιες ύπουλες περιπτώσεις βρίσκει κανείς στην ίστορία πάμπολλες. Νομίζω όμως ότι χρειάζεται ένα παράδειγμα, που παίρνω από τη σύγχρονη πολιτική ζωή.

Εχουμε ώρισμένες διαφορές με την Τουρκία. Είναι γεγονός. Ερχονται λοιπόν οι εβραίοι και δίχως να φαίνωνται υποδαυλίζουν τους Τούρκους εναντίον μας. Σκοπεύουν να συγκρουσθή Ελλάς-Τουρκία για να επωφεληθούν. Κυκλοφορούν στην Τουρκία δύο εφημερίδες με τουρκικά ονόματα, αλλά υπό εβραϊκό έλεγχο. Αυτές οι δύο εφημερίδες συστηματικά ερεθίζουν τους Τούρκους, γράφοντας και διαδίδοντας ψέμματα και συκοφαντίες σε βάρος των Ελλήνων. Από το 1974 οι Ελληνες δημοσιογράφοι είχαν επισημάνει το καταχθόνιο εβραϊκό παιγνίδι. Ο Ηλίας Κύρου έγραψε πρωτοσέλιδα στην εφημερίδα «Ελληνικός Βορράς» (21 Απρ. 1974):

> *«Και έχθρα της ελληνοτουρκικής φιλίας είναι κατ' εξοχήν η έφημερίς «Χουρριέτ», την οποίαν ίδρυσεν ο Σεντάτ Σεμαβέ, Εβραίος από την Αλβανίαν, ο όποιος, προπολεμικώς ειργάζετο εις την τότε έκδιδομένην εις την Θεσσαλονίκην εφημερίδα «Ταχυδρόμος» ως κλητήρ και έκοιμάτο εις την άποθήκην χάρτου...*
>
> *Εις τον κ. Τσετίν ανεφέρθησαν και άλλα. Οτι ο Σεντάτ Σεμαβή έφυγε κάποτε εις την Κωνσταντινούπολιν, όπου έγκατεστάθη. Μέ την οικονομικήν βοήθειαν Ισραηλιτών, εξέδωσε την «Χουρριέτ», η οποία έξειλίχθη εις το πλέον φανατικόν άνθελληνικόν φύλλον της Κωνσταντινουπόλεως. Ο υιός του*

Σεμαβή, αποθανόντος έν τω μεταξύ, εκδίδει σήμερον την «Γκιουναϊντίν», επίσης άνθελληνικήν εφημερίδα. Τόν δέ ανθελληνικόν αγώνα της «Χουρριέτ» χρηματοδοτεί και εμπνέει ένας άλλος Κωνσταντινουπολίτης Εβραίος, ο Μπουρλά, καταγόμενος έκ Θεσσαλονίκης και άναχωρήσας από την Θεσσαλονίκην — ο πατήρ του - όταν η πόλις έγινεν ελληνική».

Τόν επόμενο χρόνο διαβάζουμε στην «Βραδυνή» (9 Απρ. 1975) ύπό τον τίτλο: *«προκλητικός ο Τουρκικός τύπος»* ταπαρακάτωείδησιογραφικάσχόλια.

«Εν *τω μεταξύ συνεχίζεται η προκλητική αρθρογραφία και ειδησεογραφία του τούρκικου τύπου εναντίον της Ελλάδος. Μεταξύ των άλλων η έφημερίς «Γκιούν Αϊντίν» κατηγορεί την Ελλάδα ότι προετοιμάζει πόλεμο εναντίον της Τουρκίας, ένώ η «Χουρριέτ» σε κύριο άρθρο υποστηρίζει ότι η Ελλάς καταβάλλει προσπάθεια δημιουργίας Ελληνοτουρκικής ρήξεως.*

Και αφού αναφέρεται σε φανταστικές ελληνικές πτήσεις στην Θράκη και στα Ελληνικά ναυτικά γυμνάσια προσθέτει:

«Εάν κανείς, όλα αυτά τα μελετήση θα βγάλη το συμπέρασμα, ότι η Ελλάς εξοπλίζεται δια να κάμη μίαν ένοπλον άναμέτρησιν μέ την Τουρκία. Ισως ώρισμένοι Ελληνες να φιλοδοξούν να μεταβάλλουν πάλι την Ίσταμπούλ εις Κωνσταντινούπολιν. Η Αμερική μας έχει διακόψει την στρατιωτικήν βοήθειαν και όμως η αγωνία τους ένετάθη. Διότι είναι γνωστό είς την Ελληνική Ιστορία, ότι ένα έθνος δύναται να πολεμήση εάν έχη την στρατιωτικήν βοήθειαν ενός Μεγάλου Εθνους. Παρ' όλα αυτά όλες οι αναφορές των Ελλήνων στρατιωτικών διοικητών είναι γεμάτες από παραμύθια.

Εάν οι κυβερνητικοί παράγοντες της Ελλάδος υπολογίζουν είς αυτά τα παραμύθια, ήμείς τους πληροφορούμε ότι θα βγουν γελασμένοι με τους ύπολο-

γισμούς των».

Εσείς που τώρα ξέρετε ότι η «Χουριέτ» και η «Γκιουναϊντίν» είναν εβραϊκές καταλαβαίνετε γιά ποιο λόγο οξύνουν με ψέμματα τις σχέσεις Ελλάδος-Τουρκίας. Οι έβραίοι νοιάζονται μήπως μεταβάλλουμε την Ίσταμπούλ σε Κωνσταντινούπολη Αυτό τους ενοχλεί... Αλλά και οι Ελληνες που δεν έχουν πληροφορίες παρασύρονται και γράφουν: *«προκλητικός ο τουρκικός τύπος»*. Μά δεν είναι ο τουρκικός τύπος, αλλά ο εβραϊκός! Η μήπως και τώρα αμφιβάλλετε;

Οποτε μπορούν οι εβραίοι να πλήξουν τον Ελληνισμό το πράττουν. Τα παραδείγματα είναι πολλά, ατελείωτα, ώστε δεν θάτανε υπερβολή σε κάθε ανθελληνική ενέργεια να πούμε: «Cherchez le Juif». Ο εβραϊκός άνθελληνισμός καλύπτει κάθε μισελληνική έκδήλωσι. Από σφαγές ανθρώπων, μέχρι καταστροφές έργων τέχνης. Από συνεργασία με εχθρούς της Ελλάδος, μέχρι κάψιμο Ελληνικών βιβλίων. Από ύπονόμευσι του Ελληνισμού, μέχρι πολεμική κατά των Ελληνικών ιδανικών.

Κάπου-κάπου μαθαίνουμε μερικές αλήθειες τυχαία. Ύπεστηρίχθη παλαιότερον η γνώμη, ότι στο πρώτο αμερικανικό «Κογκρέσσο» ετέθη το ζήτημα καθιερώσεως επισήμου γλώσσης του νεοσύστατου Αμερικάνικου κράτους. Αλλοι πρότειναν την αγγλική γλώσσα κι άλλοι την αρχαιοελληνική! Οταν αυτά έλέγοντο στην Ελλάδα οι εξυπνάκηδες νεοέλληνες άμφιβάλλανε και γελούσαν. Κι όταν εμείς τα παρουσιάσαμε μας κατηγορούσαν για προγονοπληξία. Ξέραμε όμως ότι μιλούσαμε την αλήθεια. Ξέραμε επίσης, ότι αν δεν επιβλήθηκαν τα αρχαιοελληνικά στίς ΗΠΑ τούτο ώφείλετο στην αντίδρασι των εβραίων, οι όποιοι κατορθώσανε με πλειοψηφία μόνο μιας ψήφου (του εβραίου Δανιήλ Ουέμπστερ) να επιβάλουν τα αγγλικά.

Η επιβεβαίωσι των απόψεων μας ήλθε με τον επισημότερο τρόπο.

Το 1970 άφίχθη στην Ελλάδα σαν πρεσβευτής της Αμερικής ο Τάσκα. Σέ λόγο που εκφώνησε περιέγραψε τον τρόπο, με τον όποιον δεν καθιερώθηκε στην Αμερική σαν

επίσημη γλώσσα η Ελληνική. Εξ αίτιας της αντιδράσεως των σιωνιστών και έξ αίτιας μιας και μόνης ψήφου του εβραίου Δανιήλ Ουέμπστερ δεν έγινε η Ελληνική γλώσσα η επίσημη γλώσσα της Αμερικής. Αν δεν αντιδρούσαν οι σιωνιστές αναλογίζεστε τα οφέλη που θάχε η πατρίδα μας, από την έπικράτησι της Ελληνικής γλώσσης; Ο Τάσκα είπε (έφημερίς «Εστία» 17.8.1970):

> *«Αναλογιζόμενος την σημασίαν της συναντήσεως σας, ανεθυμήθην κάποιον, ο όποιος μού είπεν, ότι αι Ήνωμ. Πολιτείαι, κατά τάς πρώτας των ημέρας (Σ.Σ. ως έθνους), τόσον εθαύμαζαν την σοφίαν και τάς γνώσεις της αρχαίας Ελλάδος, ώστε όταν οι ίδρυταί της χώρας μας, συνήλθον, διά να αποφασίσουν ποία θα ήτο η εθνική γλώσσα των Η.Π.Α., η ύπόθεσις ετέθη ως «κορώνα-γράμματα», μεταξύ της Αγγλικής και της Ελληνικής. Και η Ελληνική απώλεσε με διαφοράν μιας ψήφου. Αν δεν ήτο η ψήφος εκείνη, του Δανιήλ Ουέμπστερ, γεγονός είναι, ότι δεν θα εύρισκόμην, ενώπιον υμών, ομιλών είς την Αγγλικήν».*

Αυτά μας έκανε ένας Αμερικανοεβραίος μισέλλην.

6. Τεχνάσματα παρασίτων

Εδώ στην Ελλάδα και μέσα στην πρεσβεία του « αναγνωρισθέντος» κράτους του Ισραήλ λειτουργεί μιά υπηρεσία, που σκοπό έχει να συγκεντρώνη οτιδήποτε γράφεται εναντίον των εβραίων. Τα άντιεβραϊκά κείμενα στέλλονται στο Ισραήλ, μαζί βέβαια με το όνομα του συγγραφέως, ο όποιος μπαίνει σ' ένα ειδικό «μαύρο πίνακα». Τα δημοσιεύματα κατά των Ιουδαίων παρακολουθεί επίσης και το Κεντρικό Ισραηλινό Συμβούλιο (Κ.Ι.Σ.) που αποτελεί Ελληνική(!) Δημοσία ύπηρεσία(!) εξαρτώμενη έκ του Ελληνικού Υπουργείου Εθνικής (!) Παιδείας και θρησκευμάτων. Το Κ.Ι.Σ. κάπου-κάπου άπαντά υπεραμυνόμενο του εβραϊσμού.

Στήν κατηγορία των αντιεβραϊκών βιβλίων ασφαλώς οι έν Ελλάδι Ιουδαίοι θα έχουν κατατάξει και την παρούσα έργασίαν μου. Εχουν όμως δίκαιο; Το βιβλίο μου είναι αντιεβραϊκό;

Θά έχετε μέχρι τώρα βεθαιωθή, ότι όσα έγραψα είναι αλήθεια, διότι βασίζονται επί αδιάψευστων ιστορικών συμβάντων. Μέ άλλα λόγια όταν γράφω ότι οι εβραίοι αγόρασανε το πτώμα του άπαγχονισθέντος Πατριάρχου Γρηγορίου Ε' δεν λέγω ψέμματα, αλλά επαναλαμβάνω μιά ιστορική αλήθεια, που ουδείς αμφισβητεί. Το ίδιο και για τον Κοσμά τον Αιτωλό και για τους άλλους ιεράρχες της Ορθοδοξίας που υπέστησαν τα πάνδεινα έκ των εβραίων. Συνεπώς, ούτως εχόντων των πραγμάτων, δεν έχομεν άντιεβραϊσμό, αλλά έξιστόρησι της αληθείας. Αν τώρα η αλήθεια αποδεικνύει ότι οι εβραίοι υπήρξαν βασανιστές, δολοφόνοι και άρπαγες τι θα πούμε; ότι φταίει η αλήθεια; η να μη λέμε την αλήθεια, γιατί ενοχλείται το Κεντρικό Ισραηλινό Συμβούλιο;

Επιθυμώ με μεγάλη ειλικρίνεια να συζητήσω αυτό που ονομάζεται αντιεβραϊσμός. Απορρίπτω έκ πεποιθήσεως τις παράλογες βρισιές, με τις οποίες δικαιολογημένα η αδικαιολόγητα λούζουν τους Ιουδαίους. Δέν μπορώ όμως

να αποκρύψω τα γεγονότα. Και γιατί να τα αποκρύψω; η αλήθεια πρέπει να λέγεται με παρρησία, πράγμα που αποτελεί στοιχείο της Ελληνικότητος. Αν θέλουν οι κύριοι εβραίοι ας αντικρούσουν από τα διάφορα περιοδικά τους, που κυκλοφορούν στην Ελλάδα τα γεγονότα. Φυσικά δεν το κάνουν, διότι είναι αδύνατον. Δέν θέλουν όμως και να τα παραδεχθούν, επειδή κάτι τέτοιο δεν συμφέρει στον εβραϊσμό. Ετσι προσφεύγουν, αρχικά στην αποσιώπησι και κατόπιν στην πλαστογραφία. Προσπαθούν να αποσιωπήσουν τα συμβάντα, ώστε οι Ελληνες να μη τα πληροφορούνται. Ηδη από τα σχολικά βιβλία άφαιρέσανε συστηματικά κάθε γεγονός, που δεν συμφέρει στους έβραίους, το ίδιο γίνεται και στην τηλεόρασι, στον τύπο κ.τ.λ. όπου αποσιωπάται οτιδήποτε αληθές δεν αρέσει στους εβραίους. Η πλαστογραφία αντικαθιστά την άποσιώπησι οπουδήποτε αυτή είναι ανέφικτη. Ο,τι κακό μας έκαναν οι εβραίοι το φορτώνουν σε Τούρκους, Αραβες, Πέρσες, κ.τ.λ. μολονότι η ιστορία πιστοποιεί ότι υποκινητές και συνήθως εκτελεστές ήσαν οι ίδιοι οι εβραίοι. Τα παραδείγματα είναι άφθονα.

Εν τέλει εκείνο που επιδιώκω να καταστήσω σαφές σ' όλους είναι ότι οι εβραίοι προσπαθούν με την διάτρητη κατηγορία του «αντιεβραϊσμού» να δυσφημήσουν τα βιβλία, που περιγράφουν την ίστορική αλήθεια. Όποιος αυθαίρετα και αλόγιστα υβρίζει, όχι μόνο τους εβραίους, αλλά οποιονδήποτε λαό, πρέπει να κατακριθή χίλιες φορές. Ποτέ όμως όταν άνακοινώνη αλήθειες. Σ' αυτή την τοποθέτησί μου δεν πιστεύω να υπάρχουν αντιρρήσεις. Εάν με τέτοιο πνεύμα δήτε το βιβλίο μου ασφαλώς θα διαπιστώσετε, ότι κάθε άποψι μου στηρίζεται σ' ένα αληθές γεγονός.

Από τα πραγματικά γεγονότα, βγάζω πραγματικά συμπεράσματα και κανείς δεν δικαιούται να με κατηγορήση γι' αυτό, εκτός αν τα γεγονότα που επικαλούμαι είναι ψεύτικα. Κύριοι εβραίοι τεμαχίσατε τον Μητροπολίτη Κορώνης Γρηγόριο και καλούσατε τους Ελληνες να φάνε κρέας από τον Δεσπότη τους; ναι η όχι; Κύριοι εβραίοι κόψατε τα γεννητικά όργανα του πατριάρχου Αναστασίου και του τα βάλατε στο στόμα; Ναι η όχι; κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά ποίαν έννοιαν λογικής και ηθικής, όταν περιγράφω αυτά που πράγματι διέπραξαν οι εβραίοι πρέπει να κατηγορηθώ ως αντιεβραίος; Εγώ φταίω, που λέω, όσα οι έβραίοι κάνανε; Ας μου απαντήση το Κ.Ι.Σ. και οποιοσδήποτε εβραίος η εβραϊκή υπηρεσία. Αλλως τε δεν είμεθα έμείς που άρνούμεθα τον διάλογο, αλλά οι εβραίοι. Αφήνω στους Ιουδαίους την άπάντησι στο ερώτημα: γιατί δεν τολμούν ένα δημόσιο διάλογο, για τις σχέσεις Ελληνισμού-εβραϊσμού;

Ενα εβραϊκό τέχνασμα είναι η χρησιμοποίησι του ονόματος του εβραίου, ως δηλωτικού μόνο θρησκείας. Λένε, είμαστε Ελληνες υπήκοοι εβραίοι στο θρήσκευμα κι ούτε λίγο ούτε πολύ υποστηρίζουν ότι διαφέρουν από έμας τους Ελληνες μονάχα στο θρήσκευμα. Μ' άλλα λόγια προσπαθούν να μας εξαπατήσουν μεταχειριζόμενοι την θρησκεία και την υπηκοότητα και αποσιωπώντας την εθνικότητα, την καταγωγή δηλαδή.

Πράγματι υπάρχει εβραϊκή θρησκεία, όπως υπάρχει και εβραϊκή φυλή. Όταν μιλάμε για εβραίο, εννοούμε τον γνωστό σημίτη, που φυλετικά και εθνολογικά δεν ανήκει στην Ελληνική φυλή ούτε στο Ελληνικό Εθνος, αλλά στην εβραϊκή φυλή και στο εβραϊκό έθνος. Οπωσδήποτε είναι ένας ιδιαίτερος λαός, ο όποιος μάλιστα κατά την θρησκεία του είναι ο εκλεκτός λαός του Θεού. Αν εβραίος σημαίνει μόνο θρήσκευμα, τότε όποιος γινότανε εβραίος θάτανε αυτόματα και «εκλεκτός του Θεού». Ενώ πάντοτε κατά την γνώμη τους αυτοί είναι «εκλεκτοί του Θεού» σαν λαός, σαν φυλή και γι' αυτό στην Π.Δ. ο Θεός τους διακρίνει από τους αλλοφύλους.

Η υποκρισία έχει όρια, τα οποία υπερέβησαν οι εβραίοι όταν ισχυρίζονται ότι είναι Ελληνες πολίτες και διαφέρουν από έμας τους Ελληνες μόνο στη θρησκεία. Δέν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσω για να αποδείξω το οφθαλμοφανές αντίθετο. Το νομικό πλάσμα της ύπηκοότητος δεν αναιρεί την φυλετική και εθνολογική πραγματικότητα. Φαντασθήτε να πάρη ένας, στη θρησκεία τοτεμιστής, πυγμαίος τήν Ελληνική υπηκοότητα και αδιάντροπα να μας λέη ότι διαφέρει από μας μόνο ως προς την θρησκείαν, διότι είναι Ελλην πολίτης τοτεμιστής στην θρη-

σκεία.

Κατά τους εβραίους ο ελληνικός λαός διαιρείται σε Ελληνες Χριστιανούς στο θρήσκευμα, Ελληνες εβραίους στο θρήσκευμα, Ελληνες Μουσουλμάνους στο θρήσκευμα κ.τ.λ. Το Ελλην για τους εβραίους περιορίζεται στο νομικό μέρος και δηλώνει υπηκοότητα και τίποτε άλλο. Τί ψεύδος και τι προσβολή για τον Ελληνισμό!! Το Ελλην πριν απ' όλα και πάνω απ' όλα σημαίνει Γένος, Φυλή, Εθνος. Η Ελλάς και οι Ελληνες υπήρξαν πριν κι από τον Χριστιανισμό και τον εβραϊσμό και τον Μουσουλμανισμό. Ο χριστιανισμός παρουσιάσθηκε έδώ και 2000 χρόνια περίπου, ο εβραϊσμός έδώ και 3400 χρόνια περίπου, ο Μουσουλμανισμός έδώ και 1400 χρόνια περίπου, ένώ η Ελλάς κι ο Ελληνισμός αποδεδειγμένα υπάρχουν έδώ και 20000 χρόνια περίπου, άν και άνεκαλύφθησαν αρχαιολογικά ευρήματα και κείμενα που ανατρέχουν την Ελλάδα σε 50.000 χρόνια ιστορικού παρελθόντος.

Εξ άλλου οι εβραίοι έχουν την μητρική τους γλώσσα, που δεν είναι η Ελληνική, τις παραδόσεις τους, που δεν είναι Ελληνικές, την σημιτική καταγωγή τους που δεν είναι Ελληνική, τα ήθη και έθιμα τους που δεν είναι Ελληνικά, τα ιδανικά τους που δεν είναι Ελληνικά, την ιστορία τους που δεν είναι Ελληνική και μας λένε ότι διαφέρουν από τους Ελληνες μόνο στη θρησκεία; Από που και ως πού αυτοί ήσαν Ελληνες; Το νομικό κατασκεύασμα της ύπηκόοτητος δεν μπορεί να άλλάξη την σημιτική καταγωγή και να τους μετατρέψη σε Ελληνες.

Τέλος άν λάβουμε ύπ' όψιν και την εχθρική διαγωγή τους απέναντι της Ελλάδος αποδεικνύεται ότι ούτε Φιλέλληνες είναι, αλλά μισέλληνες.

Τίς αλήθειες αυτές καμμιά εβραϊκή δημαγωγία δεν πρόκειται να μεταβάλη.

Οι εβραίοι όπου και να βρίσκωνται είναι αφοσιωμένοι στο Ισραήλ. Δέν τους κατηγορώ γι' αυτήν τους την άφοσίωσι. Τους κατηγορώ για τον τρόπο, με τον όποιον την υλοποιούν. Διότι δεν επιδιώκουν να ωφελήσουν το Ισραήλ με δημιουργική εργασία στο κράτος του οποίου είναι πολίτες, αλλά επιδιώκουν να κυριαρχήσουν και να το υποτάξουν οίκονομικά και πολιτικά στο Ισραήλ, στην

γνησιώτερη δηλαδή έκφρασι του εβραϊσμού.

Οι ίδιοι ανησυχούν μήπως οι νέες Ιουδαϊκές γενιές άπομακρυνθούν από τα φανατικά και παράλογα πιστεύω των πατέρων τους. Ετσι κάθε τόσο προτρέπουν τους Ιουδαίους που ζουν εκτός Ισραήλ να έχουν στην ψυχή τους, πάνω άπ' όλα το Ισραήλ. Τέτοιες εκκλήσεις συνήθως παρατηρούνται παραμονές εκλογών, όπου οι εβραίοι ψηφοφόροι καλούνται να υποστηρίξουν ώρισμένα κόμματα η ωρισμένους υποψηφίους κομμάτων, που φυσικά θα έχουν ήδη ανειλημμένες υποχρεώσεις υπέρ του Ισραήλ. Το γαλλικό «εβραϊκό βήμα» (Tribune Juive) υπεστήριξε στίς 22 Φεβρουαρίου 1973 *«την τάσι των Εβραίων ψηφοφόρων να αποφασίζουν με βάσι συλλογισμούς όπου το Ισραήλ αποτελεί την κεντρική θέσι»*. Και για να μήν άπομείνη καμμιά αμφιβολία περί των διαθέσεων των εβραίων να κατευθύνονται από τα επεκτατικά συμφέροντα του Ισραήλ έρχεται η εβραϊκή εφημερίδα «Monde» της ίδιας εποχής (29 Μαρ. 1973) να δημοσίευση άνακοίνωσι του Αβραάμ Σένκερ, μέλους της εκτελεστικής επιτροπής του παγκοσμίου Σιωνισμού, στην όποια απαιτούσε από τους εβραίους: *«να εξακολουθήσουν να συνταυτίζονται με το Ισραήλ παραδεχόμενοι ότι είναι το πνευματικό τους κέντρο»*. Τώρα τι είδους «Γάλλοι υπήκοοι» θα είναι όσοι θεωρούν το Ισραήλ πνευματικό τους κέντρο δεν χρειάζεται να το εξηγήσουμε. Σταματώ για λίγο στην Γαλλία, όπου η εβραϊκή επιρροή έφθασε στο σημείο να δώση στο Γαλλικό έθνος ακόμη κι εβραίους πρωθυπουργούς (Λεόν Μπλούμ, Μαντές Φρανς). Ο ακραιφνής Γάλλος πατριώτης Στρατηγός Ντε Γκώλ αντελήφθη, ότι οι Γαλλοεβραίοι είναι πρώτα και κυρίως εβραίοι και Γάλλοι μόνον άν η Γαλλία έξυπηρετή το Ισραήλ. Λοιπόν τι δείξανε τα περιστατικά; Δείξανε ότι όσο η Γαλλία διατηρούσε φιλικές σχέσεις με το Ισραήλ οι Γαλλοεβραίοι δεν δημιουργούσαν κανένα πρόβλημα. Μόλις η Γαλλία διά του προέδρου Ντέ Γκώλ ακολούθησε φιλοαραβική πολιτική αμέσως οι Γαλλοεβραίοι και οι εβραϊκές οργανώσεις εστράφησαν κατά του έθνικού ήγέτου των Γάλλων. Μέ δημοσιεύματα τον βρίσανε. Μέ οργανωμένες εκδηλώσεις αναρχίας άναστατώσανε το Παρίσι κ.τ.λ. Μέχρι που *«οι Ισραηλινής*

καταγωγής Γάλλοι πυρηνικοί επιστήμονες απειλούν να μποϋκοτάρουν το θερμοπυρηνικόν πρόγραμμα του προέδρου Ντε Γκώλ» («Ακρόπολις» 12 Δεκ. 1967). Κι όλα αυτά διότι η Γαλλία ακολουθούσε εξωτερική πολιτική που ενοχλούσε το Ισραήλ. Βέβαια ο Γάλλος Πρόεδρος διέταξε την άπομάκρυνσι των «Γάλλων» εβραϊκής καταγωγής που εργαζόταν στο Γαλλικό πυρηνικό πρόγραμμα.

Κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι έβραίοι δείξανε πόσο δειλοί ήσαν, αφού απέναντι των Γερμανών δεν κράτησαν ήρωϊκή στάσι, ούτε απλώς αξιοπρεπή. Ενώ ξέρανε ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός ήτανε εχθρός τους, αυτοί ουδέποτε πολεμήσανε, ουδέποτε άντισταθήκανε. Παρέμειναν κρυμμένοι θέλοντας να διαφύγουν τους κινδύνους, που συνεπάγεται η συμμετοχή στον πόλεμο η στην άντίστασι. Όποτε τους συνελάμβαναν ήσυχα-ήσυχα άφηναν να τους φορτώνουν στους σιδηροδρόμους, να τους μεταφέρουν στην Γερμανία και να τους κλείνουν στα στρατόπεδα. Εκεί δουλικώτατοι περίμεναν το τέλος του πολέμου.

Ελπίζανε ότι στην ασφάλεια των μετόπισθεν θα διασωθούν. Και όπως απεδείχθη δεν είχαν άδικο, αφού έπιζήσανε χιλιάδες Ιουδαίοι, όταν αιματοκυλείτο η Ευρώπη.

Ασφαλώς στα στρατόπεδα πέθαναν πολλοί εβραίοι. Πώς όμως πέθαναν; Σχέδιο ομαδικής έξοντώσεώς των δεν υπήρχε, διότι αν οι Γερμανοί επιθυμούσαν να τους εξολοθρεύσουν μπορούσαν να το επιτύχουν μονομιάς π.χ. δηλητηριάζοντας το νερό κ.τ.λ., ενώ μετά τέσσερα-πέντε έτη πλήθος εβραίων σώθηκε και παίρνουν ακόμη αποζημιώσεις και συντάξεις από την Δυτ. Γερμανία διά την κράτησί τους στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ατομικά πέθαιναν σ' ενα φυσικό αριθμό. Μ' αλλά λόγια οπουδήποτε υπάρχει σύνολο προσώπων δικαιολογείται κάποιο ποσοστό θνησιμότητος. Στούς χιλιάδες φυλακισμένους πέθαναν αρκετοί από ασθένειες η κακουχίες. Τα πτώματα οι Γερμανοί δεν τα έθαβαν, αλλά τα έκαιγαν σε ειδικούς κλιβάνους, στούς περιβόητους «φούρνους» στούς οποίους η εβραϊκή προπαγάνδα ισχυρίσθηκε και διέδωσε, ότι καίγανε ζωντανούς τους εβραίους.

Στήν τελευταία περίοδο του πολέμου, ιδίως, πολλοί φυ-

λακισμένοι, όχι μόνο εβραίοι, αλλά διαφόρων εθνικοτήτων, απεβίωσαν στα στρατόπεδα λόγω κακής διατροφής. Οταν ο Γερμανικός στρατός ύπεσιτίζετο και όταν ο Γερμανικός λαός δεν εύρισκε τρόφιμα δεν πιστεύω να θέλατε να ταΐζουν τους εβραίους φιλέτα. Η πείνα πράγματι άπεσκελέτωσε τους κρατουμένους ασχέτως εθνικότητος. Στίς ταινίες κινηματογράφων που γύρισαν οι Σύμμαχοι, όταν εισήλθον στα στρατόπεδα βλέπετε αδυνατισμένους ανθρώπους, που υποφέρουν από ασιτία και μόλις κατορθώνουν να περπατούν. Καμμιά άντίρρησις. Αυτό όμως δεν το έπαθαν μόνον οι εβραίοι, αλλά όλοι οι κρατούμενοι για τους οποίους η διεθνής προπαγάνδα δεν λέγει λέξι. Σάν να προσπαθούν να μας πείσουν, ότι οι Γερμανοί μόνο εβραίους πιάνανε και μόνο εβραίοι ύποφέρανε. Ενώ η αλήθεια είναι ότι μόνο οι εβραίοι δεν πολεμήσανε.

Η ιστορική αλήθεια δεν επιδέχεται άμφισβήτησι. Εκτός από τους άμεσα εμπολέμους, που μεταξύ των είχαν εθνικές διαφορές συμμετείχαν στον πόλεμο και άσχετοι λαοί, που τους παρέσυραν οι κυβερνήσεις τους. Εναντίον των Γερμανών πολεμήσανε μέχρι και Ινδοί και Νεοζηλανδοί και Αυστραλοί και Κύπριοι, οι οποίοι δεν είχαν κανένα προηγούμενο με το Τρίτο Ράϊχ. Και πράγματι πείραξε ο Χίλτερ την Αυστραλία; η την Ινδία και την Κύπρο; Δύο χώρες που ήσαν σκλαβωμένες στους Αγγλους αποικιοκράτες; Όχι. Μίλησε ποτέ η έκανε κάτι εναντίον της Νέας Ζηλανδίας, η του Καναδά ο Χίτλερ; Όχι. Κι' όμως στρατεύματα από τους λαούς αυτούς ήλθαν στην Ευρώπη και πολεμήσανε την Γερμανία.

Μονάχα οι εβραίοι δεν συγκροτήσανε μιά εβραϊκή στρατιά να πολεμήση στην Ευρώπη. Τα εκατομμύρια των εβραίων της Αμερικής δεν ώργάνωσαν έστω μιά εβραϊκή μεραρχία για να άποβιβασθή στην Νορμαδία. Πολωνοί, Τσέχοι, Ελληνες κ.τ.λ. διέφευγαν από τις κατεχόμενες χώρες των και ένετάσσοντο σε μονάδες που έμάχοντο κατά των Γερμανών. Τέτοιες μονάδες ο «εκλεκτός λαός» δεν ώργάνωσε. Προτιμούσε πειθήνιος να κρύβεται σε υπόγεια η να εργάζεται στα στρατόπεδα. Και κατόπιν ήλθαν αυτοί οι αμέτοχοι του αγώνος και άπαιτήσανε και πήρανε συντάξεις, διότι ήσαν φυλακισμένοι. Δηλαδή διότι σωθήκανε

εκ του ασφαλούς. Χιλιάδες Ελληνες και Ευρωπαίοι που πολεμούσανε όλο το διάστημα που οι εβραίοι κρύβονταν η ζούσαν σε στρατόπεδα δεν πήραν ούτε δραχμή, ούτε ένα αναμνηστικό παράσημο. Η έβραιοκρατούμενη Διεθνής προπαγάνδα προτίμησε να πληρώση τους λιποτάκτες κι' ούτε έστω να τιμήση τους μαχητές.

Οι εβραίοι που ξέρουν την αλήθεια, φοβούνται τρομερά την σύγκρισι με τους Ελληνες. Ετσι μεθοδεύσανε την άντίδρασί τους, η οποία δεν είναι δημιουργική πραξις, ένας δημιουργικός αγών, αλλά κάθε ύπουλος τρόπος άποσιωπήσεως του Ελληνισμού.

Ιδού λοιπόν γιατί στην Ελλάδα δεν κυκλοφορεί μία, επαναλαμβάνω και τονίζω μία, βιογραφία του Σωκράτους (πλην του βιβλίου μου: «Ο Σωκράτης μπροστά στον Θάνατο») του Αριστοτέλους, του Πλάτωνος κ.τ.λ. ένώ κυκλοφορούν βιογραφίες του Κεμάλ Ατατούρκ (και μάλιστα δίτομος) του Μάο, του Τσε Γκεβάρα, του Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ, του Γκάντι κ.τ.λ.

Ιδού λοιπόν γιατί στην Αθήνα και σ' όλες τις Ελληνικές πόλεις (πλην Θεσ/νίκης) δεν ανηγέρθη ο άνδριάς του Μ. Αλεξάνδρου και πουθενά στην Ελλάδα δεν έστήθησαν σ' όλες τις πόλεις της Ελλάδος οι ανδριάντες του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, των Ίσαύρων, της Μακεδονικης Δυναστείας, του Ηρακλείου, των Κομνηνών, του Τσιμισκή, του Νικηφόρου κ.τ.λ. Τα ζώα των πνευματικών ιδρυμάτων δεν ντρέπονται; Ξέρω καλά ότι μόνο ένας εβραϊκός νοσηρός εγκέφαλος διέγραψε από την νέαν Ελλάδα τον Βυζαντινό πολιτισμό και την Βυζαντινή αυτοκρατορία μας. Διότι αν τα παιδιά μας βλέπανε παντού στίς πλατείες όλων των πόλεων τους ανδριάντες των αυτοκρατόρων μας θα λαμπάδιαζε μέσα τους το αυτοκρατορικό πνεύμα του Ελληνισμού. Οι εβραίοι καταπολεμούν την άνάπτυξιν εθνικής υπερηφάνειας στην Ελλάδα, ιδίως στην νεολαία της. Μέ την συνένοχη συμπαράστασι των πνευματικών ιδρυμάτων και των αρμοδίων υπουργείων, όπου ήγούνται έβραιοπράκτορες φανεροί η κρυφοί και πόρνες η ομοφυλόφιλοι φανεροί και κρυφοί έξωβελίσθη ο Βυζαντινός Ελληνισμός, από την σύγχρονον Ελλάδα.

Προκαλώ τον οιονδήποτε πολιτικό, τον οιονδήποτε Α-

καδημαϊκό, τον οιονδήποτε διανοούμενο, να μού πουν κατά ποίαν έννοιαν εθνικής αξιοπρέπειας δεν άνηγέρθησαν οι ανδριάντες των Αυτοκρατόρων μας; να μου πουν γιατί στην Αθήνα δεν υπάρχει ανδριάς του Μ. Αλεξάνδρου;

Και σύ αναγνώστη τι λες;

Κίμων, Μιλτιάδης, Θεμιστοκλής, Επαμεινώνδας κ.τ.λ. και για να πάμε μακρύτερα Αχιλλεύς, Αίας, Διομήδης κ.τ.λ. και για να έλθουμε πλησιέστερα Αλέξανδρος, Ήφαιστίων, Σέλευκος, Ευμενής κ.τ.λ. και άλλοι χιλιάδες Αρχαιοέλληνες άποτελούν υποδείγματα γενναιότητος. Τέτοιους δεν ανέδειξαν οι εβραίοι. Γιά να μη μιλήσω για το πλήθος των φιλοσόφων, το πλήθος των ποιητών, το πλήθος των καλλιτεχνών, το πλήθος των επιστημόνων, που παντελώς στερείται ο εβραϊσμός.

Θά είχατε λάθος, εάν νομίζατε οτι γράφω αυτές τις αλήθειες με πρόθεσι να μειώσω τον εβραϊσμό. Μά δεν με νοιάζουν οι εβραίοι σαν εβραίοι, όπως δεν με νοιάζουν οι Πυγμαίοι σαν Πυγμαίοι η οι Εσκιμώοι σαν Εσκιμώοι. Αλλά τότε γιατί τα γράφω; διότι έχουν εισάγει στην έκπαίδευσι τον εβραϊσμό με αποτέλεσμα τα Ελληνόπουλα να μαθαίνουν για Αβραάμ, Ααρών, Μωϋσή, Λώτ, Νώε, Σαούλ, Σαμουήλ, Δαυΐδ, Αύνάνα, Σολομώντα, Ραχήλ, Ιακώβ, Ιωσήφ, Ιεζεκιήλ, Μαλαχία, Ιερεμία κι' άλλους έθραίους πραγματικούς η φανταστικούς και να μη μαθαίνουν για Ποσειδώνιο, Κλεάνθη, Φιλόλαο, Αρκεσίλαο, Πύρρωνα, Ξενοφάνη, Ζήνωνα, Πολύκλειτο, Ηρωνα, Εμπεδοκλέα, Καρνεάδη, Πρόδικο, Σπεύσιπο, Φωκίωνα, Μύσωνα, Ιππαρχο και πολλούς άλλους Αρχαιοέλληνες, που λάμπρυναν τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Όταν τα Ελληνόπουλα διδαχθούν τα πολιτιστικά και πολεμικά κατορθώματα των προγόνων μας, θα τους θαυμάσουν, θα υπερχειλίσουν εθνικής υπερηφάνειας, θα ένδυναμωθή το Ελληνικό φρόνημα και όταν κάποιος τους πή για τον Ιακώβ η την Σάρρα θα γελούν, διότι τα ανθρωπάκια του εβραϊσμού δεν συγκρίνονται με τους Τιτάνες του Ελληνισμού. Όλη δέ η Παλαιά Διαθήκη θα καταρρεύση ως βιβλίον αντιστόρητον κι' οπωσδήποτε άνθελληνικόν.

Τήν γνώμη μου ότι προέχει να μαθαίνουμε τις Αρχαιοελληνικές προσωπικότητες και τα επιτεύγματα τους δεν πιστεύω να ύπάρχη κανένας Ελλην, που να αρνήται. Εν τούτοις δεν θα είχα άντίρρησι να έδιδάσκοντο στους μαθητές της Ελλάδος τα έργα των εβραίων, αν έκ της γνώσεως αυτών θα προέκυπτε ηθική η πνευματική ωφέλεια. Πιθανώς σε μία τέτοια περίπτωσι να αποδεχόμουν την διάθεσι ελαχίστων ωρών διδασκαλίας στα σχολεία. Αν και τούτο δεν θα έχρειάζετο, άφού ηθικά πρότυπα, πνευματικά υποδείγματα και ηρωικά παραδείγματα βρίσκονται άφθονα, ατελείωτα στην Ελληνική Ιστορία.

Νά χάνεται όμως πολύτιμος διδακτικός χρόνος για να άκούη η Ελληνική νεολαία την εβραϊκή παραμυθολογία και να γνωρίζη την άνηθικότητα διά μέσου των εβραίων είναι επικίνδυνο, όσο και άντιπαιδαγωγικόν.

Η Χριστιανική θρησκεία ας περιορισθή στον Θείο λόγο του Χριστού. Και να απαλλαγή από τον εβραϊκό έναγκαλλισμό, ο όποιος μόνο προβλήματα της δημιουργεί. Προβλέπω ότι φωτισμένοι Ιεράρχες θα σπάσουν τα δεσμά του Ιουδαϊσμού. Κάποτε είμαι βέβαιος ότι ο Ορθόδοξος Χριστιανός Ελλην ιερεύς δεν θα εύχεται στους υποψηφίους συζύγους να μοιάσουν του Αβραάμ και της Σάρας, διότι το ζεύγος αυτό δεν συμβολίζει τους ιδανικούς συζύγους, όπως είδαμε, αλλά να μοιάσουν του Οδυσσέως και της Πηνελόπης.

Από άλλη αποψι όταν έχουμε τα έργα του Πλάτωνος, του Αριστοτέλους και των άλλων Ελλήνων φιλοσόφων, γιατί να διαβάσω την «Σοφία του Σολομώντος». Νά μού πή δηλαδή τι; να με μάθη τι; Μπροστά στην Σωκρατική έννοιοκρατία ποιο βιβλίο είναι δυνατόν να βάλω από την Παλαιά Διαθήκη;; και στα ζητήματα του όρθολογισμού, της μεταφυσικής, της ηθικής, της φιλοσοφίας, της γνωσιολογίας, της αισθητικής, των επιστημών για τα όποια οι Ελληνες συνέγραψαν αξιόλογα βιβλία, που απαρτίζουν τους χιλιάδες τόμους της λεγομένης Ελληνικής Γραμματείας απέναντι της τι εβραϊκό να βάλω;

Ο Χριστιανισμός ουσιαστικώς είναι τελείως άσχετος με τον Ιουδαϊσμό. Γιά την ακρίβεια η μόνη σχέσι, που υπάρχει μεταξύ Ιουδαϊσμού και Χριστιανισμού είναι, ότι

οι εβραίοι έσταύρωσαν τον Χριστόν. Από όλες τις απόψεις και όπως και να έξετασθή το ζήτημα είναι βέβαιο ότι ο Χριστιανισμός προέρχεται από τον Ελληνισμό. Συγκεκριμένα οτιδήποτε ηθικά η πνευματικά ανώτερο διαθέτει η Χριστιανική διδασκαλία, αυτό το πήρε από τους Αρχαιοέλληνας κι όχι από τους εβραίους.

Επικαλούμαι την επιστημονική μαρτυρίαν ενός Ελληνος και ενός ξένου, αν και θα μπορούσα να παρέθετα αναρίθμητα σχετικά κείμενα. Ο διαπρεπής R. LIVIGSTONE στο περίφημο σύγγραμμα του «Το Ελληνικό Πνεύμα και η σημασία του για μας» (ελλ. έκδ. «Μαστορίδη» Θεσ/νίκη σελ. 248) γράφει:

> *«Από διαφορετικά μονοπάτια, Στωικοί, Επικούρειοι, Κυνικοί, οι συνεχιστές του Πλάτωνα, οι συνεχιστές του Αριστοτέλη ερεύνησαν την αρετή και την ευτυχία, και διάνοιξαν τα πεδία της φυσικής, της μεταφυσικής, της λογικής, της ψυχολογίας, της ηθικής.*
>
> *Και έτσι, όταν έρχεται ο Χριστιανισμός, βρίσκει, κατά κάποιον τρόπο τον κόσμο παρασκευασμένο γι' αυτόν. Υπάρχουν παλιές φιάλες που θα δεχτούν το νέο κρασί και δέ θα σπάσουν. Υπάρχει έτοιμη γι' αυτόν μιά μεταφυσική και μιά ηθική φιλοσοφία και ένα λεξιλόγιο. Ο Απόστολος Παύλος θα βρή την αντίθεση της «σάρκας» και του «πνεύματος» πολύ κοντά στα χέρια του, ο Απόστολος Ιωάννης θα έχη τον «Λόγον», με τον όποίο μπορεί να έκφράση το Πρόσωπο του Χρριστοϋ, ο Αγιος Θωμάς, θα έχη το σύστημα του Αριστοτέλη, με το όποιο θα προβάλη τα μυστήρια του Ευαγγελίου. Οι Απολογητές θα χρησιμοποιήσουν την Ελληνική αλληγορική μέθοδο για τις δυσκολίες της Παλαιάς Διαθήκης, θα αντλήσουν επιχειρήματα εναντίον των θεών των Ελλήνων από τους Ελληνες φιλοσόφους, και θα μνημονεύουν τον Πλάτωνα και τον Ευήμερο ως μάρτυρες εναντίον του Δία. Η Κόλαση, ο Παράδεισος, το Καθαρτήριο της Χριστιανοσύνης θα δανειστή τιμωρίες και αμοιβές από τις εικόνες που ο Ορφισμός*

είχε χαράξει για τη μέλλουσα ζωή».

Και ο Εμ. Παντελάκης στο έρμηνευτικόν σημείωμα του για τα «χρυσά επη» του Πυθαγόρου (εκδ. «Πάπυρος» Αθ. 1975, σελ. 95) εύστόχως παρατηρεί:

> *«Η υπό του Υιού δε και Λόγου του Θεού ιδρυθείσα επί της γής Εκκλησία διεδέχθη, ως ήτο επόμενον, θεία ούσα αυτή, την θαυμαστήν μεν πάντοτε, αλλ' ανθρωπίνην πάντως ούσαν του Πυθαγόρου Εκκλησίαν. Οτι δε τα υψηλά διδάγματα της Πυθαγορείου Εκκλησίας καθιστώσι τον άνθρωπον ίκανόν να κατανόηση βαθύτερον και εδραίωση εν τη ψυχή αυτού άσφαλέστερον τα θεία διδάγματα της τού Χριστού Εκκλησίας, πείθεται πάς όστις μελετά έμβριθώς τα «Χρυσά έπη», το μικρόν τούτο του Πυθαγόρου εύαγγέλιον ως εισαγωγήν και υπόμνημα του μεγάλου του Χριστού ευαγγελίου».*

Είναι λοιπόν προφανές ότι επιβάλλεται η απαλλαγή της Χριστιανικής θρησκείας από τον Ιουδαϊσμό. Αποτελεί εθνική ανάγκη η θέσις τα Ελληνόπουλα να μελετούν την Ελληνικήν φιλοσοφίαν και την λοιπήν Ελληνική γραμματεία, παρά να μαθαίνουν τους εβραίους, που χρησιμεύουν μόνον ως υποδείγματα προς αποφυγήν. Αλλως τε είναι κοινή διαπίστωσι, ότι η Ιουδαία δίνει παραδείγματα ζωής ανάξια μιμήσεως. Τα αιώνια πρότυπα ζωής άναδείχθησαν μονάχα στην Ελλάδα. Ο LIVIGSTONE για να μείνω σ' αυτόν παρατηρεί τα έξης σημαντικά:

> *«...είναι αδύνατο να πάρη κανείς από την Ιουδαία ένα περιεχόμενο ζωής- είναι αδύνατο να ζήση κανείς κατά τον τρόπο του Εβραίου, για τον αποχρώντα λόγο ότι, αν επιχειρούσαμε, θα είχαμε να κάμωμε πολύ λίγα πράγματα. Ο υψηλά πολιτισμένος άνθρωπος δεν μπορεί να δαπανήση τον καιρό του στη λατρεία, η τη γεωργία, η το εμπόριο, διότι δέ γεννήθηκε αποκλειστικά μόνο για την προσευχή, η το όργωμα η την απόκτηση χρημάτων. Εχει πολλές ικανότητες*

και ένστικτα, και ο Ελληνας, που σκέφτηκε την τέχνη και τη λογοτεχνία και την πολιτική ζωή είναι το καλύτερο πρότυπο στο όποιο ο υψηλά πολιτισμένος πρέπει να στραφή, αν έπιθυμή να χρησιμοποίηση επάξια αυτές τις ικανότητες του».(ένθ. άνωτ. σελ. 151)

Ο καθηγητής WILL DURANT («Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού» έλλ. έκδ. «Συρόπουλοι» τόμος Β' σελ. 681) ύστερα από μιά εκτενή αναφορά στήν συμβολή των Ελλήνων επιστημόνων για την θεμελίωσι και άνάπτυξι του ανθρωπίνου πολιτισμού, επισημαίνει την ζημία από την απώλεια των συγγραμμάτων των Αρχαιοελλήνων επιστημόνων και ισχυρίζεται ότι *«Εάν είχομεν ακέραια τα αριστουργήματα των, ίσως να εχαρακτηρίζαμεν την Ελληνικήν επιστήμην ως το μεγαλύτερον πνευματικόν κατόρθωμα της άνθρωπότητος».*

Μετά από αυτά, τα τόσον παραστατικά λόγια, τι να προσθέσω; Ακόμη περισσότερον εντόνως ο Sir Henry Maine (Rede lecture for 1875, εις Symonds, 578) εδήλωνε ότι *«Πλην των τυφλών δυνάμεων της φύσεως, τίποτε δεν κινείται εις τον κόσμον που δεν είναι ελληνικόν την καταγωγήν»* και σαν συμπλήρωσις έρχεται η διαπίστωσις (ένθ. άνωτ. 579) οτι *«όλα τα πολιτισμένα έθνη, εις ο,τι αφορά την δραστηριότητα του πνεύματος, είναι άποικίαι της Ελλάδος».*

Το συμπέρασμα στο όποίο κάθε λογικός άνθρωπος θα καταλήξη είναι η συντριπτική υπεροχή του Ελληνισμού. Όρθά λοιπόν η φωτεινή σκέψις του Περικλή Γιαννόπουλου διεκήρυξε: *«...Ηθικώς, Πνευματικώς και Εκπολιτιστικώς το έλληνικόν πνεύμα δεν είχε απολύτως τίποτε να πάρη από τον εβραϊσμόν ούτε κόκκον ένα από τίποτα, αλλά αυτού να του δώση τα πάντα». (Περ. Γιαννόπουλος: «Εκκλησις προς το Πανελλήνιον Κοινόν» έκδ. «Νέα Θέσις» Αθ. 1987, σελ. 57).*

Επίσης αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εβραϊκού ήθους το πλησίασμα του εκάστοτε ισχυρού. Τους προσεγγίζουν προσφέροντας τους απίθανες εξυπηρετήσεις για να έπωφεληθούν.

Η τακτική των εβραίων να πλησιάζουν τους πολιτικά

ισχυρούς και με κολακείες, χρήματα, γυναίκες η με κάθε άλλο τρόπο να αποκτούν την εύνοιά τους είναι γνωστή. Όταν ο Στρατηλάτης Βασιλεύς Κωνσταντίνος ορκίσθηκε Διάδοχος ο ποιητής Γ. Σουρής του αφιέρωσε ενα ποίημα με τον τίτλον: *«Εις τον Διάδοχον»,* όπου μεταξύ άλλων συγκινητικών προτροπών τον συμβουλεύει ν' άποφεύγη τους εβραίους, τους όποιους αποκαλεί *«βρωμερούς».* Γράφει: *«Και τους προμάχους γύρω σου να έχης της πα' τρίδος — κι' όχι Εβραίους βρωμερούς* στο *γένος και στο είδος»* (Γ. Σουρής: «"Απαντα» έκδ. «Κομιώτη» Αθ. 1970 τόμος 1ος σελ. 189).

Γιά την ύπεράσπισι της πατρίδος οι πρόγονοι μας ανέπτυξαν την αρετή που ώνομάσθη ανδρεία. Η αρετή αυτή δεν βρίσκεται σε καμμιά εβραϊκή έκδήλωσι. Ο Ιουδαίος στους αγώνες που διεξήγαγε μετεχειρίζετο τις γυναίκες, την εξαγορά, την προδοσία και κάθε άλλο μέσο, που μόνο στην ανδρεία δεν μπορεί να ένταχθή.

Γιά τους "Ελληνες ήταν αδιανόητη η χρησιμοποίησις πόρνων για την πραγματοποΐησι εθνικών σκοπών. "Οταν η Κόρινθος έκινδύνευε οι Κορίνθιοι ήρνήθησαν να δεχθούν τα χρήματα, που προσέφεραν οι πόρνες για να οικοδομηθούν τα τείχη της πόλεως. Χιλιάδες αγώνες έφερε είς πέρας ο Ελληνισμός κατά την μακραίωνα ιστορία του. Ουδέποτε όμως ένίκησε κάποτε με την βοήθεια πόρνων η σωματεμπορευόμενος τις γυναίκες του, όπως οι εβραίοι. Είναι δυνατόν να σκεφθήτε η μάλλον να φαντασθήτε έναν Σπαρτιάτη να στέλλη την αδελφή του η την σύζυγο του να κάνη ερωτά μ' έναν εχθρό, για να τον παρασύρη και να τον καταβάλουν; Η γυναίκα Λάκαινα παρέδιδε την ασπίδα στον γιό της με την ηθική εντολή «τάν η επί τάς». Η άντίληψις αυτής της γενναιότητος δεν παρατηρείται πουθενά στον εβραϊσμό. Η Τελέσιλλα περίμενε τους εχθρούς με το ξίφος στην έπαλξι του τείχους. "Αν ήταν εβραία θα συμπεριφερότανε όπως η Ίουδίθ. Και οι άνδρες! Τι διαφορά με τους εβραίους. Φαντάζεσθε τον Λεωνίδα να συνεργάζεται με πόρνες για να αντιμετωπίσουν τον Ξέρξη...

Οι πόρνες, τονίζω κι' άλλου, διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην ιστορία του Ισραήλ. Όταν ο Ίησοϋς του Ναυή πολιορκή την Ιεριχώ στέλλει δύο νέους για να κατασκοπεύσουν την πόλι και την περιοχή. Οι νέοι αυτοί ει-

σέρχονται στην πόλν και εγκαθίστανται στον οίκο της πόρνης Ραάβ. Ο ήγεμών της Ίεριχούς πληροφορείται την αφιξι των κατασκόπων και ζητεί από την πόρνη να τους παραδώση. Εκείνη ισχυρίζεται ότι έκαναν έρωτα μαζί της και μετά φύγανε. Παραπλανεί μάλιστα τους στρατιώτες προς κάποια κατεύθυνσι, ότι τάχα προς τα εκεί πήγαν οι εβραίοι, ενώ τους είχε κρυμμένους στο δώμα. Μέχρις έδώ στον «Ίησού Ναυή» (Β, 1-6) διαβάζομεν:

> *«Και άπέστειλεν Ίησούς υιός Ναυή εκ Σαττίν δύο νεανίσκους κατασκοπεύσαι λέγων άνάβητε και ίδετε την γήν και την Ιεριχώ. Και πορευθέντες οι δύο νεανίσκοι είσήλθοσαν εις Ιεριχώ και είσήλθοσαν εις οικίαν γυναικός πόρνης, ή όνομα Ραάβ, και κατέλυσαν ενεί.* [2]*καί απηγγέλη τω βασιλεί Ιεριχώ λέγοντες, εισπεπόρευνται ώδε άνδρες των υιών Ισραήλ κατασκοπεύσαι την γήν.* [3]*και άπέστειλεν ο βασιλεύς Ιεριχώ και είπε προς Ραάβ λέγων έξάγαγε τους άνδρας τους είσπορευμένους εις την οικίαν σου την νύκτα, κατασκοπεύσαι γάρ την γήν ήκασι.* [4]*και λαβούσα η γυνή τους δύο άνδρας έκρυψεν αυτούς και είπεν αυτοίς λέγουσα, εισεληλύθασι προς με οι άνδρες-* [5]*ώς δέ η πύλη έκλείετο έν τω σκότει, και οι άνδρες έξήλθον, ουκ έπίσταμαι που πεπορεύονταν καταδιώξατε οπίσω αυτών, ει καταλήψεσθε αυτούς.* [6]*αύτη δέ άνεβίβασεν αυτούς έπί το δώμα και έκρυψεν αυτούς έν τη λινοκαλάμη* τη *έστοιβασμένη αύτη έπί του δώματος.*[7]

Η Ιεριχώ ήτο πόλις οχυρωμένη με ισχυρά τείχη. Κανείς δεν μπορούσε να μπή η νά βγή. Αλλά για την κατάληψι της φρόντισε ο Κύριος, ο οποίος τώρα συνεννοείται προσωπικά με τον Ίησού του Ναυή. Θά σού παραδώσω «υποχείριο» την Ιεριχώ και τον Βασιλέα της, μολονότι είναι δυνατός. Παράταξε τους στρατιώτες σου κυκλικά και μόλις σαλπίσουν οι σάλπιγγες να φωνάξη όλο μαζί το πλήθος και αυτομάτως θα πέσουν τα τείχη:

> *«Και Ιεριχώ συγκεκλεισμένη και ώχυρωμένη, και ουδείς εξεπορεύετο έξ αυτής ουδέ είσεπορεύετο.* [2]*και είπε Κύριος προς Ίησούν ιδού έγώ παραδίδωμι*

ὑποχείριον σοι την Ιεριχώ και τον βασιλέα αυτής τον ἐν αυτή, δυνατούς όντας εν ισχΰϊ [3] σύ δε περίστησον αυτή τους μάχιμους κύκλω, [4] καί έσται ως αν σαλπίσητε τη σάλπιγγι, ανακραγέτω πάς ό λαός άμα, [5] καί άνακραγόντων αυτών πεσείται αυτόματα τα τείχη της πόλεως», (ένθ. άνωτ. ΣΤ, 1-5)

Πράγματι επτά ιερείς με επτά σάλπιγγες την ώρισμένη στιγμή έσάλπισαν, μόλις δε ο εβραϊκός λάος ήκουσε τους σαλπισμούς άλλάλαξε και έπεσε το τείχος κι οι εβραίοι εισήλθον στην πόλιν.

«και εσάλπισαν ταις σάλπιγξιν οι ιερείς, ως δέ ήκουσεν ο λαός των σαλπίγγων, ηλάλαξε πας ο λαός άμα αλλαγμώ μεγάλω και ισχυρώ. και έπεσεν άπαν το τείχος κύκλω, και ανέβη πάς ο λαός εις την πόλιν».
(ένθ. άνωτ. Στ, 20)

Γιά την Ιεριχώ ο Ίησούς του Ναυή είχε αποφασίσει σε συμφωνία πάντοτε με τον Κύριο να γίνη *«ανάθεμα»* όλη η πόλις κι όσα ευρίσκονται σ' αυτήν, πλην της πόρνης Ραάβ που πρέπει να περιποιηθούν την ίδια και όσα βρίσκονται στον οίκο της.

«και έσται η πόλις ανάθεμα, αυτή και πάντα, όσα εστίν έν αυτή, Κυρίω Σαβαώθ, πλην Ραάβ τήν πόρνην περιποιήσασθε, αυτήν και πάντα όσα εστίν έν τώ οίκω αυτής».
(ένθ. άνωτ. Στ. 17).

Μόλις κατελήφθη η πόλις ο Ίησούς του Ναυή και οι αίμοχαρείς εβραίοι έσφαξαν ανθρώπους, μέχρι και τα υποζύγια ακόμη. Σώθηκε μονάχα η πόρνη Ραάβ, ο πατέρας, η μητέρα, οι αδελφοί της και γενικώς οι δικοί της, που μετεφέρθησαν στο Ισραήλ. Η Ιεριχώ κάηκε εξ ολοκλήρου και κατεστράφη οτιδήποτε βρισκόταν εκεί πλην του χρυσού, αργύρου, χαλκού και σιδήρου, τα όποια τα προσέφεραν στον Κύριο:

«και ανεθεμάτισεν αυτήν Ίησούς και όσα ήν έν τη πόλει από ανδρός και έως γυναικός, από νεανίσκου και έως πρεσβύτερου και έως μόσχου και υποζυγίου,

> εν στόματι ρομφαίαν και τοις δυσί νεανίσκοις τοις κατασκοπεύασιν είπεν Ίησούς, εισέλθατε εις την οίκίαν της γυναικός και εξαγάγετε αυτήν εκείθεν και όσα εστίν αύτή. και εισήλθον οι δύο νεανίσκοι οι κατασκοπεύσαντες την πόλιν εις την οικίαν, της γυναικός και έξηγάγοσαν Ραάβ την πόρνην και τον πατέρα αυτής και την μητέρα αυτής και τους αδελφούς αυτής και την συγγένειαν αυτής και πάντα, όσα ήν αυτή, και κατέστησαν αυτήν έξω της παρεμβολής Ισραήλ, και η πόλις ένεπρήσθη έν πυρισμώ σύν πασι τοις έν αυτή, πλην αργυρίου και χρυσίου και χαλκού και σιδήρου έδωκαν εις θησαυρόν Κυρίου εισενεχθήναι. Και Ραάθ την πόρνην και πάντα τον οίκον αυτής τον πατρικόν έζώγρησεν Ίησούς, και κατώκησεν έν τω Ισραήλ έως της σήμερον ημέρας, διότι έκρυψε τους κατασκόπευσαντας».

(ένθ.άνωτ. ΣΤ. 21-25)

Μερικοί υποστηρίζουν ότι τα τείχη της Ίεριχούς έπεσαν από τους κραδασμούς, που προκάλεσανε οι σάλπιγγες. Προσπαθούν να δώσουν μιά θεωρητική ερμηνεία σ' ένα απλούστατο γεγονός. Οι κατάσκοποι των εβραίων συνεννοηθήκανε με την πόρνη Ραάβ να άνοίξη κάποια πύλη, οπού θα εφορμούσαν. Αυτό δέχονται οι ιστορικοί. Αλλως τε η Ραάβ διεπραγματεύθη την προδοσία και οι εβραίοι εύγνωμονούντες την διέσωσαν μ' όλους τους συγγενείς και τα αγαθά της. Γιά να ώραιοποιηθή η κατάληψι της Ίεριχούς περιεβλήθη με μεταφυσικόν μανδύα. Δήθεν ο Κύριος είπε στους εβραίους να σαλπίσουν κ.τ.λ.

Το ότι η Ιεριχώ έκυριεύθη κατόπιν προδοσίας γίνεται σήμερα από τους ιστορικούς δεκτόν. Τα τείχη της δεν κατερρίφθησαν από τους ήχους των σαλπίγγων, αλλά τα γκρεμίσανε οι εβραίοι:

Στήν εγκυκλοπαίδεια ΗΛΙΟΣ (τόμος 9ος, σελ. 821) στην λέξιν «Ιεριχώ» διαβάζομεν:

> *«Κατά την Γραφήν, τα τείχη της έπεσαν ενώ υπό τους ήχους σαλπίγγων περιέφερον οι Ιουδαίοι την Κιβωτόν της Διαθήκης. Εις την πραγματικότητα ό-*

μως, διαταγή του Ίησού του Ναυή κατεσκάφησαν τα τείχη και εσφάγησαν οι κάτοικοι της, πλήν γυναικός τίνος Ραχάβ ονομαζόμενης, η οποία περιεποιήθη τους κατασκόπους του...»

*Η ί*δια η Π.Δ. όπως πρίν είδατε μας λέει περί της «γυναικός τινός» ότι επρόκειτο περί πόρνης. Η εγκυκλοπαίδεια γιατί δεν το αναφέρει;

Φυσικά οι εβραίοι με υπερηφάνεια περιγράφουν την καταστροφή της πόλεως, που έκυριεύθη από προδοσία. Πάντως κι ο θεός δεν πρέπει να έμεινε ευχαριστημένος, μολονότι του χαρίσανε χρυσό και άργυρο, διότι κατόπιν οι έβραίοι κλέψανε από το «ανάθεμα» προς τον Κύριο διάφορα πράγματα, τα όποια τα βάλανε στα δικά τους σκεύη. Ο θεός διαμαρτύρεται έντονα στον Ίησού του Ναυή, που ο «εκλεκτός λαός» παρέβη την συμφωνίαν (διαθήκην) και τον έκλεψε:

«ημάρτηκεν ο λαός και παρέβη τήν διαθήκην, ήν διεθέμην προς αυτούς, και κλέψαντες από του αναθέματος ενέβαλον εις τα σκεύη αυτών».

(ένθ. άνωτ. Ζ, 11)

Στήν πραγματικότητα, δηλαδή, διεμαρτύρετο το ιερατείο, έν ονόματι δήθεν του Θεού.

Από την μελέτη της Π.Δ. πρέσεξα, ότι η πόρνη και όλα τα συναφή επαναλαμβάνονται συχνά στα θεόπνευστα βιβλία, για διαφορετικούς λόγους. Παραδείγματος χάριν στον Ιεζεκιήλ και μόνο σ' ενα μικρό κεφάλαιο (ΚΓ) που είναι λιγώτερο από μιάμιση σελίδα η λέξι πορνεία επαναλαμβάνεται δεκαεννέα φορές! Υπάρχουν εδάφια όπως:

«Και είδεν η αδελφή αυτής Όολιβά και διέφθειρε την έπίθεσιν αυτής υπέρ αυτήν και την πορνείαν αυτής υπέρ την πορνείαν της αδελφής αυτής».

Εδώ κάτι γίνεται με τις πορνείες που δεν το καταλαβαίνω. Επί πλέον όλο το κείμενο διανθίζεται με *«διαπαρθενεύσεις», «μοιχείες»,* και... *«πτώσεις μαστών»!*

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Απεδείχθη, ότι το κράτος του Ισραήλ χρηματοδότησε και υποκίνησε τους εβραίους να καταλάβουν τα κτίρια του Πατριαρχείου μας στα Ιεροσόλυμα. Οι εβραίοι έκαναν αυτή την ιταμή πράξι τους, διότι θέλουν να προσβάλουν την θρησκεία μας, την Ελλάδα και τους Ελληνες. Σχετικά ο Πατριάρχης Διόδωρος σε δηλώσεις του κατήγγειλε τους εβραίους («Εθνος» 8-5-90) με τα ακόλουθα αποκαλυπτικά λόγια: *«Είδαμε να καταπατούνται, να βεβηλώνωνται τα δίκαια του Πατριαρχείου και να χλευάζεται η Ελληνορθόδοξος Θρησκεία. Το Πατριαρχείον, βεβαίως, άντεξε εις μεγαλύτερας δοκιμασίας. Είναι κομμάτι της Ελλάδος, είναι Ελληνικόν, εργάζεται ως Ελληνικόν Πατριαρχείον και ενδιαφέρεται διά την πρόοδον και την εύημερίαν της Ελλάδος»*.

Αλλη μιά έκδήλωσις εβραϊκού ανθελληνισμού πραγματοποιήθηκε αυτές τις ήμερες, κάτω από την ένοχη σιωπή του Κεντρικού Ισραηλινού Συμβουλίου της Ελλάδος και των εβραϊκών κοινοτήτων, που ήλιθιωδώς τους έχουμε αναγνωρίσει σαν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου!

Θά επαναλάβω και θα ξανατονίσω όσες φορές χρειασθή, ότι οι έθνικοθρησκευτικές υστερίες των εβραίων δεν με ενδιαφέρουν. Δέν πάνε να πιστεύουν οτιδήποτε θέλουν. Πολύ λίγο με νοιάζει. Ο εβραϊκός κίνδυνος δεν βρίσκεται στίς ανισόρροπες θρησκευτικές αντιλήψεις τους, αλλά στην *μέθοδο* που άκολουθοϋν για να επιβληθούν στον λαό, μέσα στον όποιον παρασιτούν.

Μέ άλλα λόγια δικαίωμα των εβραίων είναι να πιστεύουν, ότι ο Θεός τους διάλεξε. Δικαίωμα τους να πιστεύουν, ότι ο Θεός τους υποσχέθηκε να κυριαρχήσουν στον κόσμο. Δικαίωμα τους να πιστεύουν, τέλος πάντων, ό,τι θέλουν. Δέν είναι όμως δικαίωμα τους να επιδιώκουν να μας

κάνουν να υποταχθούμε στην όποια εβραϊκή εξουσία. Αν οι εβραϊκές φαντασιώσεις μένανε στο θεωρητικό πεδίο, ειλικρινά δεν θα μας πείραζε καθόλου. Αλλά δυστυχώς εκείνοι προσπαθούν με δόλιους τρόπους, να μας κυριεύσουν, πρώτα οικονομικά και μετά πολιτικά.

Φυσικόν λοιπόν είναι έμείς να μη μείνουμε με «σταυρωμένα τα χέρια». Θά καταγγείλουμε την εβραϊκή συνωμοσία και θα άγωνισθούμε εναντίον κάθε έβραϊκού σχεδίου, που θίγει την εθνική μας ανεξαρτησία και την ελευθερία μας σαν Ελλήνων και σαν ανθρώπων. Όλο το δίκαιο του κόσμου βρίσκεται με το μέρος μας. Οι εβραίοι στα στοιχεία και στα επιχειρήματα μας δεν έχουν να αντιτάξουν κάτι, το ελάχιστο, το παραμικρό. Απλώς παραμυθιάζουν τους αφελείς με συνθήματα όπως «μας καταδιώκουν γιατί είμαστε ίκανοί και μας φοβούνται» η «μας καταδιώκουν για να μας πάρουν τις περιουσίες» η «μας καταδιώκουν από θρησκευτική αντίθεση» και σαν μόνιμη επωδό θα αναφέρουν την «γενοκτονία», «το ολοκαύτωμα» που τάχα τους έκαναν οι Γερμανοί.

Υπάρχουν λοιπόν ερωτήματα, που περιμένουν άπάντησι, από τους εβραίους. Οφείλουν να μας απαντήσουν οι εβραίοι στα εξής:

1. Πιστεύουν ότι τους διάλεξε ο Θεός, ότι δηλαδή είναι ο «εκλεκτός λαός» του Θεού;

2. Πιστεύουν ότι προορισμός τους είναι με την βοήθεια του Θεού τους να κυριαρχήσουν σ' όλο τον κόσμο;

3. Πιστεύουν ότι υπερέχουν όλων των άλλων λαών, διότι έτσι απεφάσισε ο Θεός τους;

4. Πιστεύουν ότι όλα τα έθνη υποχρεούνται να υπηρετούν τους εβραίους;

5. Πιστεύουν ότι κατόπιν υποσχέσεως του Θεού τους δικαιούνται να ιδιοποιηθούν τα αγαθά των λαών;

Η εθνική θρησκεία των εβραίων τους διδάσκει να πιστεύουν σ' αυτά. Τέτοιο συμπέρασμα βγαίνει από την μελέτη της Παλαιάς Διαθήκης. Ας δηλώσουν, έπί τέλους, οι Εβραίοι αν πιστεύουν στα ανωτέρω η όχι.

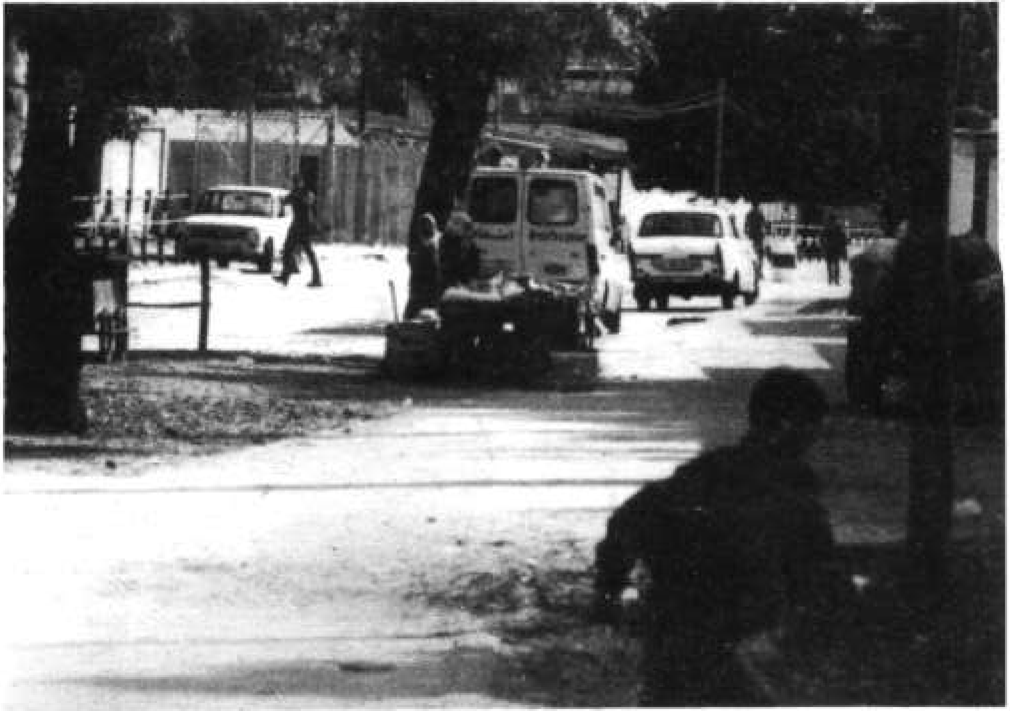
Φωτογραφικό υλικό

Ὁ μικρός Παλαιστίνιος προκαλεῖ τούς Ἰσραηλινούς κατακτητές. Ὁ ἑβραῖος στρατιώτης (ἀριστερά) ὁπλίζει τό ὅπλο του.

Ὁ μικρός Παλαιστίνιος μαζί μέ φίλο του προφυλάσσονται, ὁ ἑβραῖος τούς σημαδεύει...

Ὁ ἑβραῖος προχωρεῖ πυροβολῶντας οἱ μικροί Παλαιστίνιοι ξεφεύγουν τρέχοντας. Θά σωθοῦν; Ποιός ξέρει; Πάντως εἶναι χαρακτηριστικά τά συμπεράσματα τῆς «Διεθνοῦς 'Αμνηστίας» ἡ ὁποία σέ ἔκθεσι της ἀναφέρει «*ὅτι οἱ ἰσραηλινές δυνάμεις πυροβολοῦν καί σκοτώνουν σχεδόν σέ καθημερινή βάση ἀόπλους Παλαιστινίους... ἡ Ἰσραηλινή κυβέρνηση σέ πολλές περιπτώσεις μάλιστα ἔχει ἐνθαρρύνει κιόλας τίς δολοφονίες Παλαιστινίων ἀπό τούς Ἰσραηλινούς στρατιῶτες...*» («Ἐλευθεροτυπία» 3 Ἰαν. 1990).

Ἄλλοι γενναῖοι στρατιῶτες ἐλέγχουν τά δημοτικά σχολεῖα!

Ἑβραῖος «πρασινοσκούφης» κάνει τόν παλληκαρά, στά ψωμιά, στά λαχανικά καί σέ ἀόπλους σέ ἀραβική ἀγορά.

Ἡρωϊκός στρατιώτης τοῦ Ἰσραήλ χτυπᾶ μέ τό ὅπλο του γυναῖκες. Τί γενναιότης! Τί ἀνδρισμός!

Δυό νεκρά παιδάκια ἀπό τά παιγνίδια-νάρκες, πού πέταξαν οἱ ἑβραῖοι.

Αὐτοκινητάκια καί σβοῦρες ρίξανε οἱ ἑβραῖοι σέ Παλαιστινιακά χωρία (π.χ. Ἀρκούμπ, κ.ἄ.). Τά παιδιάκια πού τά πῆραν γιά νά παίξουν σκοτωθήκανε, διότι τά παιχνίδια ἦσαν παγιδευμένα μέ ἐκκρηκτικούς μηχανισμούς.

Κουνέϊτρα. Μιά ἀραβική πόλις 50.000 περίπου κατοίκων. Οἱ ἑβραῖοι εἰσβολεῖς τήν ἀνατίναξαν μέ δυναμίτες καί τήν ἰσοπέδωσαν μέ «μπουλντόζες».

Ἔτσι ἐρημώθηκε ἡ Κουνέϊτρα. Πολλά χωριά καί Παλαιστινιακές Κωμοπόλεις ἔχουν αὐτήν τήν τραγική τύχη. Οἱ ἐγκληματίες μένουν ἀτιμώρητοι. Γιατί;

Ὁ πάνοπλος Ἑβραῖος στρατιώτης τραβᾶ ἀπό τά μαλλιά μιά μικρή Παλαιστίνια, ἐνῶ ταυτόχρονα τήν χτυπᾶ μέ τό ξύλινο ρόπαλο. Τόν ἴδιο καιρό ὁ πρωθυπουργός τοῦ Ἰσραήλ **Μεναχέν Μπεγκίν** δήλωνε: *«Ὁ πολεμιστής ἑβραῖος ἀγαπᾶ τά παιδιά, ὅλα τά παιδιά ἀκόμα καί τ' ἀραβικά παιδιά, σᾶς διαβεβαιώνω» (Jerusalem Post 4-2-75).*

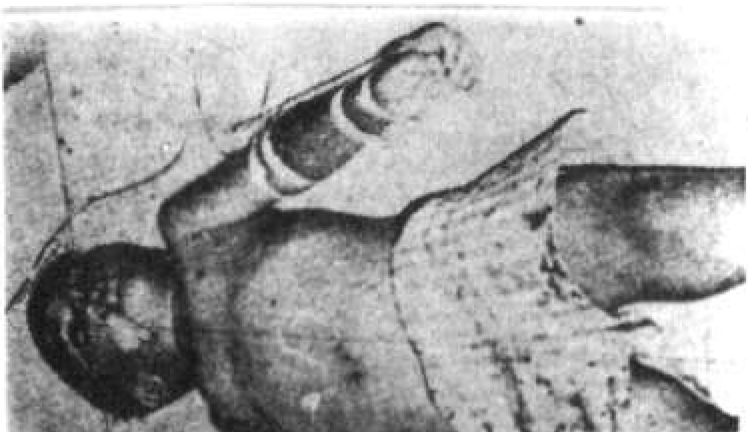

'Αρκουδάκια, κοῦκλες καὶ κουδουνίστρες μετατρ
λεσμα. Νεκρὰ παιδιὰ ἢ βαρειὰ τραυματισμένα.

ηῆκανε ἀπό τούς ἑβραίους σέ νάρκες. Καί νά τό ἀποτέ-

Δεκέμβριος 1989. Στήν Γάζα. Μικροί Παλαιστίνιοι παρακολουθοῦν ἀδιάφοροι τόν γενναῖο στρατιώτη τοῦ «ἐκλεκτοῦ λαοῦ». Χιλιάδες τέτοια παιδάκια ἔχουν δολοφονηθῆ ἀπό τούς ἑβραίους... πολεμιστές! Αὐτό δέν εἶναι ἔγκλημα;

Κόμις Φόλκε Μπερναντότε

Η δολοφονία αόπλων είναι μόνιμη εβραϊκή τακτική. Πάντοτε οι εβραίοι είχαν οργανώσεις δολοφόνων («Ίργκούν», «Στέρν», «Χαγκάνα» κ.τ.λ.) και από αρχαιοτάτων χρόνων επεδίδοντο σε δολοφονίες. Ο Ντυράν («Παγκόσμιος Ιστορία του πολιτισμοί)» Αθ. 1969, τόμος Γ, σελ. 632-33) περιγράφει πώς οι εβραίοι «εμαχαίρωναν το θύμα των έκ των όπισθεν και έξηφανίζοντο εντός του χάους του πλήθους» η πώς έπειθον τους αντιπάλους των να παραδώσουν τα όπλα και *«τότε τους κατέσφαξαν μέχρις ενός».*

Πριν ακόμη κατηγορηθή οποιοσδήποτε άλλος για τρομοκρατία οι εβραίοι είχαν διαπρέψει σε αυτήν. Διαβάστε πώς έδολοφόνησαν τον Πρόεδρο του Σουηδικού Ερυθρού Σταυρού Κόμιτα Μπερναντότε, εκλεγμένον από το Συμβούλιον Ασφαλείας του ΟΗΕ για να μεσολάβηση μεταξύ Αράβων και εβραίων το 1948. Ο Ε. Μπεργκώ («Μεγάλα ιστορικά αίνίγματα της εποχής μας» τόμος 12ος, σελ. 84) αποκαλύπτει τον κλασσικό ύπουλο τρόπο δράσεως των εβραίων:

«Ύστερ' από μιά σύσκεψη εργασίας, ο Μπερναντόττε ξαναγυρίζει στο γενικό στρατηγείο του. Ξάφνου, μιά περίπολος από εβραίους στρατιώτες παρουσιάζεται:

- Τα χαρτιά σας.

Ο οδηγός του τζήπ που μετέφερε τον μεσολαβητή ψάχνει βρίσκει το διαβατήριο του μέσα στην τσέπη του μπλουζόν και το δίνει στον επικεφαλής της περιπόλου.

Αυτός βγάζει ένα περίστροφο και, με ταχύτητα αστραπής, πυροβολεί από κοντά τον Μπερναντόττε και τον Γάλλο αξιωματικό που κάθεται πλάι του, τον συνταγματάρχη Σερό. Ο τε*λευταίος μένει στον τόπο. Ο Μπερναντόττε θα πεθάνει λίγες ώρες αργότερα».*

Τίς Αγιες ημέρες του Πάσχα οι εβραίοι προπηλακίσανε τον Πατριάρχη Διόδωρο και κατέλαβαν, με την προτροπή της κυβερνήσεως τους, οικήματα του Ελληνορθόδοξου Πατριαρχείου Ιεροσολύμων. Στήν φωτογραφία βλέπετε εβραίους στρατιώτες κι έναν ραβίνο να συζητούν στήν είσοδο των κτιρίων του Πατριαρχείου μας. Παρά τις διαμαρτυρίες όλου του κόσμου - από τον Πάπα μέχρι την Αμερικανική κυβέρνησι - οι εβραίοι εμπαίζουν την Χριστιανοσύνη και την διεθνή κοινή γνώμη και εξακολουθούν την κατάληψι των κτιρίων. Διότι είναι θρασείς. Μόλις όμως οι αδικούμενοι αντιδράσουν, τότε οι εβραίοι θα παραπονεθούν για... αντισημιτισμό. Θράσος και παράπονα είναι εβραϊκές ιδιότητες, που με λεπτομέρειες αναλύει από το 1877 ο Φ. Ντοστογιέφκσι στο έργο του: «Το ημερολόγιο ενός συγγραφέα»(έκδ. «Δαρεμα» σελ. 297-315): *«Αλλά η αλλαζονεία και το θράσος είναι δύο από τις πιό δυσάρεστες για μας ιδιομορφίες του εβραϊκού χαρακτήρα... μά εκείνο που ξέρω πρώτα-πρώτα είναι πώς δεν υπάρχει κανένας λαός στον κόσμο που να παραπονείται σαν αυτόν...»*

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

(Συγγράμματα, αποσπάσματα των όποιων περιέχονται στο παρόν βιβλίον)

ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ Ν. «Συναξαριστής Νεομαρτύρων»
ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ Α. «Ο Ιούδας διά μέσου των αιώνων»
ΑΛΚΑΙΟΣ «Προς Αντιμενίδαν»
ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ Α. «Ιστορία των εθνικών δανείων»
«Αρχεία Ελληνικής Παλιγγενεσίας»
ΑΝΝΙΝΟΣ Μ Π. «Οι φιλέλληνες του 1821»
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ «Βιβλιοθήκη»
ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Σ. «Ιστορία του Αλή πασά»
ΒΑΓΚΝΕΡ Ρ. «Ο Ιουδαϊσμός στη μουσική»
ΒΑΝ ΝΤΕΡ ΛΟΥΝ «Ιστορία της ανθρωπότητας»
ΒΕΛΛΑΣ Β. «Εβραϊκή Αρχαιολογία»
«Σχόλια κατ' Απίωνος»
ΒΕΜΠΕΡ Φ. «Ο επιτήδειος ουδέτερος»
ΒΙΓΛΑΡΗΣ Π. «Γυρεύοντας το χαμένο του άστρο»
ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ Φ. «Φιλοσοφικό λεξικό»
ΒΟΥΤΙΕ Ο. «Απομνημονεύματα»
ΠΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΗΛ. «Σχόλια εις «Γένεσι»
ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Π. «Εκκλησις προς το πανελλήνιον Κοινόν»
ΓΚΑΙΤΕ Γ. «Γουλιέλμος Μέϊστερ»
ΓΟΥΔΑΣ Α. «Παράλληλοι βίοι κ.τ.λ.»
WALBANK F.W. «The Hellenistic World»
ΓΟΥΕΛΣ Χ. «Σύντομη Παγκόσμια Ιστορία»
ΔΑΝΙΗΛΙΔΗΣ Δ. «Η νεοελληνική κοινωνία και οικονομία»
ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ Κ. «Απομνημονεύματα»
ΔΙΟΔΩΡΟΣ «Βιβλιοθήκη»
ΔΙΩΝ Ο ΠΡΟΥΣΑΕΥΣ «Περί βασιλείας»
«Παλαιά Διαθήκη»
«Ταλμούδ»
ΔΩΡΙΚΟΣ Σ «Ανακοίνωσι 1972»
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ «Ελευθερουδάκη»
«Jewisch» «Πυρσός»
«Ηλιος» «Υδρία»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Λεξικόν των Νεομαρτύρων»
ΕΣΣΕΛΙΓΓ. Δ. «Βυζάντιον και Βυζαντινός πολιτισμός»
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ «Κατά Λουκαν»
«Κατά Ματθαίον»
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ Η. «Αλύτρωτες Ελληνικές πατρίδες»
ΗΡΟΔΟΤΟΣ «Ιστορία»
ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ «Ιστορία»
ΙΩΣΗΠΟΣ «Κατά Απίωνος»
ΚΑΣΟΜΟΥΛΗΣ Ν «Απομνηνομεύματα της Επαναστάσεως των Ελλήνων 1821-1833»
ΚΑΨΑΛΑΣ Δ. «Αντισιωνισμός»
ΚΑΨΗΣ Α. «Θρακολογία»
ΚΙΚΕΡΩΝ «Υπέρ Φλάκκου»
ΚΟΚΚΙΝΟΣ Δ. «Ιστορία της Νεωτέρας Ελλάδος»
COLES P. «Οι Οθωμανοί στην Ευρώπη»
ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ «Διδαχαί»
ΚΟΥΤΣΟΝΙΚΑΣ Λ. «Απομνημονεύματα»
ΛΑΖΑΡ ΜΠ. «Ο Αντισημιτισμός, η ιστορία και τα αΐτιά του»
ΛΟΝΤΖ Α. «Ο Ιουδαϊσμός σαν πρόδρομος του Χριστιανισμού»
«Προχριστιανική εποχή»
ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ «Απομνημονεύματα»
ΜΕΛΑΣ Σ. «Ο Γέρος του Μοριά»
MIGNE M. «'Ελληνική Πατρολογία»
ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ Φ. «Κοσμάς ο Αιτωλός»
ΜΠΙΡΤ Θ. «Ο Μέγας Αλέξανδρος»
ΝΟΥΡ Α. «Το Κοράνιον και το Βυζάντιον»
ΝΤΑΙΝΙΚΕΝ Ε. «Θαύματα-φαινόμενα που ερεθίζουν τον κόσμον»
ΝΤΙΛΣ Χ. «Προσωκρατικοί»
ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ Φ. «Το ημερολόγιο ενός συγγραφέα»
ΝΤΥΡΑΝ ΟΥΙΛ. «Παγκόσμιος ιστορία του πολιτισμού»
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Μ. «Απομνημονεύματα»
ΟΜΗΡΟΣ «Ίλιάς»
«Οδύσσεια»
ΟΡΑΤΙΟΣ «Επιστολαί»
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ Π. ΜΗΤΡΟΠΟΛ. «Εβραίοι και Χρι-

στιανοί»
ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ Α. «Μεσσηνιακά Παυσανίου»
ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ Γ. «Ο Ε . Παπάς και η έπανάστασις είς την Χαλκιδική ν»
ΠΑΣΣΑ Ι. «Το σύμπαν»
«Η αληθινή προϊστορία»
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ «Αττικά»
«Αχαϊκά»
«Φωκικά»
«Βοιωτικά»
«Αρκαδικά»
ΠΙΣΣΑΝΟΣ Α «Αιχμάλωτοι του Κεμάλ»
ΠΛΑΤΩΝ «Φαίδων»
«Τίμαιος»
«Νόμοι»
«Πρωταγόρας»

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ «Περικλής»
«Αλέξανδρος»
ΠΟΛΥΒΙΟΣ «Ιστορία»
ΡΕΝΑΝ Ε. «Ο Αντίχριστος»
ΡΟΠΣ ΝΤ. «Η καθημερινή ζωή στην Παλαιστίνη»
ΣΑΡΡΟΥ Ρ. «Η Αγνωστη ιστορία των ανθρώπων»
«Μυστήρια από την αρχαιότητα»
ΣΕΝΕΚΑΣ «Επιστολαί»
CERAM C. «Θεοί, τάφοι και Σοφοί»
ΣΟΥΪΔΑ «Λεξικόν»
ΣΟΥΡΗΣ Γ. «Απαντα»
ΣΤΑΜΑΤΗΣ Ε. «Πρακτικά Ακαδημίας Αθηνών 1959»
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Χ. «Λεξικόν Ελληνικής επαναστάσεως 1821»
ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ Ε. «Τα παρασκήνια του ΚΚΕ»
ΤΑΤΙΑΝΟΣ «Προς Ελληνας»
ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ Σ. «Ιστορία της Ελληνικής Επαναστάσεως»
ΦΙΛΗΜΩΝ Ι. «Δοκίμιον ιστορικόν»
ΦΩΤΑΚΟΣ Φ. «Μνημονεύματα»
ΦΩΤΙΑΔΗΣ Δ, «Εβραϊκός Κίνδυνος»
HOWE J- «Art hist sketch of the Greek re-duction